ДІАНА УІНН ДЖОНС

"ОСТРОВИ ХАЛДЕЇ"

ЗАКІНЧЕНО УРСУЛОЮ ДЖОНС

DIANA WYNNE JONES

"THE ISLANDS OF CHALDEA"

completed by

URSULA JONES

Переклад з англійської (це переклад найбільш наближений до оригіналу, для тих, кому дуже хочеться ознайомитися із останнім твором пані Діани Уінн Джонс, як можна скоріше. Я постараюся, у найближчий час, також виконати літературний переклад, для тих хто більше надає перевагу слову, а не сюжету. Для відмінності літературний переклад називатиметься — "Халдейські Острови,, з повагою)

Дейву – Діана Уінн Джонс

Діані, її родині, друзям та її читачам – Урсула Джонс.

Глава 1.

Вівсянка – ось відповідь моєї Тітоньки Бек на будь-який виклик. На ранок, після мого посвячення, яке виявилося таким всеосяжним крахом, вона дала мені вівсянку з вершками та медом – нечувана – розкіш у нашому маленькому кам'яному будиночку – а я була майже занадто засмучена, щоб насолодитися нею. Я сиділа, тремтячи, а мої зуби

стукали, так само від нещастя, як і від холоду, і заштовхувала вівсянку ложкою, поки Тітонька Бек не загорнула мене у великий пухнастий плед і сказала мені різко, що це не кінець світу.

— Або ще ні, — додала вона. – І твоя косичка майже у меді.

Це мене трохи наполохало. Вчора я помила своє волосся у холодній джерельній воді, повній трав – також у ній вимила усе — і це не був той досвід, який мені хотілося би повторити. Я також була без їжі цілий день перед тим жахливим миттям, як результат, мені здавалося що я вся повністю волога та холодна, та вразлива, як роги равлика, коли настав час спускатися мені у Місце. І мені не стало сухіше чи тепліше на протязі ночі.

Місце, розумієте, як глибокий рів у землі, обкладений кам'яними плитами, з ще більше кам'яними плитами нагорі, які вкриті дерном. Ви прослизаєте униз по листяному схилу, щоб добратися у середину, а Тітонька Бек підтягує іншу кам'яну плиту поперек входу, щоб замкнути вас усередині. Тоді ви сидите там одягнені лише у лляну нижню спідницю, чекаючи, що щось станеться – або, зазнаючи невдачі, до ранку. Там немає нічого, що пахне, окрім каменів та сирості та далекого дерну, немає нічого, щоб відчувати, лише холод – особливо під вами, бо ви сидите – і нічого, що можна побачити окрім темряви.

Передбачається, що ви повинні мати видіння, чи принаймні вас має відвідати ваша тварина-хранитель. Всі жінки мого роду спускалися у Місце коли їм було дванадцять і Місяць був повний, і більшість з них, здається, мали найцікавіший години. Моя мати бачила ряд принців, що повільно проходили повз неї, всі срібні та бліді та коронованні золотими вінцями. Тітонька Бек, здається, бачила цілий звіринець з тварин – усіх гнучкого виду як змії, ящірки, гончих псів та оленя, який біг, що вразило мене як типове – та, на додачу, вона каже, всі чари та знання, які вони коли-небудь вчила, встали на свої місця у її голові, чудовим, розумним візерунком. З тих пір вона надзвичайно потужний творець магії.

Зі мною не трапилося нічого подібного. Взагалі нічого не трапилося.

Ні, я кажу брехню. Я зіпсувала це. І я не наважилася розповісти Тітоньці Бек. Я сиділа там і я сиділа там з руками навколо колін, намагаючись зігрітися і намагаючись не помічати як холодне оніміння просочується вгору від жорстких куточків моїх кісток, на яких я сиділа, та намагаючись насамперед по-дурному не боятися того, що має статися. Найгірша та найлякливіше річ, це бути замкненим під землею. Я не наважувалася поворухнутися, тому що була певна, що виявлю, як сторона здвинулась усередину і кам'яний дах змістився униз. Я лише сиділа, тремтячи. Багато часу я сиділа із стиснутими очима, але іноді я змушувала себе відкривати очі. Я боялася, що видіння прийдуть, а я їх не побачу через те, що мої очі закриті.

І ви знаєте, як ваші очі роблять каверзи у темряві? Після довгого, довгого часу, можливо, щонайменше, одну вічність, я подумала, що з'явилося світло, що поступає у Місце звідкись. І я подумала, Благослови мою душу. Це ранок! Тітонька Бек проспала і забула прийти і випустити мене на світанку! Так сталося тому що я, здавалося, сиділа там стільки годин, що я не сумнівалася — вже мав бути час біля обіду. Тож я продиралася у слабкому світлі, подерши лікоть та вдаривши обидва коліна, допоки я не наблизилась обличчям до нахилу. Слабке світло, чесно, здається, йшло з круглих країв кам'яної плити, яку Тітонька Бек перемістила поперек вершини.

Цього було достатньо, щоб я поринула у справжню паніку. Я спішила нагору, по тому запорошеному листям схилу, на руках і колінах, та намагалася відтягнути плиту у бік. Коли вона не зрушила з місця, я закричала на неї: "Відкривайся та випусти мене! Негайно!" І я важко потягнула її, як божевільна.

Радше до мого здивування, тоді вона ковзнула доволі легко і я вискочила з Місця як кролик. Там я випросталася на колінах, найбільш здивована, ніж будь-коли. Лилося яскраве місячне світло. Повний місяць виїжджав нагору, маленький і майже золотий, ллючи морозну білизну на

кожну грудку вересу і кожну скелю та перетворюючи на срібний куб нашу маленьку хатинку, якраз унизу пагорбу. Я могла бачити гори, на протязі миль*, в одному напрямку та срібно-темну лінію моря у іншому. Було так місячно-тихо, що я могла насправді чути море. Воно видавало той тихий таємничий звук, який ви чуєте усередині мушлі. І назовні було так холодно, ніби білизна на вересі дійсно була інеєм, на який вона була схожа.

---

* 1 миля дорівнює біля 1609 метрів; 1 морська миля біля 1852 метра

Мене сильно трусило від холоду і сорому, коли я глянула на Місяць знову. З його висоти я могла зрозуміти, що все ще була середина ночі. Я була усередині Місця лише, щонайбільше, три години. І я не мала можливості побачити Місяць з середини. Він був на іншій стороні неба.

У цю мить до мене дійшло, що бліде світло, яке я побачила, насправді було початком видіння. Я зробила жахливу помилку та перервала його. Думка настільки налякала мене, що я занурилася назад униз всередину та схопила кам'яну плиту та насилу кинула та потягнула через отвір, як би там не було, перш ніж ковзнути униз на кам'яну підлогу та присісти там, у розпачі.

— О, будь-ласка, повернися! – сказала я видінню. – Я буду хорошою. Я більше не поворухнуся і на дюйм*.

---

* 1 дюйм дорівнює 2,54 см.

Але більше нічого не трапилося. Здавалося, у Місці було цілком темно і набагато тепліше, без вітру, але хоча я сиділа там на протязі годин, із широко розкритими очима, я більше нічого не побачила.

На світанку, коли я почула як Тітонька Бек відтягує плиту, мене охопив великий переляк, тому що я була певна: вона помітить, що камінь рухали. Але все ще було наполовину темно, і я припускала, що це є найостанніше, що вона очікує. У будь-якому випадку, здається, вона не помітила чогось незвичного. Крім того, вона каже, що я міцно спала. Вона була вимушена ковзнути униз до мене та потрясти моє плече. Але я чула, як вона робила це. Я почувалася такою брехухою. І такою невдахою.

— Ну, Ейлін, — казала вона, коли допомагала мені підніматися нагору – тоді я була дуже заклякла, — що з тобою трапилося?

— Нічого! – завила я та вибухнула сльозами.

Тітонька Бек завжди стає досить жвава, коли люди плачуть. Вона ненавидить необхідність показувати співчуття. Вона загорнула мене у пальто і відвела мене униз пагорбу, кажучи:

— Припини зараз цей галас, Ейлін. Тут немає чого соромитися. Можливо для тебе ще занадто рано. Таке трапляється. Моя бабуся – тобто твоя прабабуся Венна – мусила спускатися у Місце тричі, перш ніж вона хоч щось побачила і тоді це була лише крихітна частина їжачка.

— Але можливо я не гідна, — розпухла я від сліз. – Можливо, у мені ослаблена магія тому що мій батько був іноземцем.

— Що за балаканина, — сказала Тітонька Бек. – Твій батько був бардом з Галлісу і твоя мати вибирала його з великою обережністю. "Бек", сказала вона мені, "цей чоловік має справжній дар і я визначилася, що буду мати дитину від нього, з навіть більшим обдаруванням". Зауваж, після того як він пішов із Принцом Аласдаіром, це не перешкодило їй втратити голову від Кілканнонського Священика.

"І померти від цього", нещасно подумала я. Моя мати померла, намагаючись принести у світ мого братика. Немовля також померло і Тітонька Бек, молодша сестра моєї матері, мала виховувати мене, від коли мені було п'ять років.

— Але не бійся, — вела далі Тітонька Бек. – Я помічала весь час, що у тебе є задатки великої чарівниці. Це проявиться. Нам просто треба спробувати ще раз наступного повного Місяця.

Кажучи це, вона завела мене у будиночок до звуку мукаючої корови та кудахкаючих курок, у наступній кімнаті, і всадила мене перед вівсянкою. Я думала багато про моє нещастя, коли сиділа та проштовхувала ріки вершків у басейни меду, яке полягало у тому, щоб знову пройти крізь все це.

— Їж це! – прогарчала Тітонька Бек.

Тож, я їла, і це якимось чином змусило мене почуватися краще – достатньо краще, щоб доплентатися до мого вузького маленького ліжка та впасти спати, допоки сонце не пішло униз неба, невдовзі після полудня. Можливо я би спала навіть довше, якби хтось не постукав у двері Тітоньки Бек.

— Відкривайте! – сказав він помпезно. – Відкривайте іменем Короля!

Виявилося, що це Логранський хлопець, дуже гордий тим, як його голос зламався у дуже глибокий та чоловічий. Лише минулого тижня він пищав та ревів повсюди, а люди сміялися над ним, навіть більше ніж зазвичай. Тітонька Бек відчинила двері і він прокрокував усередину, виглядаючи досить розкішно у новій уніформі, із важкими складками Королівського пледу, що гойдався над одним плечем.

Люди у замку, нагорі, могли зневажати його та називати "Орг з Логри", але я скажу це про мого далекого родича Короля: він дуже

добре забезпечував хлопця. Він завжди добре вдягнений та настільки добре освічений, як і я – а я ходжу нагору до замку, на уроки, три дні на тиждень – і, гадаю, вони його вчать як поводитися із зброєю також. У будь-якому випадку, гарний меч висів у нього на поясі, навколо худих стегон, поверх обробленої овчини його нового жакету. Я припускаю, що він гордився цим мечем навіть більше ніж своїм новим дужим голосом.

Він увійшов, маршируючи у всій своїй пишності, та застиг, витріщаючись та вагаючись. Він ніколи раніше не був у нашому будиночку. Спершу, він очевидно був збентежений, наскільки маленькою була кімната, зі мною, яка спиралася на один лікоть на ліжку, безпосередньо за вогнем для приготування їжі, а тоді він був здивований живописом Тітоньки Бек. Тітонька Бек є доволі художницею. Вона каже, що це головний наш дар, людей Скарру. Наша кімната оточена малюнками – там були мої портрети, моєї бідолашної покійної матері та будь-якого пастуха чи рибалки, які доволі необдумано погодилися посидіти для неї. Моїм улюбленим була прекрасна група дітлахів у замку, які зібралися разом та сперечалися та хихикали на сходах, що вели нагору у холі, із освітленням, що косо падало на них, золотими зігзагами до верхів'я сходів. Але були також і краєвиди, гори, болота та море, і декілька картин із човнами. Тітонька Бек навіть розмалювала ширму, яка ховала її ліжко, щоб та виглядала як одна зі стін, із поличками з банками та пляшечками та із зв'язками цибулі.

Цей хлопець – його ім'я було дивним Логранським, що звучало як Ого, що пояснювало його прізвисько – витріщався на все це, а його велика гладка* голова витяглася уперед і його біле плямисте обличчя зморщилося від здивування. Він витріщався дуже наполегливо на ширму, перш ніж зміг вирішити, що то також малюнок. Тоді його потворне обличчя повністю почервоніло тому що спочатку він думав, що то справжня стіна.

---

* скоріше всього, його голова була поголена

— Що трапилося, Ого? – сказала Тітонька Бек. Як і усі, вона трохи саркастично ставилася до нього.

— Ц-це, — заїкався він. – Це настільки гарне, настільки справжнє. Та… — він вказав на групу дітлахів на сходах. – Я на цій.

Він також там був, хоча я цього раніше не помічала. Він був найменший, його зіштовхував з нижніх сходів більший хлопчик, ймовірно мій кузен Івар Тітонька Бек дуже розумна. Вона з усіх швиденько зробила ескізи, вугіллям, і жоден з них зовсім не знав, що їх намалювали.

Самовдоволений, задоволений вираз зібрався, складками, на худому обличчі Тітоньки Бек. Вона не захищена від похвали, але їй подобається, коли всі думають, що вона строга та безпристрасна.

— Не забудь передати твоє послання, — сказала вона. – Що у ньому?

— О, так. – Витягнувся Ого, майже витираючи балки своєю головою. Нещодавно він сильно виріс і був навіть вищий за Тітоньку Бек. – Я маю привести вас обох на вечерю у замку, — сказав він. – Король бажає проконсультуватися із вами.

— В такому випадку, — сказала Тітонька Бек, — ти приймеш кухоль мого пива та посидиш надворі, поки Ейлін одягнеться?

Ого кинув збуджений погляд кудись, у напрямку поличок над моєю головою. Він був дуже збентежений, побачивши мене у ліжку майже роздягненою, і уникав дивитися будь-куди біля мене, до цього.

— Якщо вона хвора, — голосно сказав він, — то вона не повинна йти.

— Ти дуже дбайливий, — сказала Тітонька Бек, — але вона не хвора – лише трохи втомилася – і ми вдвох незабаром будемо готові. А ти зараз побудеш надворі. – І вона сунула кухоль у його великі розові руки та

спрямувала його знову за двері, до лавки, на яку світило сонце і з якої відкривався краєвид на море. – Поспіши, — сказала вона мені, коли ляснула дверима за ним. – Синю сукню та найкращий плед і не забудь спершу умитися. Я причешу тебе, коли будеш готова.

Я піднялася зі стогоном, коли Тітонька Бек зникла за розмальованою ширмою. Я вся заклякла та все ще була схильна до тремтіння. А Тітонька Бек така метушлива із тим умиванням. Я відчувала, що помилася до півсмерті вчора, а тепер вона чекає, що я знову вся намокну. Але я не посміла ослухатися. Я знала з гіркого досвіду, що вона завжди може сказати коли я лише намочу чашу та ганчірку для миття. Вона ніколи не казала, що знає, але розчісування, яке за цим слідувало завжди було покаранням.

Я похмуро одягалася, дивуючись, чого хоче Король Кеніг зараз. Він консультувався із Тітонькою Бек раз на тиждень, у будь-якому випадку, але він рідко турбується, щоб залучити і мене. Фактично, відбуваються такі собі битви, тому що Тітонька Бек майже завжди бере мене із собою, як частину мого навчання. Тоді мій далекий родич Король Кеніг дивиться з-під лоба та теребить бороду, та гарчить щось про те, що немає необхідності у піхоті, а Тітонька Бек посміхається йому однією зі своїх відшліфованих посмішок, дуже солодко, і, зазвичай, я залишаюся, слухаючи, як Король запитує про прикмети для набігів на сусідів, чи, що робити із зерновими цього року.

Цікаво буває лише тоді, коли Тітонька Бек посилає, щоб наповнили срібну чашу, і вбачає для нього майбутнє. Я люблю спостерігати за цим – не те, що я колись щось змогла побачити у чаші, але мені подобається спостерігати, як моя тітка це бачить. По спині бігають мурашки від певного виду збудження, коли вона каже, дивним, стогнучим голосом:

— Я бачу вогонь на Вершині Бурь і велика рогата худоба налякана. – Вона також завжди права. Коли вона це сказала, клани Кормаків набігли з сусіднього королівства, але дякуючи Тітоньці Бек, наш народ був готовий зустріти їх. Мені навіть трапилося побачити трохи битву.

У будь-якому разі, як ви могли зрозуміти з цього, Тітонька Бек є Мудрою Жінкою, так само як і чарівницею, як і всі жінки у наші родині. Чоловіки, що народжуються у нас, одружуються поза родиною. Ось як Король Кеніг трапився нашим далеким родичем. Брат моєї пра-пра-бабусі одружився із сестрою тодішнього Короля і їхній син був дідусем Короля Кеніга. Колись, наша родина була велика, із репутацією найкращих Мудрих Жінок на весь великий острів Скарр, але це було за часів Дванадцяти Сестер Кенніл. Тепер Тітонька Бек та я — лише єдині, хто залишився. Але Тітонька Бек все ще, як кажуть. Найкраща.

Також вона виглядала досконало, коли вийшла з-за ширми у своїй найкращій сукні та всілася, щоб причесати мене. Моє волосся все ще було вологе, і вона його багато смикала, щоб позбутися трав, що заплуталися у ньому.

Глава 2.

До замку пара миль, по болоту та униз, до прибережної полоси, але здавалося, що довше, тому що спустився туман та заховав усі відстані. Я втомилася. Я пленталася крізь верес позаду двох інших, почуваючись маленькою та неохайною та невдахою. Іноді я намагалася не заплакати від думки про те, що доведеться провести ще одну ніч у Місці, через місяць.

Навіть якби я пройшла посвячення, тоді я це знала із жахливою впевненістю, що я ніколи, не зрівняюся із Тітонькою Бек. О, я запам'ятовувала заклинання* та процедури добре, і я знала всі мої трави та, як передбачувати погоду, але потрібно більше, ніж це, щоб бути відповідною чарівницею. Мені було достатньо глянути на високу, пряму фігуру моєї тітки, яка елегантно крокувала уперед, із стильно, не повністю обгорнутим, навколо її маленької темної, акуратно заплетеної голови, пледом, щоб знати це. Найкращі чоботи Тітоньки Бек мали червоні підбори з коркового дерева – вони коштували надзвичайно дорого, тому що прибули з Логри до блокади – і жодного разу не

розбризкали бруд, чи розпорошили верес, зачепившись цими поблискуючими алими кубами.

---

* тут використовується слово шотландського походження

Мої ступні вже були повністю забруднені. Моє волосся було безладне блідо-коричневе і здавалося ніщо не могло зупинити його випадати з моїх кісок пучками. Вони шльопали біля мого обличчя — вже пух. І я невисока, як для мого віку. Навіть молодші діти у замку були вищі за мене нинішню і я не могла уявити, що зможу стати високою чи мудрою. "Я завжди буду тою маленькою Ейлін із веснянками та виступаючими зубами і зовсім без обдарування", думала я сумно. Прокляття, навіть Ого виглядає імпозантніше ніж я.

У Ого були нові чоботи, що зашнуровувалися нагору, поверх його шикарних картатих штанів*, до колін. Вони повинні були використати велику кількість шкіри, тому що Огові ступні — величезні. Вони виглядали навіть більшими на кінці його худих, зашнурованих ніг. Я могла бачити, що він ступає дуже обережно, так щоб не зіпсувати їх у торфі. Я здогадувалася, що він пообіцяв швецю, що принаймні про цю пару потурбується.

---

* Тут йде мова про штани в обтяжку та у клітинку, яку носили шотландські солдати

Бідний Ого. Усі у замку лаяли його або висміювали. Він іноземець та відрізняється від решти. Наскільки я знала, його залишили тут десять років тому, коли чарівники з Логри наклали закляття, що зробило неможливим для будь-кого зі Скарру – чи Берніки, чи Галлісу, у цьому

випадку – перетнути море до Логри. Логра могла бути на Місяці, для нас усіх дістатися туди було б так само легко.

Тоді ми воювали з Логрою. Ми завжди воюємо. Все одно, тут на Скаррі було декілька сімей Логранців, торговці та посли, священики і тому подібне, які втекли на човнах у ніч, коли наклали закляття. Один чи два залишилися по цей бік бар'єру, так само як Ого: божевільна стара жінка-прядильниця нагорі у Кілканноні, та чоловік, який твердив, що він учений, якого Кормаки арештували як шпигуна, але Ого був лише дитиною. Я певна, що йому було п'ять у ті часи. Припускаю, що його родичі були торгівцями, чи щось таке, які втекли із рештою, і просто забули про нього. Я думаю найгірше про них, через це. Якщо вірити Ого, то деякі з них були чарівниками, але це лише ймовірно. Якщо вони були, то не могли бути і в половину такими ж добрими чарівниками, як Тітонька Бек. Вона ніколи нічого не забуває. Ого пощастило, що Король Кеніг взяв його до себе.

Тим часом, Тітонька Бек крокувала своєю чудовою, хитною ходою, а Ого марширував, як пара ножиць, поруч із нею, униз пагорбу, до річки та через каміння для переходу її, поки я шумно рухалася позаду.

Темні фігури вийшли з туману до нас, на іншій стороні.

— А ось і вони, — сказав мій далекий родич Івар. До того часу ми не бачили його у тумані. – Здається, на цей раз Ого все зробив правильно. Можете починати зараз, хлопці.

— Що це таке? – вимагала відповіді Тітонька Бек, стоячи, як шомпол, на останньому камінці, а коричнева вода кружляла у вирії під її червоними підборами. Але її голос майже потонув у раптовому вереску та пісні з вершини берега, щонайменше чотири волинки почали "Марш Халдеї".

Я було немало здивована, так само як і моя тітка. Вшанування волинками було цілком нечуване, щонайменше з часів Дванадцяти Сестер. Але тепер я могла побачити, що нагорі було шість волинок – більше ніж було у замку.

— Я сказала, що це ТАКЕ? – крикнула моя тітка.

— Нічого, моя люба кузина. Не тривожтеся, — сказав Івар. Він підійшов прямо до берега та простягнув їй свою руку. – Король настоював на цьому, з якихось підстав. Він сказав, що пані повинні бути доставлені із належними почестями.

— Хм, — сказала Тітонька Бек. Але вона дала йому руку та виступила на берег. Івар був її улюбленцем.

Я відчула себе краще, коли побачила, що Івар також тут. Він темний та худий, із довгою шиєю з великим Адамовим яблуком. Я вважаю його дуже гарним, у нього крючкуватий ніс, зубчастий профіль, темні очі та виступаючі вилиці. І він також добре жартує. Хоча він цього ще не знає, я вибрала його, як свого чоловіка, коли прийде час, а до того часу, я спокійно та безмірно милуюся ним, у секреті. Все ж таки я дивувалася, коли видиралася на берег, чого це Королю Кенігу, Іваровому батьку, прийшло у голову супроводжувати нас таким чином — із волинками. Я знаю, що Король любить робити все як у давнину, тепер, коли Логра відчепилася від нас, але це було сміховинно!

Насправді, я була цілком рада цим волинкам. Щось у безсонній ночі додає слабкості вашим ногам. Щоб піднятися до замку необхідно вибиратися по досить крутому схилу, а без стійкого різкого звуку волинки, попереду мене, мені було б важко йти далі. Або я взагалі могла не добратися туди. Зараз туман був такий густий, що я могла легко загубитися, хоча я і знала шлях дуже добре.

Як би так не було, я не бачила волинки чітко, лише йшла до них, допоки під вологими чорними стінами замку вони не зникли, плавно, крім однієї – Старого Іана – який урочисто вів нас сходами і крізь замковий хол.

Там усе було приготовано для вечері, всі розсілися, а служники стояли під стінами. Було багато жовтого світла від свічок, яких було більше, ніж я могла порахувати. Це мене безмірно здивувало. Король Кеніг навіть несамовитіше економний ніж Тітонька Бек – вона і так посміховисько у сільській місцевості. Старий Іан урочисто провів нас до головного столу, граючи всю дорогу, і зупинився коли ми дібралися туди, всередині мелодії.

Івар копнув ліктем Ого і Ого вклонився Королю Кенігу, що сидів там.

— Я-я привів до Вас пані, пане, — сказав він.

— Зробивши крюк через Кілканнонську Голову, гадаю. Ви безумовно поспішали, — сказав Король. – А тепер йди на своє місце.

Ого повернувся, із білим обличчям та піджавши очі та рот. Я бачила його таким часто, і часто після того, як діти глузували з нього. Раз чи два, я бачила його, натягнувшого саме цей вираз обличчя, стоявшого у самотній частині замку, зі сльозами, що текли по його щоках. Коли він зник за дальнім столом, я подумала, що Король міг бути добрішим.

Тітонька Бек думала так само.

— Назовні туман, — сказала вона.

— Немає значення. Ви тут. Підходьте, підходьте, — сказав Король експансивно. – Сідайте біля мене. Обидві.

На мене зійшло благоговіння. Я їла у замку багато разів, але ніколи за головним столом. Івар був змушений підштовхнути мене по сходах нагору, і у крісло. Там я всілася та роздивлялася навколо. Звідти зал виглядав маленьким та глибоким, а гобелени на стінах виглядали жахливо. Король Кеніг наказав закрити настінні малюнки вишивкою, тому що він сказав, що так було у старі часи. Проблема була у тому, що більшість пані нічого не знали про вишивку і навчалися у процесі. Їхні помилки були очевидні у яскравому свічному світлі.

Але цілком можливо, що Королева Мевенне влаштувала це навмисно, на знак протесту. Вона сиділа там, поряд з порожнім кріслом поруч із Королем, виглядаючи як темна ніч душі*. Вона досить гарна та її волосся більш коричневе ніж у Тітоньки Бек, але у неї така аура темряви, що ви можете поклястися, що її волосся кольору ворона, а шкіра синя, як у мертвяка. Тітонька Бек каже: "Нісенітниця!", коли я їй це кажу, але я помітила, що вона рідко спілкується із Королевою. Діти у замку шепчуться, що Королева Мевенне відьма та бурмочуть про дивні справи під час Темного** Місяця. Тітонька Бек каже: "Нісенітниця!", на це також, але я не така певна. Це єдиний недолік у моїх думках про одруження із Іваром, знання, що мені доведеться мати таку свекруху як Мевенне.

---

*Dark night of the soul (темна ніч душі) – вірш католицького святого, священика та іспанського поета 16-го століття Св. Хуан де ла Крус

** Фаза місяця, коли його не видно. Зазвичай, зараз цю фазу прийнято називати Новий Місяць, однак деякі джерела розрізняють: Темний Місяць – остання фаза, коли Місяця не видно; Новий Місяць – перша фаза перед тим коли його буде видно.

З іншого боку, із ще одним порожнім кріслом між ними, сидів Іварів старший брат Донал, спадкоємець трону, світло від свічок випромінювало червонуваті промені від його бороди та низки золотих браслетів, і

утворюючи білі спалахи від його зубів, коли він посміхався чомусь, що казала його мати. Мені не подобається Донал, також. Він виглядає як варвар, але насправді, він дуже слизький та розумний чоловік.

З іншого боку Донала, та через ще одне порожнє крісло, сидів старий Вчитель, який вчив нас. Його брови нависали як скелі…

Припускаю, я повинна була дивуватися навіщо всі ці порожні крісла, але перш ніж я почала власне думати про це, знову зазвучали волинки, із жахливою раптовою гучністю і, до мого здивування, Король Кеніг встав. Всі, звичайно ж, встали разом із ним. Ми всі дивилися на двері, позаду столу, крізь які крокувала процесія, слідом за волинками.

Спочатку, все що я помітила, був натовп чудового одягу. Тоді я побачила, що спереду, серед них був ніхто інший, як Кілканнонський Священик, дуже високий та худий та кислий. Його брови суперничали із бровами Вчителя. Моє серце застигло від погляду на нього, як завжди. У мене завжди жахливі миті, коли я думаю, що цей чоловік міг стати моїм вітчимом, якби моя мати була жива. Він з тих, хто обіляє все з доброчесністю. Я ніколи раніше не знала, що Король встає перед ним. Якусь мить, я розмірковувала чи Король Кеніг взявся за релігію, як частину його намагань повернути старі часи. Тоді серед іншого вбрання я побачила червоне та золоте та літнього, втомленого чоловіка, але величного, який був вбраний у ці шати. Він там був єдиною особою в короні.

— Верховний Король Фарлан, — пробурмотіла Тітонька Бек біля мене. – Ого міг просто попередити нас.

Але Ого не став би, подумала я. Він очікував, що ми знаємо. Лише на Логрі один король, і ніхто ніколи не міг розтовкмачити Ого, що менші королі як Кеніг були у будь-якому разі королями. Коли Ого сказав "Король", він і мав на увазі Верховного Короля всієї Халдеї, звичайно ж, а

ми його не зрозуміли – навіть я не зрозуміла, а я доволі часто сперечалася через це із Ого.

Коли гра волинок та скрипіння крісел та лавок припинилися, Король Фарлан стояв за спеціальним високим різьбленим кріслом, залишеним порожнім для нього.

— Нас призвали сюди в ім'я справедливості, — сказав він. – Це повинно бути вирішено, перш ніж ми зможемо вирішувати інші справи. Ми просимо про прихильність у всіх високих богів та менших духів, тим самим, відкриваючи ці слухання. Чи буде Кіннок, Кілканнонський Священик люб'язним та викладе свою справу?

— Безумовно, — похмуро сказав Священик. – Я звинувачую Донала, Принца Конрою та Кілканнону, у пограбуванні, підпалі та вбивстві.

— Заперечую, — спокійно сказав Донал, і він повернув свою руку так, щоб помилуватися браслетами, які на ній були, це було зроблено так, ніби він трохи нудився від цієї ситуації.

— Заперечуєш? – прогарчав Священик. Його чорні очі блищали з-під великих пучків його брів. – Ти стоїш тут і ще маєш нахабство заперечувати що дві ночі тому, ти та твоя банда розбишак під'їхали до Кілканнону та підпалили мій будинок?

Ціла низка людей ахнули на це, включаючи Івара. Він повернувся до Донала, палаючи від здивування та захвату. Івар виказував прикру тенденцію щодо захоплення старшим братом. І це було по-дитячому. Після цього першого спалаху, Іварове обличчя стало темним та сварливим. Я чула, як він бурмоче:

— Чого ти не дозволив мені піти із тобою також?

— Відповідай мені! – прогримів Священик. – Перш ніж я обрушу прокляття богів та тебе!

Донал продовжував крутити браслети навколо своєї руки.

— О, я не заперечую це, — сказав він безтурботно. – Обвинувачення в пограбуванні та вбивстві я заперечую. Хто вмер?

— Ти заперечуєш, що втік разом із всіма моїми вівцями? Де мої кози та рогата худоба, бандите? – говорив з запалом Священик. Він тремтів від злості так, що його гарний одяг струменився.

— Тварини? – сказав Донал. Він знизав плечима – від чого Священик став ще лютішим. – Ми просто відпустили їх. Ти знайдеш їх десь, блукаючих на пагорбах, якщо ти потурбуєшся пошукати їх.

— Ти-ти-ти! – заїкався Священик.

— Я повторюю, — сказав Донал, — хто вмер?

— Гарне питання, — вставив Король Фарлан. – Кого-небудь вбили?

Священик виглядав так, ніби він з'їв гірку перчинку.

— Ніхто, — визнав він. – Я репетирував із моїми новачками для повного Місяця.

— Тоді немає звинувачення у вбивстві, — вказав Король Фарлан. – І схоже на те, що пограбування також не було. Лише звинувачення у підпалі не заперечується. Принц Донал, з якої причини ти підпалив будинок цього чоловіка?

— Причини, пане? – ввічливо сказав Донал. – Тому що я думав, що Священик був усередині, звичайно ж. Це велике розчарування для мене, бачити нещасного задаваку тут живим і гавкаючим.

Я думала, що Священик зараз затанцює від люті. Якби Донал подобався мені більше, я би це вітала.

— Пане, — сказав Священик, — це неприкрита злоба…

— Я заперечую — сказав Донал, — обвинувачення у злобі. Яке відношення релігія має до правильного та поганого?

— Ти хникаючий грішник! – прогримів Священик. – Релігія повністю пов'язана із правильним та поганим! Дозволь сказати тобі, Принце, твоя язичницька поведінка поставить цей незаплямований острів Скарр на коліна якщо…

— І як мої моральні якості пов'язані із політикою? – відрізав Донал. – Що людина робить це його власна справа, і не стосується богів або королівства.

— Це, — закричав Священик, — промова того, хто навмисно взяв зло за своє благо. Я викриваю тебе перед Верховним Королем, твоїм батьком та всіма цими свідками!

До цього часу, Король Кеніг – не кажучи вже про більшість з нас, що стояли за столами – виглядав надзвичайно незручно та робив маленькі рухи, ніби хотів втрутитися. Але Верховний Король стояв, переводячи погляд втомлених, добрих очей від обличчя Священика до Доналового, допоки Священик не підняв обидві кістляві руки, і, здавалося, збирався накласти прокляття на замок.

— Досить, — сказав Король Фарлан. – Принце Донал, ти дражниш цього чоловіка. Священик, яку шкоду завдав вогонь твоєму будинку?

Священик зі здриганням вгамувався та опустив руки.

— Не так багато, як сподівався цей злий молодий чоловік, — повільно сказав він. – Він побудований із твердого каменю, дах та решта. Але двері та віконні рами, будучи дерев'яними, здебільшого згоріли.

— А що всередині? – запитав Верховний Король серйозно.

— На щастя, — сказав Священик, — дах протікає, коли дощить, і більшість речей у середині була мокра. Ця безбожна тварюка кинула головешку у середину, але вона лише обпалила підлогу.

— Тож, як ти оцінюєш ремонт? – продовжував Верховний Король.

— Шість унцій* золота, — швидко сказав Священик. Всі ахнули – Включаючи протікаючий дах, — додав він.

_____

* 1 унція дорівнює біля 28,3495 гр. Тобто слід заплатити біля 170 гр. золота.

Король Фарлан повернувся до Донала.

— Заплати йому цю кількість, Принце.

— Протестую, пане, — сказав Донал. – Він отримує достатньо золота від нас, через храм. Більш жадібнішої особи…

— Заплати йому, — повторив Король, — і таким чином справа закриється назавжди.

— Пане. – Донал покірно схилив голову та стягнув один з багатьох своїх браслетів, якого передав особі, що стояла поруч із ним за столом. Коли браслет переходив, сяючи, з рук у руки до Священика, Донал сказав, вдаючи, що занепокоєний, — Прошу, переважте, Священик. Він має біти біля семи унцій.

— Немає потреби, — сказав Верховний Король. – Справу вирішено.

Священик отримав браслет, пильно подивився на нього, і вбачалося, що ми усі вже могли сісти за їжу. Але я сумнівалася, що Священик дуже насолоджувався вечерею. Він виглядав настільки кисло, що міг скисліти молоко.

— Хм, — сказала Тітонька Бек. – Хм. – Вона взяла маленький житній хлібець з високого кошика та підштовхнула кошик до мене. – Це все було дуже добре влаштовано, так?

— Що ти маєш на увазі? – прошепотіла я. – Донал і Священик ненавидять один одного, всі про це знають.

— Правда, але гадаю мала бути неабияка причина, щоб Верховний Король приїхав сюди, — зауважила моя тітка. – Має бути і приватна причина. Оскільки нас спеціально викликали, ми дізнаємося про це незабаром.

— Ти впевнена? – запитала я.

— Я маю на увазі, – розмірковувала моя тітка, розриваючи свій хлібець та дотягуючись до масла, — дві речі. Перша, що наш кузен Донал, хоча і має пристрасть до коштовностей, рідко вдягає настільки багато браслетів. Цей чоловік насилу піднімає руки. І друге, я ніколи раніше не знала, що наш кузен Король ввіряє Ого передавати повідомлення. Плануючи брехню за цими двома речами. Побачиш.

Провалиться мені на цьому місці, вона була права! Ми ледь закінчили чудову вечерю, зовсім без вівсянки, до моєї великої радості, і два королі ледь встигши піднятися, віддалилися у якесь приватне місце, коли Донал мимохідь пройшов біля наших крісел. Він дійсно тримав руки, радше, опущеними до низу та притиснутими до боків.

— Івар, — пробурмотів він своєму брату, — ти та Бек та Ейлін слідуйте за мною, ясно?

Ми пішли за ним через поміст та вийшли через двері позаду. Там Донал повів нас по спіралеподібному шляху через приватні коридори, про які я не знала, і нарешті нагору кривим сходовим пролітом, до важких дверей.

— Я оголосив, що Бек та Ейлін пішли додому, — зауважив він через плече, коли постукав у двері.

— А чому, прошу? – пробурмотіла моя тітка, але не очікуючи відповіді. Гадаю вона лише подала голос, щоб показати роздратування від того, що Донал так спокійно організував її пересування. Наша родина звикла приходити та уходити на свій розсуд.

Двері відчинилися кимось у одязі супровідників Верховного Короля, який відступив та ввів нас усередину без жодного слова. Кімната була з тих, які я раніше не бачила, із великим вікном, яке мало б давати широку панораму південної сторони, із видом на море, але не давала через туман. На ту мить, туман трохи порідів та відкривав червоний захід сонця, роблячи світло досить збаламученим, оскільки кімната була освітлена високою лампою та багатьма свічками.

Верховний Король сидів із Королем Кенігом, який був праворуч, та Королевою Мевенне, яка була ліворуч. Ще два супровідника стояли позаду, але я ледь глянула на них. Іншими людьми у кімнаті були старий Вчитель та Кілканнонський Священик. Моє серце почало гриміти у мене у

вухах, коли я зрозуміла, що тут мають відбуватися великі справи, тому що Донал та Священик зібралися разом у маленькій кімнаті.

Глава 3.

Івар був здивований так само, як я.

— Що відбувається? – запитав він, поспішно вклоняючись двом королям.

— Будь-ласка, сідайте, — сказав Верховний Король, — і ми вам розповімо.

Король Фарлан не був у хорошому стані, побачила я, коли ми всідалися на низькі, оздоблені подушками, стільці, поставлені перед ним. Він був загорнутий у королівський плед, понад його алим одягом, і хтось поставив жаровню біля нього, для додаткового тепла. Але найбільше хворобу видавало його обличчя. Воно було біле, із жовтуватим відтінком, і шкіра щільно прилягала до кісток. І ця висохла плоть була втягнута у глибокі зморшки болю. Але його втомлені очі не були підкорені хворобою. Вони вдивлялися на нас із проникливістю та розсудливістю, що було майже приголомшливо.

— Як ви знаєте, — сказав він нам – всім нам, хоча я думаю, головним чином він звертався до моєї тітки – десять років тому, чарівники з Логри наклали закляття на наші острови Халдеї, отже ніхто звідси, як би старанно не намагався, не може дістатися Логри. – Він кивнув Священику, який був такий похмурий від бажання говорити, що вертівся у своєму кріслі.

— Ми намагалися, милостивий король, — вибухнув Священик. – Ми обшукали весь Скарр, намагаючись знайти якійсь натяк про закляття. Ми виїжджали – я сам, особисто, неодноразово виходив на човнах – там де у морі знаходиться бар'єр, човни повертають у бік, неначе їх підхоплює

течія, хоча нічого такого там немає. І ми використовували усі кораблі, які боги надавали нам для зруйнування заклинання. – Він затих, ніби йдучи у себе, похмуро. – Мені не вдалося, — сказав він. – Боги не задоволені мною. Я мушу знову поститися і молитися.

— Не треба звинувачувати себе, — сказав Король Фарлан.

Очевидно, Донал не зміг подолати себе та пробурчав:

— Ох, чоловіче, дозволь твої богам покарати тебе. Якщо вони настільки розгнівані, вони неодмінно заберуть твою наступну вечерю собі.

На це, наш старий Вчитель подивився на Донала м'яким заспокоюючим поглядом і запитально повернув голову до Верховного Короля. Король Фарлан кивнув та Вчитель сказав, сумно крутячи свої білі брови:

— Я також не впорався. Мені боляче, як вченому казати це, але я шукав у кожній бібліотеці на Скаррі та подорожував на Берніку, щоб і там шукати також, але не зустрів жодного натяку на те, як це заклинання побудоване.

"О!", подумала я. Це пояснювало ті чудові неочікувані дні, коли я приходила до замку на уроки, щоб виявити, що всі інші діти гасають по двору, викрикуючи, що старий Вчитель знову мандрує.

— З іншого боку, — продовжував Вчитель, — ключ може знаходиться навколо нас, у географії кожного нашого острова.

Я зітхнула. У вчителя була пристрасть до географії. Він постійно змушував нас малювати мапи та пояснював нам, як розташування землі вплинуло на історію: як ця затока стала прекрасною гаванню і спричинила ріст міста, чи як та одинока гора захищала цю долину та

зробила її настільки плодючою, що за панування над нею велися війни. Звичайно ж, він і зараз інструктував усіх.

— Як ви знаєте, — сказав він, — наші три острови утворюють півмісяць, зі Скарром на Півночі, Берніка, відповідно, на заході і Галліс на півдні, із нахилом до південного-сходу. Зараз я маю на увазі, що три Халдейські острови можуть бути розглянуті, як такі, що формують Темний Місяць, що також може бути знаком вигнання. Це не займе й частини уяви Логранців, щоб побачити Логру, як повний Місяць, що несе щит вигнання перед собою. Логранці, як ви знаєте, пішли на нас війною ясно та просто, тому що їхні боги сказали їм, це їхнє право завоювати Халдей…

Цього було занадто для половини людей, що знаходилися там. Вони забули про необхідність глибокої поваги до Верховного Короля та вибухнули протестом. Донал вдовольнився саркастичним звуком, але Священик випростався та прогарчав:

— Логранці згорять за свої неправдиві вірування!

Тітонька Бек, яка сиділа на своєму стільці у сором'язливій та грацiйні позі, хотіла б я її у цьому наслідувати, із червоними підборами, які були гарно притиснуті один до одного, а її кістляві, чутливі пальці замкнені на її колінах, задрала свою маленьку темну голівку та майже пирхнула.

— Для цього немає богів, — сказала вона. – Це людська жадібність.

А Король Кеніг сказав через неї:

— Боги, чоловіче, ліворуч від мого стегна! Наші острови мають золото та срібло, олово та мідь. Галліс має перлини та дорогоцінні камені також. А що має Логра? Лише залізо. А залізо робить зброю щоб з нею завойовувати решту.

Вчитель випростав свою нижню губу як маленьке дитинча, а його брови настовбурчилися на решту нас.

— Коли хтось каже про магію, — сказав він ображено, — неможливе є можливим.

— Дійсно, так, — швидко вставився Верховний Король. – Можливо, ми повинні запитати що Бек, Мудра Жінка, скаже про закляття.

Він подивився на мою тітку, яка у відповідь граціозно схилила голову.

— Боюся, пане, дуже мало, — сказала вона. – Пам'ятаючи, що я маю піклуватися про дитину моєї сестри і не маю можливості виходити на човнах чи об'їжджати Скарр. Але я дивилася у магічну чашу і не знайшла відповіді. Я наклала пута на невидимих духів і розіслала їх по всьому Скарру.

Я спостерігала, як Тітонька Бек робить це. Вона твердила, що всі острова кишать духами, але мені все ще важко повірити у це, коли я не можу їх бачити, або чути, про вони звітують, коли повертаються.

— Вони не змогли знайти нічого про закляття, — сказала Тітонька Бек, — і також вони не знайшли шляху до Логри. Вони всі кажуть, що це як скляна стіна у морі між Логрою та Халдеєю. Але вони сказали мені одну річ, яка мене турбує. Як ви знаєте, цей світ має чотирьох великих хранителів. – Вона подивилася на Священика, який стиснув губи та неохоче кивнув. – Ці хранителі, — сказала Тітонька Бек, — належать до Півночі, Півдня, Сходу та Заходу, але за природою речей, кожен з них охороняє один з наших островів. Наш, як ви знаєте, Скаррів є Північним. Берніку охороняє Західний, Галліс – Південний. Логра має мати Східного, але закляття відрізало хранителя від хранителів дощенту, і наші три навіть не знають чи Східний ще існує.

— Це не важливо, — коротко сказав Король Кеніг.

— Я звертаю увагу на це, як на найважливіше, — сказала Тітонька Бек.

— Ну, можливо, можливо, — уступив Король. – Але головна річ, з королівської точки зору, поки існує ця магічна блокада, Логранці можуть побудувати кораблі та навчити армію в ідеальному мирі. І, що найгірше, вони можуть надіслати шпигунів, щоб спостерігати за нами, поки ми не можемо шпигувати за ними. Ось чому ця зустріч тут така засекречена – через побоювання Логранських шпигунів.

— Дійсно, — погодився Верховний Король, — і звичайно ми не можемо допустити, щоб бачили, як ми будуємо кораблі чи тренуємо солдатів, тому що Логранці тримають найціннішого заручника — мого сина Аласдаіра. Ви знаєте про це, так? – запитав він повертаючись до Івара та до мене.

Мабуть він думав, що ми замалі, щоб знати про це, так як мені було три, коли забрали Принца Аласдаіра, а Івару вісім, але я не могла уявити, як він міг подумати, що ми про це не знаємо. Це був, навіть Тітонька Бек неохоче погоджується, найразючий випадок магії, яку коли-небудь застосовувала Логра. Вона каже, що планування цього повинно було бути доскональніше розроблено та розумніше вивірений час, ніж при простому встановлені бар'єру.

Десь через рік після того, як було встановлено бар'єр, Принц Аласдіар, — який був тоді у віці Донала – повертався з полювання з цілою юрбою придворних, коли, безпосередньо у дворі Замку Дромрей, який є резиденцією Верховного Короля тут, на Скаррі, якимось чином відкрився тунель у повітрі та солдати вибігли нізвідки. Вони вистрілили Принцу Аласдаіру у ногу, а тоді забрали кожного з учасників полювання, коней та решту. Люди спостерігали це зі стін та вікон замку, цілком безпорадні. Задовго до того як вони змогли спуститися у двір, тунель закрився і всі зникли.

Я знаю про це більше ніж інші, тому що мій батько був серед учасників полювання. Я кивнула. Івар також.

— І з тих пір не було жодної звістки про Принца Аласдаіра, як я знаю, пане, — сказав Івар.

Верховний Король підняв голову та якусь мить дивився на вугілля у жаровні.

— Щодо цього, — сказав він, — ми не певні. Ні, дійсно, ми не певні. Чутки, та чутки про чутки, все ще долинають до нас. Останні звістки були настільки певні, що нам видається, і всім нашим радникам, що має бути тріщина, чи щось таке у стіні між Халдеєю та Логрою.

— І ці звістки, пане? – запитала моя тітка.

— Що заклинання можна пробити і врятувати Принца Аласдаіра, — відповів Верховний Король, — і відповідь може бути віднайдена, якщо Мудра Жінка здійснить подорож зі Скарру, через Берніку та Галліс, та увійде на Логру із чоловіком з кожного острову. Здається, це вказує на тебе, пані Бек.

— Дійсно, вказує, — сухо відповіла моя тітка. – А звідки ці звістки?

— З декількох місцин, — сказав Король Фарлан. – Таких різних, як рибацьке село на сході Скарру, звістка від двох з п'яти королів і королев на Берніці, і двох священиків та відлюдника на Галлісі.

— Хм. – Моя тітка забрала руки з колін та підперла однією підборіддя. – Звістки завжди однакові? – запитала вона.

— Майже тотожні, — сказав Верховний Король.

Була мить тиші, у якій я розмірковувала, що буде зі мною, якщо Тітонька Бек поїде до Логри і ніколи не повернеться. Єдиною хорошою річчю, яку я у цьому бачила, було те, що тоді ніхто не вимагатиме від мене спуститися до Місця.

Тоді, коли Тітонька Бек втягнула дихання, майже безсумнівно, готова сказати: "Нісенітниця!", Верховний Король – чий дар, як я починала бачити, був у тому, щоб казати слова у належний момент – заговорив знову. Він сказав:

— У нас вже складений план, Мудра Бек. Ти та твоя учениця таємно поїдете цього вечора. Човен вже чекає на вас у басейні Іллай, і наш капітан має наш наказ йти до Берніки, в той час, як ми та наш двір вирушимо назад до Дромрею, повідомляючи, що ти із нами. Це обдурить будь-якого шпигуна.

Я рідко коли бачила мою тітку засмученою, і ніколи аж такою засмученої, як тоді. Її підборіддя злетіло з її руки.

— Їхати зараз? – сказала вона. Від хворого короля вона подивилася, шукаючи співчуття, на здорового, Короля Кеніга, а тоді на Священика, на Вчителя та Донала, який сидів та знову милувався своїми браслетами. На її обличчі була майже паніка, коли вона зрозуміла, що вони були усі за одно. Вона глянула нагору, на безбарвних чоловіків за кріслом Верховного Короля. Вона навіть глянула на Королеву, яка як і Донал, гралася із браслетами. – Ейлін, ще замала, щоб поїхати, — сказала вона. — Вона ще навіть не пройшла посвячення.

— Вона чула нашу нараду, — м'яко сказав Верховний Король. – Якщо хочеш, ми можемо забрати її у Дромрей, але вона буде там у суровій ізоляції.

Я виявила, що перевожу погляд з Короля Фарлана на мою тітку. Це жахливо, коли ти сидиш там, думаючи, що розмова про далеку політику, і раптом виявляєш, що це може змінити все твоє життя. Я була на голках.

— Я не можу вирушити сьогодні, — сказала моя тітка. – У мене немає одягу для подорожі.

Вперше заговорила Королева, посміхаючись:

— Ми подумали про це, — сказала вона. – Ми вже спакували одяг для тебе та Ейлін.

Тітонька Бек глянула з мене на Королеву, але вона все ще не виявила жодних ознак того, що вона збирається робити зі мною. Зате, вона сказала ввічливо:

— Дякую, Мевенне. Але я все одно все ще не можу їхати. У мене у будинку домашня худоба, яку треба годувати – шість курок, дві свині та корова. Я не можу залишити їх помирати від занедбаності.

— Ми подумали про це також, — весело сказав Король Кеніг. – Моя доглядальниця за курками візьме курок, а Іан, волинщик, догляне за рештою. Глянь правді в очі, Бек, ти вирушаєш, щоб врятувати всю Халдею, жінко, навіть якщо тебе повідомили про це прямо перед від'їздом.

— Отже, я бачу, — сказала моя тітка. Вона ще раз не любовно глянула навколо, на різні обличчя. – У цьому випадку, — сказала вона, — Ейлін їде зі мною. – Я була настільки приголомшена цим, що лише чула, ніби з далечини, що Тітонька Бек додає, — Хто їде зі мною? Хто той чоловік з острову Скарр?

Верховний Король відповів:

— Принц Івар є тим чоловіком, звичайно.

Мене виштовхнуло з мого захопленого стану, величезним Іваровим хрипким криком:

— Що-о-о!

— Ти, як і юна Ейлін, чув усі наші плани, — вказав Король Фарлан.

— Але, — сказав Івар, — я лише поставлю ногу у човен і мене нудить як собаку! Ти знаєш, про це! – сказав він осудливо своїй матері. Він емоційно стрибнув на ноги. Івар ніколи не приховує свої почуття. Цим я захоплююсь у ньому – хоча, мушу сказати, у ту мить я менше ніж захоплювалася ним. Його меч закрутився, коли він підстрибнув і його ножні вдарили мене, доволі сильно, у плече.

— Твій меч, — сказав Донал, — для захисту панянок, Івар. Це твоя можливість поводитися як джентльмен, на цей раз.

Донал часто недобрий до свого брата. Я могла бачити, що він радів тривозі Івара. Це одна з багатьох речей, які мені не подобаються у Доналі. Але я могла бачити, що Король Кеніг дивився на молодшого сина з огидою, а Верховний Король, з його ретельно нейтрального виразом, розмірковував чи Івар боягуз.

Я сказала, радше сміливо, коли розтирала своє плече:

— Я знаю, ми можемо покластися на тебе, Івар.

Івар глянув на мене запаморочливим поглядом.

— Мене повинні були попередити, — протестував він. – Раптом дізнатися, що тебе відправляють у подорож – це…це..!

Король Кеніг сказав:

— Не поводься як дурень, Івар. Верховний Король сказав нам, як шпигуни з Логри можуть прибувати та повертатися. Немає нічого, що сподобається Логрі більше, ніж почути, що Принц Кілканнону вирушає на порятунок Верховному Принцу. Найвища секретність була необхідна.

Івар глянув на Донала, ніби хотів сказати чому ж тоді він знав таємницю, і повернувся до своєї матері знову.

— Дуже добре, якщо я маю їхати і мене буде нудити, мені потрібні ліки та служник, щоб допомагав мені.

— Ліки приготовані та спаковані для тебе, — спокійно сказала Королева Мевенне. Я бачила, що Тітонька Бек дивиться на це трохи різко. Лікування усіх видів було її засобом для існування.

Але перш ніж вона щось встигла сказати, Іварів батько додав:

— І Ого поїде з тобою, як твій служник. Тепер припини цей дурний галас.

— Ого! – вигукнув Івар. – Але від нього жодної користі!

— Проте, — сказав Король Кеніг, — Ого Логранець і цілком може виявитися шпигуном. Якщо ти візьмеш його з собою зараз, без жодного попередження, він не зможе сьогодні передати новини і ти будеш мати його на оці.

— Від Ого, як від шпигуна буде стільки ж користі, як і у інших справах! – протестував Івар. – Я дійсно повинен?

— Так, — сказав його батько. – Ми не допустимо жодного ризику.

Тут, Король Фарлан встав, дуже повільно та кволо, і решта нас, звичайно ж, також вимушена була встати.

— Залишається лише, — сказав він, — побажати вам успіху у подорожі. Вирушайте зараз, в руках богів та – він дивився особливо на Тітоньку Бек, — заради любові цих богів, поверніться із моїм сином, якщо можете.

Тітонька Бек пірнула у маленький закляклий реверанс та подивилася на нього, так само особливо. Так зробила і я. Верховний Король тремтів та намагався приховати сильні почуття за шкірою, що притискалася до його обличчя. Як на мене почуття буди надією – хворобливі, дикі надії побачити знову Принца Аласдаіра – вид надій, який рідко справджується. Тітонька Бек побачила їх також. Видавалося, що вона готова сказати свої жахливі зауваження, але натомість вона сказала, майже по-доброму:

— Я зроблю все, що я зможу, пане.

Глава 4.

Після цього, ми вирушили. Один з одягнених, як придворні Верховного Короля, підійшов із нами до дверей, де передав Тітоньці Бек гаманець.

— Для витрат, — сказав він.

— Дякую, — сказала моя тітка. – З цього я бачу, що ваш король серйозно до цього ставиться. – Верховний Король Фарлан був відомий тим, що доволі економив свої гроші. Вона повернулася до Івара. – Біжи та приведи Ого. Скажи йому лише, що ти та він маєте супроводжувати Священика назад до храму.

Священик йшов із нами, до моєї печалі, до вершин пагорбів, де були його релігійні володіння. Донал йшов попереду, щоб показати шлях, до

маленьких задніх дверей, які я майже ніколи не бачила, щоб використовували. Якусь мить, я подумала що Донал також поїде. Але він лише переконався, що ми знайшли чотирьох маленьких осликів, що чекали на нас біля стіни.

Тітонька Бек клацнула язиком, побачивши їх.

— Така велика секретність. Хто їх осідлав?

— Я, — сказав Донал. У світлі ліхтаря, якого він ніс, його зуби, у бороді, спалахнули, радше, самовдоволено. – Без шансів для чуток у стайні.

— Я думаю, радше, — протистояла Тітонька Бек, — про сумки. – На одному ослику були чотири шкіряні сумки, дуже пухкі і блискучі та на вигляд дуже дорогі сумки. – Хто їх спакував?

— Моя мати, — сказав Донал. – Її власними білими ручками.

— Вона зараз спакувала? – сказала Тітонька Бек. – Передай їй мою подяку та шанування.

Оскільки ніхто не міг звучати менш вдячним ніж моя тітка, можливо на краще, що Івар підбіг саме у цю мить, і Ого із ним, виглядаючи досить збентеженим. Вони мали йти, як і подобає ескорту. Священик заліз на одного з осликів і сидів на ньому, виглядаючи досить смішно, із довгими ногами, які майже торкалися землі з обох боків. Тітонька Бек сіла на другого. Ого допоміг мені всістися на третього. Я дивилася на те, що могла з нього побачити – а це було не багато, беручи до уваги мерехтливий ліхтар та хмари, що мчати перед майже повним Місяцем – і я думала, що ніхто, виглядаючи таким здивованим та таким прагнучим допомогти, як Ого, не міг бути, імовірно, шпигуном. Чи він міг?

— Ти не повинен тримати Ейлін на віслюку, — сказав йому Івар. – Візьми поводок віслюка із багажем та веди його.

Донал підняв ліхтар, знову шкірячи зуби, коли ми всі зацокали геть.

— До побачення, кузини, — сказав він моїй тітці та мені. – Доброї подорожі, Івар. Це була не зовсім насмішка. Донал занадто слизький для цього. Але я подумала, коли ми цокали униз, по скелястому схилу, що так, як він сказав це, було рівнозначне відсиланню нас із прокляттям – чи, принаймні, із побажанням хвороби.

Туман пройшов, хоча мій бідненький маленький ослик був доволі вологим. Мабуть він повинен був чекати на дворі на протязі годин. Всі ослики були закляклі та рухались ще більш неохоче, ніж зазвичай. Івар та Ого були змушені взяти у кожну руку по вуздечці та тягнути їх з заглиблення, нижче замку, і тягти їх доки ми не стали рухатися по стежці, що йшла зігзагами на височину. Там мій ослик підняв свою велику голову та виразив уголос свої почуття у величезному скорботному:

— І-ау!

— О, тихше! – сказала я йому. – Хтось може почути.

— Немає значення, — сказала моя тітка. Щоб не прокладати своїми ногами стежку, як Священик, вона закинула нагору, перед собою, коліна. Це виглядало, як дуже незручне, і я бачила, що це утруднювало її дихання та робило злою. – Не має значення, хто чує, — сказала вона. – Всі знають, що Священик відправився додому. — І вона окликнула його, який їхав стежкою, попереду неї, — я здивована, що ти дозволив втягнути себе до цього абсурду, Кіннок. Чому?

— У мене були власні причини, — відізвався Священик. – Хоча я повинен сказати, — додав він кисло, — я не очікував, що мій будинок підпалять.

— Які причини? – сказала моя тітка.

— Повага до богів і до священства, не така, як має бути, — сказав він через плече. — Моя мета влаштувати це правильно.

— Ти маєш на увазі, що думаєш, ніби Аласдаір більш богобоязний ніж його батько? – запитала моя тітка. – Якщо ти так думаєш, то приречений до розчарування, двічі.

— Вдячність, — заперечив Священик, — не слід скидати з рахунків.

— Або розраховувати на неї, — огризнулася Тітонька Бек.

Вони продовжували сперечатися, а Тітонька Бек ставала все злішою та більш захеканою, із кожним реченням, але не маю жодної гадки, що вони казати. Я пам'ятаю, що Тітонька Бек звинувачувала Священика, у тому що він намагається перетворити Скарр на Галліс, але це означало, що вони почали говорити про політику і я перестала слухати. Мене раптом приголомшив страх того, що я можу не побачити Скарр знову і я була зайнята намаганнями побачити якомога більше, наскільки це було можливо при світлі Місяця, якого неодноразово закривали хмари.

Гори були просто чорнотою над головою, хоча я могла вдихати їхній потужний вологий запах, а море було іншою чорнотою, із білими цяточками на ньому, з іншого боку. Але я пам'ятаю житло, досить пристрасно, на великому сірому валуні поруч зі стежкою, коли місячне світло ковзнуло по ньому, і майже так само пристрасно сірий, схожий на зимовий, верес, нижче валуна. Де стежка повертала, я могла дивитися через плече, через нахилену фігуру Ого, що через силу тяг за вуздечку ослика з багажем, і бачити замок, унизу навпроти моря, рваний та

нерівний та темний. Там не було світла. Ви би могли подумати, що то пустеля. Звичайно ж, будиночок, у якому я жила із Тітонькою Бек, був поза межами видимості, за наступним підйомом, але я все одно дивилася.

Раптом мене вразило, що, якщо я ніколи більше не побачу Скарр, мені більше ніколи не доведеться спускатися у Місце. Ви не можете уявити радість та полегшення, яке мене охопило. Тоді я виявила, що не вірю цьому. Я знала, що Тітонька Бек якимось чином вигадає, як нам від усіх втекти. Ми могли благополучно повернутися додому до ранку. Я знала, що вона не хотіла вирушати у цю неправдоподібну подорож – не хотіла настільки, що могла ризикнути викликати незадоволення самого Верховного Короля. Як остання та єдина Мудра Жінка у Халдеї, вона мала достатнє вагоме положення, подумала я, щоб не слухатися Короля Фарлана. Чи насмілиться вона? Насмілиться?

Я все ще обчислювала це, із сумішшю хвилювання та безнадійності двох сторін питання, коли ми зацокали по широкій дорозі на верхів'ї Кілканнону, де каміння храму піднімалося вище рівнини пагорбу, праворуч мене. Я могла відчути їх, як свербіння або шипіння на моїй шкірі, і тутешнє світло моїм очам здавалося темно-синім. Від цього місця я почувалася настільки незатишно, що ненавиділа проходити біля нього. Чому боги мусять вимагати таку незатишну магію, завжди дивувало мене.

Трохи згодом, ми виїхали на плоскішу землю. Там стояв темний будинок Священика, все ще пахнучи пожежею, і навколо нього були порожні, місячно-срібні пасовища, де Донал випустив усю худобу. На іншому боці дороги, було довге, схоже на сарай, місце, де жили новачки. Воно було яскраво освітлене і – еге ж! — найвиразніший звук бешкетування лунав з середини. Очевидно, новачки не очікували, що Священик повернеться до ранку.

Священик зістрибнув з ослика та покрокував до входу. Раптом настала тиша. Заглядаючи у дверний отвір, навколо прямої, обуреної

фігури Священика, я могла бачити, щонайменше, десять юнаків, застиглих, як статуї, під його пильним поглядом. Більшість з них винувато намагалася заховати чарки з питвом, за свої спини, хоча двоє, очевидно, були у такому стані, що їм було байдуже. Один з них продовжував пити. Інший продовжував співати, і зараз підняв свою чарку у тості до Священика.

— Я бачу, — сказав Священик, — що тут потрібно позбутися від негативних наслідків алкоголю*. Всі ви спуститься на берег разом із Мудрою Бек і переконайтеся, що вона безпечно добралася до свого човна.

* В оригіналі він сказав: "the demon drink needs exorcising", при чому "the demon drink" часто використовується, як негативні наслідки споживання алкоголю.

Тітонька Бек видала м'який, роздратований звук. Я була права. Вона думала про те, як вислизнути.

— Що? Зараз? – запитав один з новачків.

— Так, — сказав Священик. – Зараз. – Він прокрокував усередину житла та підняв маленьку діжку зі столу, і спокійно почав виливати її вміст на підлогу. Запах віскі ринув у мої ніздрі, крізь двері, достатньо сильний, щоб мої очі намокли. – Свіже повітря великий очисник, — зауважив він. – Йдіть. І, — він глянув на нас, що чекали назовні, — я бажаю вам хорошої подорожі, панянки.

Отже, решту шляху ми спускалися із дванадцятьма п'ятьма новачками. Дув доволі сильний вітер, з цього боку гір і, щоб там не казав Священик, мені здавалося що їм стало гірше. Вони плелися, вони розхитувалися, вони співали, вони хихикали та кожні десять ярдів, чи біля того, один з них неодмінно виривався уперед у дірковий кущ, а інші,

тим часом, ревіли сміхом. Декілька з них були вимушені зійти зі стежки, щоб виблювати.

— Боги, — весь час казав Івар. – Це саме те, що мені потрібно!

А Тітонька Бек запитувала їх декілька разів:

— Ви певні, що для вас не буде краще, посидіти тут та відпочити? З нами все буде добре.

— О, ні, пані, — казали вони їй. – Не мона цього робити. Накаш. Маємо побашити вас безпечно на кораблі.

Тітонька Бек зітхала. Було ясно, що Священик пообіцяв Верховному Королю, що ми будемо на цьому човні, що чекав.

— Огидний чоловік! – сказала Тітонька Бек.

Оточені улюлюкаючим, підстрибуючим, регочучим натовпом, ми нарешті спустилися униз, де скелі уступали місце піску, поки занурений Місяць показував нам доволі великий корабель, що енергійно коливався угору та униз, у бухті. Івар застогнав він одного його вигляду. На нас чекав, серед вологих ударів та блиску зламів, весловий човен, чия команда нетерпляче повистрибувала, щоб зустріти нас.

— Поспішить, або ми пропустимо цей прилив, — сказав один з них. – Ми думали, ви вже не дістанетеся сюди вчасно.

Я зісковзнула з ослика та поплескала його. Я також поплескала дірковий кущ біля мене. Він був у цвіту – але коли дрік не цвіте? – і ласка моїх пальців випустила його міцний аромат. Він пахнув тим, що завжди нагадувало мені про дім та Скарр. Це здалося мені соромом, що наймолодший новачок негайно ж похитнувся у той самий кущ та виблював у нього.

— Ось, дівчинко. — Один з моряків схопив мене та загойдав у своїх руках. – Перенесу тебе над водою, — пояснив він мені, коли я видала лютий пронизливий крик.

Я дозволила йому. На ту мить я була майже нестерпно втомлена. Мені здавалося, що залишаючи ґрунт Скарру, я залишила усю свою силу позаду, але я очікувала, що це лише через те, що я не спала минулої ночі. Коли мене несли через гуркіт прибою, я ковтала сіль, коли я пересувалася, я мала проблиски Івара та Ого, які брели за мною, і ще дальший проблиск Тітоньки Бек, яка випростана та дуже висока, була повернута обличчям до моряка, який запропонував перенести її також. Я бачила її погляд на хвилі, підняття підбору та погляд на нього, а тоді знизування плечима та погодження. Вона переміщалася у човен статечно сидячи на руках моряка, підбори разом і обидві руки скромно застібнуті на його шиї, так, ніби бідолашний чоловік був ще одним вислюком.

Я ледь пам'ятаю веслування до великого темного човна. Я думаю, що я мабуть заснула, перш ніж ми дібралися туди. Коли я прокинулася, був яскравий сірий ранок і я лежала обличчям униз, на вузькій лаві у теплій, але пахучій деревом каюті. Я одразу схопилася. Я знала, це лише справа сорока морських миль* до Берніки.

———————————

* Морська миля дорівнює1852,3 метрам.

— Небеса! – викрикнула я. – Я пропустила усю подорож!

Виявилося, що такого не трапилося. Коли я вибігла у гойдаючийся, скрипучий прохід під палубою, Тітонька Бек зустріла мене з новинами, що ми зустріли вітри з протилежного напрямку.

— Моряки повідали мені, — сказала вона, — що бар'єр Логри зміщує повітря і також море, коли вітер дме з півночі. Ми будемо ще день, або більше у дорозі. – І вона відіслала мене назад, причесати, як слід, волосся.

Сніданок був у маленькому, із поганим запахом, закутку на кормі, де море стукало у одне крихітне віконце і стіл ковзав угору та униз, як гойдалка. Жодної вівсянки, до мого здивування. Я би не заперечувала вівсянку. Я була голодна. Я наклала вівсяні коржики та мед, просто так, ніби ми були на сухій землі та глечик для меду не зісковзував униз по столу, щоразу я потребувала його.

Трохи згодом, Тітонька Бек витерла свої пальці та передала тканину мені.

— Десять вівсяних коржів, це багато, Ейлін, — мовила вона мені. На кораблі не має їжі на місяць. Йди глянь, що сталося з Іваром та Ого.

Я неохоче пішла. Я хотіла – окрім додаткових вівсяних коржиків – піти на палубу та побачити море. Я знайшла хлопців у не провітреному маленькому місці по той бік трапу. Івар лежав у ліжку, стогнучи. Ого сидів біля нього, виглядаючи стривоженим та лояльним, тримаючи напоготові велику миску на колінах.

— Йди геть! – сказав Івар. – Я помираю!

Ого сказав мені:

— Я не знаю, що робити. Він у такому стані всю ніч.

— Йди та приведи Тітоньку Бек, — сказала я. – Трохи поснідай. Я потримаю миску.

Ого передав мені миску, як постріл. Я поставила її на підлогу. Вона була огидна.

— Не став її туди! – завив Івар, коли Ого поспішив з кімнати. – Я потребую її! Зараз! – Він виглядав хворим. Його обличчя було як нутряне сало, усе бліде та блискуче. Я підняла миску знову, але він заголосив, — у мене нічого не залишилося для хвороби! Я помру!

— Ні, не помреш, — сказала я. – Це не героїчно. Де ліки, які спакувала твоя мати для тебе?

— У сумці, на якій ти сидиш, — задихався Івар. — Але дурний Ого не знає яке є те саме!

— Ну, припускаю, я також не знаю, — сказала я, встаючи та відкриваючи сумку, — а я не дурна. Чому ти не знаєш?

Івар просто заховав обличчя у грудкуватій маленькій подушці і застогнав. На щастя, саме тоді зайшла Тітонька Бек.

— Це смішно, — сказала вона, вникаючи у ситуацію. – Я думала, що Ого перебільшує. Відсунься, Ейлін, і дай мені заглянути у ту сумку.

У сумці було досить багато банок та пляшок, дбайливо загорнутих серед одягу. Тітонька Бек усі повитягала та впорядкувала їх у рядок на дошках підлоги.

— Хм, — сказала вона. – Яка? – Вона піднімала одну за одною скляні пляшки та тримала напроти світла. Вона хитала головою. Вона піднімала одну за одною, фаянсові банки, знімала пробки та нюхала. Івар підвівся на одному лікті та з тривогою спостерігав за нею. Тітонька Бек похитала головою знову і, дуже обережно та свідомо вилила вміст у миску.

— Гей! – сказав Івар. – Що ти робиш?

— Я не знаю, — сказала Тітонька Бек, – починаючи звільняти скляні пляшки від вмісту, у миску, також, — які наміри були у Мевенне, але боюся вона так само погано розбирається у ліках, як і у вишивці. Ейлін, візьми цю миску на палубу та вилий усе у море. Будь обережна, не пролий по дорозі. Воно може здійняти пожежу на кораблі. Тоді повертайся за пляшками. Їх також слід викинути за борт.

— Але що буду робити я? – голосив Івар, коли я відносила миску, настільки обережно та непохитно, як могла.

Тітонька Бек загарчала на нього, щоб він поводився нормально та негайно зняв цю брудну сорочку.

Це зайняло у мене досить багато часу: вилити вміст миски. Я була у двох кроках від трапу, коли корабель закачало, раптово та сильно. І, я робила що могла, але миска розплескала та вихлюпнула трохи рідини на дерев'яну підлогу. Це була найменша крапля, але вона спричинила дійсно жахливий запах та почала димитися. Тітонька Бек не жартувала щодо цих ліків. Я пройшла решту шляху обережніше, ніж абищо я робила за все своє життя. Я ставила миску на кожну сходинку дерев'яних сходів, що вели нагору, на палубу, та тримала її непохитно, коли вилазила за нею. Я виповзла із нею на раптове яскраве денне світло на палубі. Скрізь були мотузки, моряки витріщалися, а за ними, засліплюючі поривчасті, хвилі. Але я похмуро тримала свої очі на мерзенній рідині у мисці, весь шлях до краю човна, та, перш ніж почала її виливати, обережно визначила звідки дме вітер. Я не хотіла, щоб її видуло мені у обличчя. Це було величезне полегшення, коли я нарешті перехилила миску до коричнюватих, здіймаючихся хвиль.

Море кипіло білим, там де падала рідина. Я мала чекати поки корабель пройде білизну, перш ніж могла нахилятися уперед та виливати вміст миски. Це робило білизну меншою. Я вирвала руку та, боюся, втратила миску, яка занурилася та втопилася майже миттєво. "О, ну добре", подумала я. "Можливо, хороше позбавлення".

Коли я повернулася униз, пролита крапля перестала диміти, але на її місці утворилося обвуглене коло.

У каюті, Івар тепер сидів, витріщаючись на Тітоньку Бек, без сорочки, його торс був весь вкритий гусячою шкірою. Тітонька Бек витягла шпильку, з рубіном на кінці, з волосся та повільно махала нею перед Іваром.

— Дивись на шпильку. Весь час дивись на мою шпильку, — казала вона, але перервалася, щоб простягнути мені пляшки та банки, усі загорнуті разом у Іварову сорочку. – За борт, сказала вона. – Сорочку та решту.

— Гей! – сказав Івар. – Це хороша сорочка! – Він перестав витріщатися на Тітоньку Бек та подивився з-під лоба на мене.

— Прокляття, — сказала Тітонька Бек. – Маю почати знову. Івар, стеж за цією моєю шпилькою.

Це зайняло дуже мало часу – позбавитися клунку з сорочки. Коли я повернулася на цей раз, Івар витріщався на Тітоньку Бек, виглядаючи так, ніби він раптом став дурним. Тітонька Бек казала:

— Кажи це за мною, зараз. Я хороший моряк. Я ніколи не маю морської хвороби. Давай – я хороший моряк…

Івар слухняно сказав:

— Я хороший моряк. Я ніколи не маю морської хвороби.

— Дуже хороший моряк, — підказала Тітонька Бек. – Жодна погода не впливає на мене.

— Дуже хороший моряк, — повторив Івар. – Жодна погода не впливає на мене.

— Добре, — Тітонька Бек клацнула пальцями перед Іваровими очима, тоді сіла назад на підбори та подивилася на нього уважно. Івар блимнув очима та поворухнувся та подивився навкруги на маленьку, тьмяну каюту. – Як ти тепер? – запитала Тітонька Бек, передаючи йому чисту сорочку.

Івар глянув на неї, ніби не був певен, якусь мить. Тоді він, здається, повернувся до життя.

— Ой! – сказав він. – Заради Хранителів, я голодний!

— Звичайно, ти голодний, — погодилася Тітонька Бек. – Краще побіжи та поснідай, поки Ого не з'їв усі вівсяні коржики.

— Боги Халдеї! – схопився Івар. – Я вб'ю його якщо він це зробить! – Притискаючи сорочку до свого переду, він затупотів геть, у їдальню. Тітонька Бек піднялася на ноги та вставила свою рубінову шпильку назад у волосся, виглядаючи задоволеною. Доволі самовдоволеною, насправді.

Я збиралася прослідувати за Іваром, у випадку якщо він накинеться на Ого. Ви не можете бути певним, що Ого зможе захистити себе як слід. Але Тітонька Бек зупинила мене.

— Не зараз, — сказала вона. – У нас є робота. Я хочу побачити, що Мевенне запакувала у наші сумки.

Я трохи зітхнула та пішла за нею на той бік трапу. Сумки були звалені в одному кінці нашої каюти. Тітонька Бек опустилася на коліна та розв'язала верхню. З'явився сильний запах. Це був не зовсім поганий запах, радше як ромашка та зіпсований мед, тільки не такий самий. Від

нього я стала відчувати легку морську хворобу. Тітонька Бек відкусила прокляття та з ляскотом закрила сумку, знову.

— Нагору, на палубу із цим, — сказала вона мені. – Ти візьми ці дві, Ейлін.

Я зробила, те що вона сказала, але не охоче. Ці сумки були зроблені з шкіри гарної якості, та важкі. Я думала, що Тітонька Бек збирається викинути їх у море. Але вона зупинилася у прикритті веслувального човна, там, де він був прив'язаний мотузкою до палуби, та скинула там сумки.

— Поклади свої сюди, — сказала вона мені, встаючи на коліна перед відкритою, — і тоді ми побачимо. Що у нас тут? – Вона витягла, грандіозне на вигляд, лляне плаття та обережно розгорнула його. У кожному згині були коричневі крихти трави. – Хм, — сказала вона, оглядаючи та нюхаючи. Її обличчя стало дуже жорстким. Якусь мить вона просто стояла на колінах. Тоді вона бадьоро підняла голову та сказала мені, — Ну-ну. Мевенне безсумнівно намагається захиститися від молі, і робить це неправильно, як завжди. Візьми кожний предмет одягу, як я передам його тобі, та витруси його за борт. Враховуючи вітер. Переконайся, що жодна з цих нещасних рослин не торкнулася корабля, чи тебе, якщо зможеш уникай цього. І вона передала скручене плаття у мої руки.

Це зайняло в мене півгодини – витрусити усі трави. Тітонька Бек передавала мені одяг, за очищеним одягом, кожний також загорнутий, кожний нашпигований травами як гуска, готова до смаження. Струшування з деяких із вовняної тканини було безкінечне, оскільки крихітні частинки трав застрягли у тканині і чіплялися за неї. Десь у середині процесу, я згадала, що слід запитати:

— А це не отруїть море, Тітонька Бек?

— Ні, ні в найменшій мірі, — відповіла Тітонька Бек, виймаючи нижню білизну. – Немає нічого подібного до солоної води, щоб погашати погану магію.

— Навіть якщо її було застосовано ненавмисно? – запитала я.

Тітонька Бек посміхнулася похмурою ледь помітною посмішкою.

— Щодо цього, — сказала вона, і тоді більше нічого не казала, але просто передала мені клунок з нижньої білизни.

У кінці, ми мали купу вільного одягу та чотири порожні сумки. Тітонька Бек стала колінами на купу, збираючи сорочки та рукави, нюхаючи та хитаючи головою.

— Все ще пахне, — сказала вона. – Це такий хороший одяг, що я не можу примусити себе викинути його також у море. Стань колінами на нього, Ейлін, чи його унесе вітром, а я подивлюся, що зможу зробити.

Вона жваво відійшла і скоро повернулася з котушкою мотузки для сушіння білизни та кошиком прищіпок. Лише Богиня знає, де вона їх узяла. Тоді ми разом стали дуже заклопотані, підвішуючи мотузку навколо палуби та прикріпляючи плескаючий одяг по всьому кораблю. Івар та Ого вийшли на палубу подивитися. Моряки стали дуже роздратовані, пірнаючи під одяг, коли йшли у справах, та гнівно нюхаючи поганий запах ромашки.

Зрештою, прийшов Капітан та заговорив із Тітонькою Бек, під пледом, що здіймався.

— Що це ти тут робиш, жінко? Це прекрасний час, щоб прати!

— Я лише роблю те, що треба робити, Шеймус Хеміш, — відповіла Тітонька Бек, приколюючи дико хлопаючі панталони. – Цей одяг забруднений.

— Він безумовно таким і є, — сказав Капітан. – Тхне як носки демона. Це ти підняла цей вітер, щоб видув запах?

Тітонька Бек закінчила приколювати панталони та обернулася обличчям до Капітана, із червоними підборами встановленими доволі роздільно, та схрестивши руки на грудях.

— Шеймус Хеміш, я ніколи в житті не здіймала вітер. Навіщо він на Скаррі? Яка потреба у ньому тут?

Шеймус Хеміш також схрестив руки на грудях. Це було вражаюче, тому що його руки були масивні та вкриті малюнками.

— Тоді це робить запах.

Щоб це не робило, не було сумніву, що вітер піднімається. Коли я визирнула з-за хлопаючого одягу, я побачила жовто-коричневі хвилі, що рубалися вгору та униз, а піна відлітала від їх гребенів. У даний час довгі чорні пасма волосся Тітоньки Бек видувалися з її акуратно заплетеної голови.

— Нісенітниця!— сказала вона та відвернулася.

— Кажу тобі це він! – гудів Капітан. – І перетворює небо у багряне. Дивись, жінко! – Він вказав величезною рукою і, звичайно ж, частина неба, яку я могла бачити, була дивного, туманно-бузкового кольору.

Тітонька Бек сказала:

— Нісенітниця, чоловіче. Це робить бар'єр. – Вона підняла одну з сумок та почала вдаряти та колошматити її, щоб вивернути на виворіт.

— Я ніколи в житті не бачив небо такого кольору, — заявив Шеймус Хеміш. – А ти маєш, щонайменше, зняти цей плед. Мій рульовий не бачить шляху.

— Ейлін, — сказала Тітонька Бек, — зніми плед та перевісь його у інше місце.

Я зробила, як мене попросили. Єдине інше місце, яке я змогла знайти була мотузка спереду корабля. Я залучила Ого, щоб допоміг мені, тому що вітер зараз був настільки лютий, що я не могла сама втримати плед. Ми залишили його вилітати за ніс корабля, як дивний прапор, і пішли назад, де виявили, що Тітонька Бек вивернула на виворіт усі сумки та прив'язувала їх до веслувального човна, у повітрі. Над нею навис корабельний кок.

— І якщо не ти забрала мою миску, тоді хто? – казав він.

Ого та я обмінялися винуватими поглядами. Ого приніс миску для Івара, а я упустила її у море.

Тітонька Бек знизала плечима.

— Це не моїх рук справа, чоловіче. Принцу Кінросса вночі було зле. Тепер миска не придатна для приготування їжі.

Кок повернувся та глянув на Івара, який притулився до однієї з щогл, із розвиваючимся волоссям, виглядаючи дуже адаптованим та рум'яним. Він глянув на кока, у дуже величний манері.

— Мої вибачення, — сказав він піднесено.

— Тоді я повинен замісити моє тісто якимось іншим чином, припускаю, — сварливо сказав кок. І він пішов, мурмочучи, — Завжди приносить нещастя подорож із відьмою. Прокляття Самотності на всіх вас!

Здається, Тітонька Бек не почула, на щастя. Ніщо не розлючує її більше, ніж коли її називають відьмою. Вона просто піднялася та пішла униз, поправити своє волосся.

— Що таке прокляття Самотності? – стривожено запитав мене Ого, коли ми стояли серед хлопаючого одягу. Він хлопав сильніше та сильніше, оскільки вітер піднявся. Корабель заривався та хвилі шипіли навпроти палуби.

Я ніколи не чула про це прокляття, але Івар сказав:

— Очевидне. Це означає, що ти зникнеш як це зробила Земля Самотності.

Ледь слова злетіли з його вуст, коли відбулося молотіння та трясіння унизу, у супроводі хрускоту десь вище, спереду. Корабель нахилився набік та, здавалося, перестав рухатися. Через шум декількох величезних хвиль, що обмивали палубу, я могла чути, як Шеймус Хеміш викрикує прокляття на голову рульового, а рульовий реве у відповідь.

— Ти слизька, сліпа вислюкова дупа! Дивись що ти накоїв!

— Як людина може управляти, із пранням тієї жінки перед його обличчям? Все що я міг бачити, це її хлопаючи панталони!

— Я би хотіла, щоби ти не казав про те прокляття, — прокричала я Івару. – Гадаю ми врізалися у бар'єр.

— Це кок наслав прокляття, не я! – кричав він у відповідь. Він вчепився у щоглу. Ого та я зачепилися за веслувальний човен. Біля наших щиколоток плескала морська вода.

Глава 5.

Але ми не врізалися у бар'єр. Коли Тітонька Бек вискочила на палубу, все ще пришпилюючи її косу навколо голови, вона сказала:

— А, я так і подумала, виходячи з кольору моря. Ми зараз у місці загубленої землі.

Як Вчитель часто розповідав нам, є лінія з рифів та скель у морі між Логрою та Скарром, що нагадує Землю Самотності, після того, як вона розламалася та затонула під час землетрусу. Вчитель відпливав, щоб побачити на власні очі, коли був молодий, і він казав, що там цілком достатньо доказів, що колись там було заселено. Він знайшов поламані черепки посуду та рештки різьбленого житла серед скель. Моряки казали йому, що деякі з довших рифів навіть нагадують їм будинки. Ого завжди був дуже вражений цим.

— Вчитель казав нам про все це, — схвильовано сказав він Тітоньці Бек. – Він знайшов різьблену гробницю та більшість прекрасної вази. Ми можемо піти і подивитися, як ти думаєш?

— О, замовкни! Кому цікаво? – сказав Івар.

— Але я завжди дивувався… — знову почав Ого.

На цей час, Шеймус Хеміш кричав на нас, щоби усі вибралися на скелі та полегшили корабель, так щоб він міг вирівняти його на плаву, і глянути, яку завдано шкоду. Бідний корабель молотився назад і уперед, назад і уперед, із дуже загрозливим звуком, а моряки вже пірнали під мотузку із одягом, із коробками та клунками вантажу, щоб обережно

спустити їх за борт. Деякі з них зупинилися та допомогли також і нам спуститися. Ого був настільки нетерплячий, що сам зістрибнув у великому звиваючомуся стрибку.

— І море біля загубленої землі завжди коричневе, через землю, — я чула, як він казав, в той час, як кок передавав мене униз, у чиїсь великі татуйовані руки.

Івар, звичайно ж, не міг дозволити Ого перевершити його. Він також самостійно зістрибнув, і приземлився, із стукотом та вивихнувши щиколотку, та скаржився на це наступну годину. А Тітонька Бек спустилася униз, так само як вона піднялася на борт, мирно їдучи верхи на іншому моряку.

— Не буде там жодного пошкодження, — сказала вона мені, поки нас несли поряд. – Вони що, не довіряють тому, як я можу захистити корабель на якому подорожую?

Моряк, що ніс, вивантажив її за скелями у дуже виразний — "без коментарів" спосіб. Я пройшла туди, де вона була, і виявила, що ми врізалися у доволі великий острів, піщаний та скелястий та занедбаний під дивним тьмяно бузковим небом. Спереду було декілька скель, десь висотою з ріст Ого і, над ними, здавалося, росло декілька дерев.

— Ми можемо розвідати? – нетерпляче запитував Ого. – Як довго ми будемо тут?

— Зараз гляну, — сказала Тітонька Бек.

Я подивилася назад, на бідолашний корабель, коли Тітонька Бек кликала Капітана. Ось він, лежить боком і молотиться, молотиться поміж двох зубців скали, і висить там із кольоровим одягом. Дуже недостойний. Шеймус Хеміш був зайнятий, розміщуючи вітрила, але він прокричав у

відповідь, що у нас є година. І він сказав коку та іншому моряку піти із нами.

— Я залишуся тут, — сказав Івар. – Моя щиколотка дійсно болить.

Ми залишили його сидіти на скелі, оточеного жовтою морською піною, у той час як ми вилазили на круті скелі. Я була досить нетерплячою, так само як Ого. Вчитель казав нам, що землетрус трапився більше тисячі років тому і, наскільки я знала, я не бачила нічого настільки старого. Тітонька Бек була, як завжди, серйозна та стримана, але мені здавалося, що вона вибирається на скелі так само нетерпляче, як і решта нас. Це був один з найлегших підйомів у моєму житті, хоча я маю визнати, що моя гарна сукня трохи постраждала в дорозі.

На середині шляху, Ого сказав:

— Гей! А це що? – і підібрав щось, що виглядало як велика поламана кришка від каструлі. Здається, вона була зроблена з дуже старої чорної шкіри. Ми всі зібралися на розсипчастому виступі, щоб оглянути це. Ви все ще могли побачити, що на ній були видавлені візерунки.

Тітонька Бек тільки-но взяла річ, щоб роздивитися візерунки на світлі, коли біля нас з'явився, кульгаючи, Івар.

— Ого, — сказав він. – Передбачається, що ти мій служник. Передбачається, що ти залишаєшся зі мною. Ти знаєш, що я пошкодив мою щиколотку. Що ти робиш, гуляючи та підбираючи ні до чого не придатні старі заслони?

— Це був заслон, я думаю, — сказала Тітонька Бек, крутячи ту штукенцією. Вона мала гарної форми, артистичні пальці. Я завжди вражена, коли вона тримає речі. – Ці візерунки… — почала вона.

— Викинь це, — сказав Івар.

— Ні, не викидай, — сказав кок. — Я можу продати це на Берніці. Вони там полюбляють старі речі.

— Ці візерунки, — голосно сказала Тітонька Бек, — є символами Хранителя Півночі. Поклади там, де ти це знайшов, Ого. Це щось, у що жоден з нас не повинен втручатися.

Мабуть, вона була права. Востаннє я бачила символи, подібні до цих, вишитими на одягу Верховного Короля Фарлана. Всі дивилися, радше як покарані, в той час як Ого обережно поклав зламаний заслон назад на виступ, де його було знайдено.

— Я міг отримати сотню срібників за це, — зауважив кок, коли ми продовжили вибиратися на скелю.

Кок виглядав дуже похмурим через це і мовчав допоки ми не дісталися дерев, нагорі. Там було так, ніби уся земля втекла від нас. Крихітні створіння – миші, щури, полівки – поспішали та квапливо тікали з нашого шляху. Я бачила кроликів, білок, ласку та навіть тварину, схожу на маленького оленя, що біг від нас серед дерев. Маленькі пташки та великі стукали деревину, на вершинах. Жодне з дерев не було високим. Вони усі були кривими та нахилялися на морському вітрі, але я бачила, що то були дерева, дужі рідкісні на Скаррі, як бузина та ліщини, і зараз почали вкриватися листям. Тітонька Бек поклала елегантну руку на стару запилену сережку, а потім на світлі зелені листочки бузини.

Інший моряк сказав:

— Я би хотів принести мій арбалет! Товсті голуби. Той олень.

— Прекрасні кролики, — погодився кок, а Івар сказав:

— Йдемо назад. Тут нічого немає. Моя щиколотка болить.

— Ми підемо далі, — вирішила Тітонька Бек. – Я хочу побачити, наскільки велике це місце.

— Я хочу знати, як всі ці тваринки дісталися сюди, — сказала я.

— Ну, цього ти не дізнаєшся гуляючи, — сказав Івар. – Моя щиколотка…

— Тварини, — сказала Тітонька Бек, — безсумнівно нащадки створінь, що втекли від землетрусу. А, ми виходимо кудись.

Дерева розступилися до великих скель та трави, що тріпотіла. Я побачила дзвіночки. Ми обійшли величезний валун та знову побачили море, позаду нас, яке сердито розбивалося о скелі, унизу. Вдалечині ви зараз могли бачити бар'єр, схожий на смугу білого туману, що розтягувався у обох напрямках, так далеко, як можна було бачити. Хоча, ніхто на нього не дивився, оскільки перед нами були залишки будівель. Стіни були не зовсім з мою голову і виготовлені з кам'яних блоків піщаного кольору. На них були гарно вирізані візерунки.

— О, добре! – сказала я. Тепер ми мали перевагу над Вчителем. Він лише чув про будівлі: а ми зараз дивилися на одну.

Ого пішов першим, крізь найближчий поламаний отвір. Тітонька Бек та я прослідували за ним, так само нетерпляче, а моряки занурилися за нами, озираючись навколо із сумішшю інтересу та надії, що тут може бути щось, що вони зможуть продати на Берніці. Івар кульгав позаду, жаліючись на свою щиколотку.

Це було схоже на лабіринт. Ми йшли туди і сюди у квадратні приміщення та видовжені, де було майже неможливо сказати, чи ми йдемо через кімнати, чи через дворики. У одному приміщені безсумнівно було вогнище у стіні. Його оточували гарні, поламані зелені та сині кахлі,

та різьба назовні. Там навіть були сліди сажі на шматку димоходу, що залишився. Кахлі мали такі самі символи, що і поламаний заслон.

— Тоді це була кімната! – сказав Ого.

Кок підступно спробував підняти шматок кахлі. Тітонька Бек повернулася та подивилася на нього і він поспішно опустив руку. Він йшов за нами, бурмочучи про проклятих відьом, і Івар йшов за ним, бурмочучи про свою щиколотку.

Ми проходили приміщення з таємничими ямами у землі та площу із круглим ставком води у середині та іншу із рівним, круглим бугром у центрі. Ого базікав всю дорогу до Тітоньки Бек, намагаючись з'ясувати чим це місце могло бути. До мого розчарування, Тітонька Бек мала уявлення про це, не більше за решту нас. А Івар ніколи не переставав скаржитися.

Він мене дійсно роздратував.

— Івар, — сказала я, — просто замовкни! Ти звучиш вкрай ганебно!

— Але моя щиколотка болить, — сказав він.

— Тоді витримай це. Поводься як належить принцу, — сказала я.

— Я… — почав він. Тоді він закрив рота, ковтком. Він перестав скаржитися, але шкутильгав сильніше, ніж коли-небудь та дивися сердито, кожний раз, як я дивилася на нього.

"Він був зіпсований усе своє життя", подумала я, "я повинна почати привчати його бути гарним чоловіком, поки він далеко від Мевенне. Вона на нього погано впливає".

Це було саме перед тим, як ми вийшли у рівне, кругле приміщення, з поламаними рештками колон, поставлених розміряно. Колони були вище за будь-кого з нас, але вони не виглядали такими, тому що були оточені кущами, яких я раніше ніколи не бачила: із глянцевим листям та навантажені маленькими білими квітами. Порив гарного, солодкого запаху приніс від них вітер.

— А, зрозуміла, — сказала Тітонька Бек Ого. – Це був храм. Це кущі кеммле*. Вони вирощують їх у великому храмі Дромрею також.

_____

* Слово kemmle, я не можу знайти у жодному словнику :(

— А решта будинків тоді що? – хотів знати Ого, коли ми проходили крізь кущі.

Коли ми вийшли на відкриту бруківку, в середині кола, Тітонька Бек сказала:

— Як я можу сказати? Священики десь повинні були жити, припускаю.

Вище нас роздався крик. Ми всі подивилися вгору. Найпотворніший кіт, якого я коли-небудь бачила, радісно перестрибував з колони на колону до нас. У нього було бліде хутро, позначене сірими смугами та плямами, і всі ноги та щиколотки, із довгим худющим хвостом, як змія. Його вуха були занадто великі для його плаского, трикутного обличчя. Його очі були величезні та зелено-сині, як кахлі у розбитого вогнища. Але він дивися із задоволенням на нас і, коли він підійшов до найближчої колони, він зістрибнув униз – так як це роблять коти, спочатку тягнучись передніми лапами, так далеко униз, як можна, а тоді ризикуючи стрибнути – і грюкнувся серед кущів. Коли він вийшов, із грюкотом та

побіг риссю до нас, ми побачили, що він величезний, як для кота, щонайменше настільки ж великий як хорти* Короля Кеніга.

_____

*Порода собаки, відома як шотландський хорт, але, оскільки я не знаю, чи є у світі Ейлін Шотландія (принаймні з таким найменуванням), я просто залишаю – хорт.

Моряк сказав:

— Чому я не приніс мій лук? – і позадкував. Івар заховався за Ого, що означало, що Ого не міг відступити, хоча я бачила, що він хотів.

Він сказав хитким голосом:

— Що за надзвичайно жахливе* створіння!

_____

*Він сказав — "plug-ugly"

— Правда, — сказала Тітонька Бек. – Але не люте, думаю.

Кіт підбіг прямо до мене, з якихось причин, і я могла чути, як він муркоче, коли він підійшов, так, ніби хтось шкребе пилкою по каменю. Я нахилилася та потерла його вуха та морду, так само, як я би потерла одному з замкових вовкодавів. Коту це подобалося. Його муркотіння стало грюкотом. Він відштовхнувся до мене та обгорнув хвостом мої ноги. Ближче, його хутро виглядало дещо рожевим, так, ніби його шкіра просвічувалася.

— Ти є надзвичайно жахливим*, — сказала я йому, — але тобі тут жахливо самотньо.

_____

*Вона також сказала — "plug-ugly"

— О, у нього десь має бути приятель, — сказала Тітонька Бек та підійшла поближче до колон, щоб роздивитися. Здається, вони їй багато не сказали.

— Пішли, — сказав Івар. – Це місце нудне.

Тітонька Бек подивилася на сонце, яке було досить високо, сяючи крізь дивний бузковий серпанок.

— Так, — сказала вона. – Не здивуюся, якщо Шеймус Хеміш відпливе без нас. – Вона повернулася, щоб йти, та зупинилася, доволі незвично непевна. – Ти пам'ятаєш, як ми прийшли сюди? – сказала вона Ого.

Всі вони, скупчилися, збентежені, крім мене. Тоді я вже стояла на колінах, обвивши руками Плаг-Аглі*. Він був такий міцний та м'який та теплий, і він так очевидно приваблював мене, що я не зважала на те, який він потворний.

_____

*"Plug-ugly" — надзвичайно жахливий, є ще одне значення – хуліган/розбишака.

— Ти знаєш шлях звідси? – запитала я його.

І він знав. Він розвернувся та пробіг між двома колонами, там де була прогалина у кущах і слабка, вузька стежка за ними. Я думаю, він сам проклав цю стежку, виходячи на полювання протягом років.

— Сюди! – покликала я інших. – Самотній Кіт знає. – Не знаю, чому я так назвала його, крім того, що йому, здається, підходило це офіційне ім'я. Плаг-Аглі, було його приватне ім'я, між ним та мною.

Вони всі пішли за нами, радше із сумнівом, Івар казав, що ми навряд чи можемо заблукати на такому маленькому острові і це звучало так, ніби він думав, що ми заблукали. Стежка вивела нас на скелястий уступ з іншого боку місця-храму, а тоді униз та кругом, допоки ми не змогли побачити корабель нижче нас. Він виглядав цілком нормально зараз. Вони опустили мотузку з одягом Тітоньки Бек, так само як і вітрила, і спустили веслувальний човен. Команда гребців була у веслувальному човні, відбуксировуючи корабель від скель.

Івар одразу дощенту забув про свою щиколотку та побіг униз по схилу, кричачи морякам, щоб зачекали. Кок і наш моряк кинулися за ним, ревучи, що ми вже готові піднятися на борт. Тітонька Бек акуратно ступала униз, серед скель, виглядаючи зловісно. Ого, свого роду, вештався перед нею. Я бачила Шеймус Хеміш дивився на нас з корми корабля.

Коли Плаг-Аглі та я підійшли, Тітонька Бек казала:

— Ти не повинен був викидати весь цей хороший одяг у море, гадаю.

Шеймус Хеміш суворо вказав туди, де мотузка та одяг лежали у перемішаній купі, біля передньої щогли.

— Швидко на борт, — сказав він. – Ми не будемо чекати на вас.

Всі видерлися на корабель, настільки швидко, що я не пам'ятаю, як там опинилася Тітонька Бек. В той час гребці все ще продовжували гребти, тож коли підійшла моя черга видиратися на борт, між кораблем та скелями була доволі широка, вируюча прогалина. Плаг-Аглі блукав вгору та вниз перед нею, вимовляючи довгі, похмурі нявкання.

— Він хоче піти із нами, — покликала я Тітоньку Бек. – Можна йому?

— Нізащо, я не допущу злощасне створіння, як це на мій корабель, – прокричав Шеймус Хеміш, бушуючи на палубі. — Зникни, тварюко! Киш! – І він загрозливо замахав на Плаг-Аглі, який виглядав нещасним.

Тітонька Бек знизала плечима.

— Вибач, моя хороша тваринко, — сказала вона. – Капітан сказав. Схопися за мою руку, Ейлін, і я витягну тебе. – Вона простягнула руку, а я лише змогла схопити її та лише змогла зробити довгий, довгий крок, щоб поставити одну ногу на борт. Решту шляху мене тягнула Тітонька Бек. Я повернулася та дивилася, як Плаг-Аглі сидів там, стаючи все менше, коли моряки переможно виводили нас, веслуючи, у море.

Я заплакала.

— О, вибач, вибач! – кричала я до Плаг-Аглі. Він дійсно виглядав, як Самотній Кіт, сидячи там, вдалечині.

— Зберися, — сказала мені Тітонька Бек. – Він роками жив у храмі, відмінно щасливо. Він скоро забуде тебе. Йдемо, допоможеш мені розплутати цей безлад, який моряки зробили з нашого одягу.

Шеймус Хеміш не дозволив нам робити це на палубі. Він сказав, що морякам потрібно поставити веслувальний човен та підняти вітрила, і він змусив нас забрати усі клунки униз, у закуток, де ми снідали. Він вислав Івара та Ого униз із нами, щоб їх також прибрати зі свого шляху. Вони

сиділи та спостерігали, як ми розплутували гарну, теплу на вигляд сукню.

— Вона має бути десь твого розміру, — сказав мені Івар. — Цікаво, де мати взяла її?

— Я можу одягнути її зараз? – запитала я Тітоньку Бек.

Вона перевела погляд від сукні на мене. Моя найкраща сукня була порвана та вся у плямах смоли, з палуби і морської води, і, на додачу, Плаг-Аглі замазав її своїми довгими рожеватими волосинками.

— Хм, — сказала вона. Вона повернула зелену сукню так і сяк, понюхала її та, зрештою, простягнула мені. – Йди переодягнися у нашій каюті, — сказала вона мені. – Поки ти там, приведи у порядок своє волосся.

Я пішла, майже весела. Не часто я отримувала гарну нову сукню, як ця. Мені майже полегшало від розставання із Плаг-Аглі, думала я, коли відчиняла двері каюти.

Перше, що я побачила там, був Плаг-Аглі. Він розтягнувся на моєму ліжку, доволі повністю займаючи його, діловито поїдаючи товстого, мертвого пацюка. Він підняв голову та вибухнув муркотінням, коли побачив мене.

— Як ти… Ні, я не питатиму, — сказала я. – Це має бути магія. Плаг-Аглі, я дійсно щаслива бачити тебе, але ти не заперечуєш доїсти пацюка та підлозі?

Плаг-Аглі подивився на мене широким зелено-морським поглядом. Я змирилася із щурячим ліжком на цю ніч, коли він грайливо кинув щура через плече, як це роблять коти. Він перелетів через каюту та приземлився на ліжку Тітоньки Бек.

— Ну, гаразд, — сказала я. Я зняла мою зіпсовану сукню та постелила, щоб він міг на ній лежати. Йому це сподобалося. Він лежав на ній та муркотів, поки я влазила у гарну зелену. — Пересунь цього пацюка, — сказала я, коли уходила. – Ти не знаєш Тітоньку Бек. Ти отримаєш від неї, якщо залишиш його там!

— Гей, виглядає гарно! – сором'язливо сказав Ого. Він йшов по коридору, навантажений нашими вивернутими назовні сумками. – Капітан збирався забрати ці, — сказав він мені. – Він був дійсно роздратований, коли я попросив їх.

Все що я виметикувала сказати було:

— Хм, — як це робить Тітонька Бек. Я дула рада, що сукня виглядала добре, але що відбувається із цією подорожжю? Нам дали забруднений одяг та отруйні ліки і Капітан, який щасливо ледь не залишив нас у скрутному становище на цьому острові. Але, певно, Кеніг та Мевенне не хотіли втратити власного сина. Хотіли? Але Донал був би радий позбавитися брата, гадаю. Він ніколи не любив Івара. І Донал напевно щось планував, на Скаррі.

Тітонька Бек, безумовно, думала у цьому ж напрямку. Коли ми повернулися у закуток, вона підняла погляд від згорнутої нижньої білизни, щоб сказати:

— Дякую, Ого. Еллін, ти забула привести до ладу зачіску. – А тоді, після паузи, — Івар, Ого, хтось з вас має якісь гроші?

Обидва виглядали стривоженими. Ого пощупав кишені та знайшов мідний пенні. Івар покопався у його кишенях і знайшов два срібника та три мідяки

— А я точно маю пів срібника, — сказала Тітонька Бек.

— Навіщо тобі? – запитав Івар. – Я думав канцлер Короля Фарлана дав тобі гаманець.

— У ньому самі лише камінці, і декілька мідяків нагорі, щоб приховати оману, і хтось, — сказала Тітонька Бек, — має заплатити Шеймусу Хемішу за цю подорож. Навіть якщо твій бать вже зробив це, нам все ще треба купляти їжу та платити за житло, коли ми доберемося на Берніку. Я повинна подумати, що робити.

Гарний одяг, який все ще пахнув не-зовсім-медом і ромашкою, був акуратно складений у сумки. Я щойно застібнула їх, коли прийшов кок із нашим обідом. Це були мариновані оселедці та швидкий хліб, за квасний з харчовою содою.

— Я не можу дати вам більше, чи щось краще, — сказав він грубувато. – Капітан знову у хорошому настрої, побачивши бар'єр у полі зору, і ми можемо слідувати за ним на південь, до Берніки, але він каже, що ми будемо йти ще один день. У нас недостатньо їжі на цю подорож.

— Зрозуміло, — спокійно сказала Тітонька Бек. – Цього достатньо, натепер. – І, коли кок уходив, вона запитала, навіть більш спокійніше, — я припускаю, бідний Шеймус Хеміш отримав мало, або зовсім не отримав платні за доставку нас до Дунберіну?

Кок зупинився у дверному отворі.

— Чому ти питаєш?

— Я маю на увазі – бачачи, як він економить на їжі, — сказала Тітонька Бек.

Кок розвернувся, виглядаючи дуже щирим та серйозним.

— А, ні, — сказав він. – Це мій прорахунок, маєш зрозуміти. Його поганий настрій через це. Він любить добре поїсти, Капітан. І побачивши, як Верховний Король пообіцяв йому сумку золота за безпечну доставку вас у Холітаун, а Король Кеніг пообіцяв йому іншу, коли ми повернемося на Скарр без вас, Капітан сказав мені відкласти багато про запас – що я думав, я і зробив.

— Дійсно? – сказала Тітонька Бек. – Оскільки так сталося, ми маємо прийняти ситуацію. Дякую.

Одразу, як кок пішов, Івар вибухнув:

— Злодійські користолюбні шкуродери! Їм пообіцяли дві сумки із золотом, а вони годують нас цим! – Він вказав на оселедці, і я клянуся, його очі вискочили від люті.

— Цим ти втамуєш голод, — сказала Тітонька Бек, ділячи їжу. – Хоча, — додала вона задумливо, — Я би хотіла побачити, що у цю мить споживає хороший Капітан.

— Оленину, — похмуро сказав Ого. – Я відчув запах, як її готували.

— А чому вони хочуть кинути нас у Холітауні, а не Дунберіні? – запитав Івар. – Це ж милі далі по узбережжю.

— Здається, так наказав Король Фарлан, — сказала Тітонька Бек. – І я очікую, що це якось пов'язане із віскі. Ми маємо бути вдячні, Івар. Холітаун не велике місце, як Дунберін, і має бути менш дорогим. Пам'ятай, у нас майже немає грошей.

Але коли ми закінчили їсти, вона відвела мене у нашу каюту, під тим приводом, що нам треба віднести сюди сумки.

— Ейлін, — сказала вона, стаючи дуже серйозною, — я не хотіла казати це перед тими двома хлопцями, але я дуже сильно боюся, що твій родич Король Кеніг не мав наміру залишати нас живими, у цій подорожі.

Я нервово шукала хоча б крихітний шматочок Плаг-Аглі. Не було жодних ознак ні його, ані щура. Я починала дивуватися, чи не наснився він мені, коли Тітонька Бек казала. Це сіпнуло мою увагу на неї.

— Але що ми будемо робити? – сказала я. – Гадаєш, тоді це пророцтво, про Принца Аласдаіра, є фальшивкою? – І то є ганебна річ, подумала я, що хтось грається із надіями Короля Фарлана.

— Може бути, — сказала моя тітка. – Пророцтва хитрі, ризиковані речі і досить легко їх вигадати. Я постараюся бути неупередженою. Але може бути і так, що хтось – Донал чи Мевенне, наприклад – вхопилися за шанс, коли він виник. Щодо того, що ми робитимемо, ну, дитино, по-перше, ми маємо тримати Івара у безпеці, і по-друге, намагатимемося добратися до Логри, як вони хотіли і, будучи попередженими, побачимо.

Глава 6.

Холітаун* був маленьким, низьким сірим містечком із нерегулярним причалом. З моменту, як ми дісталися туди, була сама лише мішанина. Капітан не міг дочекатися, коли позбудеться нас. Наші сумки були викинуті на причал майже перед тим, як корабель пришвартувався, і ми виявили, що слідуємо за ними у безумстві риби та криків. Здається, ми прибули одночасно із рибною флотилією. Всюди навколо нас були срібні потоки риби, залитої у діжки, чи покладеної у коробки, чи придбаної та проданої з глибоких, пахучих трюмів. Бернікійці не дуже високі. До мого збентеження, додалося ще те, що Тітонька Бек та Ого височіли над натовпом і навіть я виявила, що майже така ж висока, як більшість людей навколо мене.

_____

* Святе місто

— Я голодний, — сказав Івар. – Ми можемо щось купити?

— Не за цими цінами, — сказала Тітонька Бек. Вона почала уважно дивитися навкруги, очевидно щось видивляючись.

Ого підштовхнув мене на вказав. Безпосередньо у полі мого зору, Плаг-Аглі терся о ноги невисокої особи у зелених шатах*. Він знову зник, коли я глянула.

_____

* Скоріше всього це халат.

У цю ж мить, Тітонька Бек сказала:

— А! – і покрокувала до зелених шатів.

Там була ціла їхня група, яка весело пересувалася поміж риби, зупиняючись, щоб поторгуватися і тоді продовжуючи йти із рибиною, чи двома у їхніх кошиках. Вони не виглядали дуже заможними. Всі зелені шати були поношені та неохайними. Чоловіки у більшості були босоніж; жінки були взуті у сандалі домашнього виробництва. Але найдивнішим було те, що кожний з них мав тварину або птаха. Я бачила білку на плечі одного чоловіка, а у жінки у кошику, поруч із рибою, зручно розташувався кролик. Хтось іще вів вівцю, а інший, здавалося, мав лиса.

— Хто вони, Тітонька? – запитала я в Тітоньки Бек, що цілеспрямовано направлялася до них.

— Монахи та черниці, — відповіла вона. – Вони покланяються Леді.

Це мені особливо не допомогло. Не було нічого більш не схожого на Кілканнонського Священика та його новачків. Коли ми підійшли до групи, я виявила, що оточена веселими обличчями та дивними тваринами. Я припустила, що найближча до мене чорниця мала дивний, із чорним пір'ям, головний убір, допоки цей головний убір не подивився на мене круглим жовтим оком і мовив:

— Кар! – І я зрозуміла, що на її зеленому капелюху сидів крук.

— Його звати Рой, — сказала вона. – Він не образить тебе. Народ, чого ви хочете?

— Вашої допомоги, брати та сестри, — сказала Тітонька Бек. – Нам треба дістатися до короля.

— Короля! – сказали декілька з них, радше здивовано.

А один маленький товстий чоловік запитав:

— А навіщо вам король? – Мабуть, він був найдивнішим з усіх монахів, тому що його борода розходилася у два пучки, один пучок від кожної щоки, вони були настільки довгі, що були заправлені у мотузку, яку він носив замість ременя. На його плечі сидів дійсно чудовий зелений птах – блискучо-зелений із вигнутим дзьобом і круглими жовтими очима, навіть розумнішими ніж у крука. Кожне око було оточене мудрими рожевими зморшками, внаслідок чого він виглядав дійсно дуже розумним. Довгий, довгий хвіст скочувався униз спини маленького монаха, як водоспад, навіть довший ніж пучкоподібна борода монаха.

І він розмовляв. Ого, Івар та я, всі підстрибнули, коли він сказав, голосним, клекотливим голосом:

— Це четвер! Це четвер!

— О, так і є! – сказала черниця, із круком. – Грін Гріт* цілком правий.

_____

* Зелене вітання

— Ні, ні, — сказав інший монах. – Середа, я клянуся.

— Дійсно, — заявив хтось іще. — Лиси завжди гавкають у середу.

— Вони гавкають, коли хочуть, — сказав інший монах. – Четвер, коли сонце на вежі.

— О ні, — не погодилась черниця, що була далі, — Сьогодні середа, а день народження Леді був лише тиждень тому.

— Четвер, — наполягав хтось іще. – З Дня народження пройшло лише шість днів.

Аргументи викладалися та викладалися, а наші власні голови поверталися від одного до іншого. На цей час, з'явилися люди, що наполягали, що сьогодні лише вівторок і інші, які, здається так само були певні, що сьогодні п'ятниця.

Нарешті, Тітонька Бек сказала, дуже роздратовано:

— Яка різниця який сьогодні день? Я лише спитала, як дістатися короля.

— Але у тому то й справа, Мудра Жінко, — сказав монах із зеленим птахом. – Король під обітницею, бідолашний чоловік. Йому заборонено бачитися із незнайомцями в четвер.

— О, — сказала Тітонька Бек. – Я чула, що подібні речі трапляються на Берніці. А що трапиться з королем, якщо він побачить незнайомця в четвер?

— Ніхто не знає, окрім того, що погано гнівити богів, — сказав маленький монах. – І…

— А як ти знаєш, що я Мудра Жінка? – допитувалася Тітонька Бек.

— Це помітно за милю, — сказав монах. – Грін Гріт одразу це побачив. – Він потягнувся та похлопав птаха по голові. Птах негайно схопив один з його пухких маленьких пальців дзьобом. Припускаю, що це мало означати приязнь, але виглядало боляче. Монах відійняв руку та потряс її. – Чому ви хочете побачити короля? – сказав він. – Вам потрібна справедливість? – Він перевів погляд від Тітоньки Бек на мене, а потім на Ого та Івара, ніби ця думка його сильно здивувала.

— Не зовсім, — сказала Тітонька Бек. У цей раз, всі перестали сперечатися та глянули на неї з цікавістю. Вона випрямилася. – У нас місія, від Верховного Короля Халдеї, — сказала вона.

Всі люди у зелених шатах, виглядали враженими. Їхні зелені капелюхи та маленькі круглі ковпаки* повернулися та кивали, коли вони дивилися один на одного.

_____

* Думаю, це ковпаки, англійське слово – "сар".

— Ну, тоді, — сказав один із птахом, — здається, буде краще, якщо ми відведемо вас до Будинку, а там зможемо провіщувати який сьогодні день. Чи не поснідаєте ви із нами?

— О так! – щиро сказав Івар. Шлунок Ого різко загудів.

— Ми будемо у захваті, — сказала моя тітка, велична як завжди.

Група продовжила закупівлю риби. Я помітила, що вони не платили багато за неї. Здається, більшість рибалок була цілком готова віддати їм рибу задарма.

— На вдачу, — казав кожний, кидаючи жменю крихітних срібних рибок у кошики.

За причалом був ринок. Тут вони придбали оберемок хліба, декілька глечиків масла, багато ранніх яблук та доволі багато вишень. Вони знову не платили багато.

— Воно того майже вартує, бути праведним, — сказав мені Ого, коли ми вийшли з ринку та йшли серед сірих будинків міста. Там він знову підштовхнув мене та вказав. Я встигла помітити, як Плаг-Аглі повз у клаптику сонця, із великою рибиною у пащі. Він зник, коли ми порівнялися із тим місцем. – Думаєш ця тварина магічна? – прошепотів Ого.

— Так, — сказала я. – Повинен бути.

Монахи та черниці весело стрекотіли, ведучи нас на кінець містечка. Їхній Будинок, коли ми увійшли до нього, був радше схожий на сарай, ніж на релігійну установу. Він був високий та темний, та теплий усередині, із вогнем в центрі підлоги, у найбільш задимленій, старовинній манері. Цей вогонь здивував Івара, тому що був низьким та розжареним і споживав темні шматки матеріалу. Івар бачив лише вогонь з полін.

— Що вони спалюють? – запитав він, вдивляючись у нього.

— Торф, — сказала Тітонька Бек. – Кажуть, цей острів зроблений із торфу.

Здається, торф це болотні брили, але він прекрасно слугував для приготування риби. Риба умить зашипіла у залізних каструлях. Кожному з нас дали переповнену дерев'яну тарілку з рибою та лише шматок хліба. Усі сиділи на підлозі, під час їжі. Ого та Івар постійно перекривали шлях своїми довгими ногами. Мені було так незвично їсти на підлозі, що я весь час ворушилася, щоб всістися зручніше. Тітонька Бек, звичайно ж, елегантно сиділа перехрестивши ноги* і витончено піднімала рибу із хлібом і свої пальці, ніби вона так їла усе своє життя.

---

* Вона сиділа так, як у нас називається – по-турецьки.

— Я називаю це жахливим! – пробурчав Івар. – Це не цивілізовано! – На щастя, у нього вистачило розуму пробурчати шепотом, але навіть так, Тітонька Бек глянула на нього одним з її найогидніших поглядів. Івар став дуже червоним і після цього всівся до неї спиною.

Риба була смачнюча. Ми всі з'їли велику купу, будучи дуже голодними на ту мить. Коли ми закінчили, неохайна ганчірка – на яку Тітонька Бек подивилася, радше, манірно – була передана навколо, щоб ми могли витерти наші пальці. Тоді монахи та чорниці повитягали усі види дивного знаряддя, і рахівниці і декілька шматків пергаменту та палички деревного вугілля та почали вираховувати який день тижня насправді був.

— Гадаю, це п'ятниця, — прошепотів мені Ого. – Ми відправилися у понеділок, так?

Саме тоді, великий зелений птах злетів на крокви, на величезному розмаху зеленого пір'я, галасуючи:

— Це четвер! Це четвер!

Івар та Ого та я захихикали. Тітонька Бек сказала:

— Я чула про папуг. Він мабуть сказав би це, навіть якби була неділя. А тепер — тихо.

Але, знаєте що, монахи та чорниці все ще не могли вирішити який це день. Нарешті, у Тітоньки Бек урвався терпець, і вона встала.

— Ми підемо до короля зараз, — сказала вона, — незважаючи на те, який сьогодні день. Чи може хтось провести нас, будь-ласка?

Монах, власник папуги, також встав. Тоді ми вже виявили, що його ім'я було Фінн.

— Я відведу їх, — сказав він, — і приведу назад, якщо буде потреба. Хто-небудь знає, що сталося із моїми сандалями?

Відбулися великі пошуки по всім кінцям сараю і зрештою черниця виготовила пару товстих шкіряних сандалій. Фінн затоптав свої пухкі ступні у них та поманив зеленого птаха униз, на своє плече.

— Ми йдемо, — сказав він, бадьоро підбираючи сумку Тітоньки Бек. Ого підібрав свою та Іварову, я підібрала мою і ми подякували іншим та пішли. Коли ми уходили, вони були зайняті, годуючи тварин, майже так, ніби вони забули про нас.

— Далеко до короля? – запитала я, коли ми залишили будинки позаду.

— Миля, чи десь так, — сказав Фінн.

Я була рада. Моя сумка була важка. Я заздрила тому, що Івар крокував попереду із Тітонькою Бек. Ми йшли дорогою, яка м'яко вела

угору між дюжинами зелених полів, більшість із вівцями, але на деяких росли зернові, які я не могла впізнати. У живоплотах була жимолость. Повітря пахло вологою та солодким. Час від часу трохи дощило – гарний дощ, від якого мої брови свербіли, а Фінновий птах роздратовано струшував пір'я.

— Берніка найзахідніший з наших островів, — пояснив мені Фінн. – І ми отримуємо весь дощ з океану, який позаду нас.

— Це тому усе таке зелене? – запитала я.

Фінн задоволено кивнув. Здається, він був задоволений більшістю речей.

— Берніка – зелене місце, — сказав він, — його любить Леді.

— А цей король, до якого ми йдемо, керує тут усім? – важко дихав Ого. Він також виявив, що речі важкі.

— О, благословення, ні! – сказав йому Фінн. – Колм править лише на відстані до гір.

Ми всі подивилися навкруги, де ці гори. Нічого. Я припустила, що вони повинні бути далеко звідси і королівство Колма дуже велике, коли Тітонька Бек сказала:

— Ти маєш на увазі ті маленькі пагорби, отам? – Вона вказала на лінію низьких зелених опуклостей, на відстані декількох миль.

— Так. Я забув, що ви прийшли з зазубреного острову Скарр, — сказав Фінн. – Берніка ніжне місце.

Ого почав дивитися презирливо. Івар розсміявся.

— На Скаррі їх навряд чи вважали би передгір'ям, — сказав він. – У тебе давно цей папуга?

— Грін Гріт у мене вже двадцять років, з тих пір, як старий Брайан помер, — сказав Фінн. – Перед цим, він був птахом Алуна, а перед тим – Сіта, але я ніколи не знав Сіта, який помер до мого народження.

— Тоді він повинен бути дуже старим! – сказала я.

— Він і є. Він втратив лік своїм рокам, — сказав мені Фінн.

У той час, ми вийшли з полів та приєдналися до рівної трав'янистої дороги, значно порізану колесами та копитами. Ця вела через широку болотяну пустош, наповнену очеретом, що тремтів. Я бачила стада віслюків, корів та свиней і навіть декілька коней на відстані. Я дивувалася, як хтось знає, який належить кому, але я не особливо розмірковувала, тому що моя сумка здавалася важчою та важчою. Прямо тоді, коли я подумала, що далі не зможу її нести, ми дісталися до королівського будинку.

Івар не був єдиним з нас, хто дивився на нього презирливо. Навіть Тітонька Бек підняла свої гарні брови від вигляду брудних стін з мішанини багна та каміння, захищених кількома нещасними деревами. Єдина річ, яку можна було сказати про місце, це те, що, здається, воно займало досить багато землі. Інакше, я бачила більш вражаючі фермерські будинки.

У брудній стіні були грубі дерев'яні двері, перед якими стояв, охороняючи, хлопчина. Він був гарний, високий юнак, із хвилястим світлим волоссям та надзвичайно гарним обличчям. На нього були надіті шкіряні обладунки, на грудях та ногах, шолом на голові, і він був озброєний до зубів. У нього був спис із небезпечним гострим наконечником, меч та кинджал на його великому шипованому поясі та лук у руці. Сагайдак зі стрілами – також небезпечно гострими – висів на

його плечі. Я вдячно поклала мою сумку та розтерла мої руки, які боліли, поки захоплювалася ним. Він дійсно був гарний, крім того, що він дивився на нас з-під лоба.

— Чого вам треба? – сказав він. – Ви повинні були знати, перш ніж приходити сюди у четвер.

— Отже, Грін Гріт був правий, — пробурмотів Фінн. Він сказав молодому чоловікові, — Ці люди — делегація зі Скарру, юний пане, прислані зустрітися із королем.

— Тоді вони мають повернутися завтра, — сказав молодий чоловік. – Королівська обітниця забороняє йому бачити незнайомців у четвер.

Фінн розвернувся, капітулюючи.

— Ми повертаємося у місто, — сказав він.

— Ні, ми не повертаємося! – сказала Тітонька Бек. – Я не йшла весь цей шлях, щоб мене розвернули, як пусте місце. Я Бек, Мудра Жінка Скарру, і я наполягаю на тому, щоб мене впустили! – Вона випросталася та виглядала дійсно грізно.

Вартовий також випрямився.

— А я Шон, третій син Короля Колма, — сказав він. – І я відмовляюся впускати тебе сюди.

— Я є також королівським сином, — сказав Івар.

— Замовкни, — сказала моя тітка. – Наскільки сувора ця обітниця? Як ви можете бути впевненими, що саме у четвер? І як я можу знати, що король просто не використовує це як привід, для бездіяльності?

— Це сильна, сильна обітниця, — заперечив Шон. – А королі мають право бути бездіяльними.

— Не тоді, коли я у їх воріт, вони не можуть! – сказала моя тітка. – Відійди у бік та пропусти нас, негайно!

— Ні, — сказав вартовий.

— Дуже добре, — сказала Тітонька Бек. Вона поклала руку на обладунки на грудях юнака та зрушила його у бік. Здається, він не був у змозі зупинити її. Він просто стояв, де Тітонька Бек поставила його, радше позіхаючи.

Я думала та розмірковувала та думала, як Тітонька Бек зробила це, і все ще не знаю. Я намагалася зробити це сама, експериментуючи на Ого та Іварі. Ого лишесказав:

— Чому ти штовхаєш мене?, — а Івар сказав:

— Що ти про себе думаєш, пхаючись? – і жоден з них не зрушив. Тітонька Бек мабуть використовує якесь мистецтво Мудрих Жінок, яке ви отримуєте, лише коли отримаєте посвячення. І звичайно, я не мала.

У будь-якому разі, грубі двері, здавалося не мали жодного замка. Тітонька Бек відчинила їх одним кістлявим коліном та нетерпляче підізвала нас. Ми попіднімали наші сумки та попленталися у маленький брудний дворик, повний діжок із елем, і пройшли власне до королівського будинку. Там двері були відчинені – ймовірно для світла, тому що хол усередині був дуже тьмяний. Всередині було доволі багато людей, всі сиділи та позіхали. Вони всі підскочити та повитріщалися на нас, як Тітонька Бек вела нас. Зелений птах на плечі Фінна пронизливо закричав:

— Це четвер, Король Колм. Це четвер.

Король Колм сидів у великому кріслі у дальньому кінці. Я думаю, він спав, допоки не заговорив зелений птах. Він, радше, був товстий і його живіт затремтів, коли він, прокинувшись, підскочив та проревів:

— Що ти тут робиш, жінко?

Шон, вартовий, прибіг за нами.

— Пробач мені, Батько! – сказав він. – Вона пройшла би, щоб я не казав. Я думаю, вона відьма!

— Ні, я не відьма, юначе, — заперечила Тітонька Бек. – Я – Мудра Жінка Скарру, щоб ти знав!

— Мені байдуже хто ти, — сказав король. – Хіба тобі ніхто не казав, що я під обітницею — не можу бачити незнайомців у четвер?

— Так, але в мене немає терпіння на цю нісенітницю, — сказала Тітонька Бек. – Що ти гадаєш станеться, якщо ти глянеш на нас?

— Як я можу знати? – сказав король. Він, радше знервовано, подивився на темні балки на стелі. – Все, що я знаю, це те, що боги розсердяться.

Тітонька Бек відкрила рота. Майже напевно, вона збиралася сказати: "Нісенітниця!". Але у цю мить стався величезний БАХ десь назовні. Люди назовні почали кричати та верещати; кури кудкудакати, свині вищати, а вислюки ревіти. Тітонька Бек сказала:

— Звичайно ні! – натоміть.

Король Колм, його обличчя, так само як і живіт, тремтіли, вскочив та поспішив у двері біля його крісла. Шон поспішив за ним, викрикуючи:

— Батько! Будь обережним! – а Тітонька Бек покрокувала за Шоном. Ого та я переглянулися, кинули наші сумки та побігли за Тітонькою Бек.

Ми вибігли на досить великий фермерський двір, щось таке. Там усюди були сарайчики та хатинки, деякі з них, здавалося, були для людей, а деякі для свиней, курок, чи гусок. Один, здається, був сараєм для сіна. У середині двору була діра, яка диміла. Від бруду навколо неї піднімалася пара. Люди – більшою мірою жінки, діти та старі чоловіки – позадкували до хатинок, витріщаючись на діру чи – якщо вони були дуже юні – ховали свої обличчя у спідницях своїх матерів та плакали. Стривожені курки та обурені кози повсюди бігали, в той час як загін віслюків з'юрмився у одному кутку та створював жахливий галас, який можуть утворювати лише віслюки.

Ми всі поспішили до діри. Насправді, нас практично заштовхали туди усі чоловіки, що з'юрмилися у залі, позаду нас, Івар серед них. Це була глибоченна діра. На її дні лежав маленький чорний камінь, який димів.

Тітонька Бек сказала, майже потонувши у галасі віслюків:

— Це метеорит.

— Зірка, що впала! – вигукнув король. – Прислана богами, щоб покарати мене!

— Ох, чоловіче, не кажи дурниць! – сказала Тітонька Бек – Якщо боги цілилися в тебе, вони промахнулися.

— Кажу тобі, це моя обітниця, — заволав король. – Моя доля!

Я виявила, що Фінн біля мене дивився униз, у діру, із цікавістю. На його плечі, зелений птах був так само зацікавлений. Він повертав голову у цей бік, тоді в інший, щоб проінспектувати камінь, який димів, а лінії біля його очей виглядали мудрішими ніж коли-небудь.

— Метеорит, метеорит, — бурмотів він. Тоді він випрямився на Фінновому плечі. – Обітниця зламана! – сказав він.

Фінн повернув голову, щоб глянути на нього.

— Ти в цьому впевнений? – запитав він.

— Певен у цьому, — вторив птах.

— Добре, — сказав Фінн та дотягнувся до верхів'я королівського плеча. – Величність, — сказав він голосно, — твоя обітниця зламана.

Король Колм обернувся та пильно подивився на маленького монаха. Для мене було цілком зрозуміло, що він леліяв цю обітницю.

— І що тебе змушує казати це? — домагався він.

— Так сказав Грін Гріт, — пояснив Фінн. – Він посланець богів.

Король витріщився на птаха. Так само зробила Тітонька Бек.

— Цей папуга? – сказала вона.

— Посланець богів, — сказав їй папуга.

— Ти лише повторюєш, що каже твій власник, — сказала йому моя тітка – і маю визнати, я би сказала те саме. Окрім того, що більше ніхто не казав "Обітниця зламана".

— Ні, не повторюю, — сказав птах. – Це четвер. Обітниця зламана. Я впевнений у цьому. Це четвер.

— Диво, хіба він не диво? – сказав Фінн, посміхаючись на все своє кругле обличчя.

— Хм, — сказала моя тітка. Вона повернулася до короля. – Ну, Величність, здається твоїм бездіяльним четвергам кінець.

— Завдяки тобі, жінко, – гірко сказав король. – Чому цей птах просто не міг помовчати? – Він зітхнув, тому що кожний у натовпі фермерського двору, здавалося, чув птаха цілком ясно. Вони усі посміхалися та стукали один одного по спині та вітали Шона із звільненням його батька. – І чому ти не зміг тримати цю жінку назовні? – сказав король синові. – Ця обітниця передавалася від батька до сина, сотнями років. Будеш жити та шкодувати про це.

Шон виглядав враженим.

— Я завжди думав, що обітниця перейде до одного з моїх братів, — сказав він. – Чому я?

— Тому що ти не зміг зберегти ворота, звичайно, — сказав король.

— Я не розумію, — сказала Тітонька Бек, — чому успадкування неіснуючого прокляття може когось турбувати. Величність, ми…

— О, тихо, жінко! – наказав король. – Хто знає, яка халепа займе місце моєї обітниці, яка існувала кожного четверга. Ти принесла невдачу моїй родині. Що я маю зробити, щоб позбутися тебе?

Тітонька Бек виглядала безперечно захопленою зненацька. Фінн примирливо сказав:

— Величність, вони від Верховного Короля Халдеї, який послав їх із місією на Берніку.

Король дратівливо сказав:

— Не сумніваюся, він також хоче позбутися від неї. Гаразд, гаразд. Повернися у залу, жінко, та розкажи мені чому тебе послали затрясти Берніку. Він хоче найняти мене на війну із Галлісом, чи що?

Я могла бачити, що Тітонька Бек кипіла від гніву, від такого нешанобливого ставлення до неї. Коли ми всі юрбою зайшли усередину за королем, знову, вона бурмотіла:

— Я називаю це абсолютно невдячним. Майже безкоштовно я поверну обітницю назад. І я зроблю так, щоб вона діяла кожний день тижня!

Але, до того часу, як він знову всівся у своє крісло, а ми всі стояли перед ним, вона взяла себе в руки. Вона пояснила, ідеально ввічливо, як нас було послано рятувати сина Верховного Короля і – можливо – також зруйнувати бар'єр.

Король Колм сказав:

— Жінко, для мене це так, ніби ти збираєшся зробити неможливе. Що ти очікуєш від мене?

— Отримати твою допомогу, з королівської душевної доброти, Величність, — відповіла Тітонька Бек. – Якщо ти зможеш забезпечити нас віслюком та візком, і можливо деякою їжею та трохи грошима, я…

— Грошима! – вигукнув король. – Хіба Верховний Король не забезпечив тебе навіть грошима для виконання місії?

Я подумала: "Гей, він скупий, так само як і чудакуватий"

Тітонька Бек гордо випрямилася та сказала, так, ніби зізнання витягували з неї:

— Нам дали гаманець, Величність, але він виявився повний камінням.

Король Колм виглядав приголомшеним. Шоковане бурмотіння прокотилося позаду нас.

— Але це обов'язок будь-якого короля, — сказав він, — показувати щедрість у будь-який час. Дуже добре, ви отримаєте гроші. І я можливо зможу виділити вам візок та віслюка. Ще щось треба?

— Одну річ, — зізналася моя тітка. – Згідно пророцтва, ми повинні взяти із собою чоловіка з кожного острову. Ти можеш відправити із нами чоловіка з Берніки?

Я забула, що нам потрібна така людина. Якусь мить, я була схвильована, сподіваючись, що король відправить із нами Шона. Він мав таку гарну зовнішність. І дійсно, королівські очі звернулися у напрямку його сина. Тоді заговорив Фінн. Він відкашлявся та оголосив:

— Величність, я той чоловік. Тобі немає необхідності відривати від справ когось. Я та Грін Гріт вже вирішили відправитися із цими добрими людьми з їхньою місією.

— Кажи за себе, кажи за себе, — пробурмотів папуга.

Король засміявся від полегшення.

— Чудово! – сказав він. – Тоді із ними будуть боги. Ступай із моїм благословенням, Фінн Фітцфінн. І будь обережна, — додав він моїй тітці, — щоб цей монах не з'їв та не випив усі мої гроші.

Отже, отак все було. Півгодини по тому, ми виїхали з королівських задніх воріт у акуратному візку, Тітонька Бек керувала охайною маленькою ослицею, із чорною лінією на ній, подібній до позначки. Люди, які причіпляли ослицю до візка, не думали що у неї є ім'я, тож я назвала її Мое. Не знаю чому, окрім того, що це ім'я їй пасувало. У візку була їжа та банки із елем і, коли вона керувала, моя тітка самовдоволено поплескувала товстий гаманець на своєму поясі.

Глава 7.

Дорога була рівною та зеленою, спочатку через маленькі поля, а тоді через повністю відкриті болота. Мое весело бігла риссю, тягнучи гуркітливий візок, в той час як ми по черзі їхали. У візку було місце лише на двох, поруч із людиною, що керувала. У будь-якому разі, я не думаю, що Мое могла тягти всіх нас, п'ятьох. Вона точно не могла, коли ми виїхали на пагорби. Там усі, окрім Тітоньки Бек йшли пішки.

Але, поки ми були на рівнині, Тітонька Бек була дуже балакучою. Вона довго дискутувала із Фінном щодо релігії, поки Ого сидів, виглядаючи насупленим та оточеним таємницею, а Грін Гріт весь час казав:

— Займайся своєю справою!* Займайся своєю справою! – допоки, як Ого сказав пізніше, він не захотів скрутити птахові шию.

_____

* Також можна перекласти як: "Не лізь у чужу справу!".

Коли наступила черга їхати у візку Івара та моя, Ого крокував попереду, щоб охолонути, а Тітонька Бек сказала Івару:

— Ти довозі повільно вийшов з залу, коли метеорит впав? Що тебе затримало?

Івар знизав плечима:

— Назовні був небезпечний звук.

— Був. Хтось міг бути поранений, — сказала Тітонька Бек. – Ти міг допомогти їм.

— Хтось у моєму стані, — сказав Івар, — будучи королівським сином, тощо, має бути обережним. Мене могло вбити! Не думаю, що боги Берніки багато піклуються про людей.

— Але вони піклуються, — сказала моя тітка. – Цей удар блискавки не зашкодив нікому окрім курки! Чого це ти такий обережний, навіщо, можу я запитати?

Івар був здивований, що вона запитує. Я також, само собою зрозуміло.

— Я можу бути королем, одного дня, — сказав Івар. – А із тим, як поводиться мій брат, я можу стати королем завтра.

— Якщо ти так думаєш, то ти більший дурень ніж я про тебе думала, — різко сказала Тітонька Бек. – Твій брат Донал дуже хитрий молодий чоловік і приземляється на ноги, як кіт, маю тобі сказати.

— Я так не думаю, — протестував Івар.

Мені здавалося, що Тітонька Бек намагається показати Івара у найгіршому світлі. Спочатку для неї він був боягузом, а тоді він став по-дурному амбіційним. Не чекаючи, кого у ньому вона розкриє наступним, я втрутилася.

— Тітонька Бек, чому ти вирішила піти до Короля Колма?

Тітонька Бек, як я сподівалася, відволіклася.

— Це був наш очевидний вибір, Ейлін, — сказала вона мені. – Ми були у чужій країні, без грошей, без їжі, без транспорту, і у нас було завдання. Усі королі можуть бути щедрими, за умови, що ти даси їм достатньо підстав. І, як ти бачила, це спрацювало – хоча, мушу сказати, — вела вона далі, у найбільш несхвальній манері, — я не очікувала знайти товстого чоловіка, який хропе у тьмяному сараю та чіпляється за свою обітницю, щоб нічого не робити. Якби я була зараз його дружиною – а я думаю, його королева повинна бути такою ж поганою, як і він – я би не витримала довше ніж тиждень.

І вона розразилася тирадою про Короля Колма та його двір, яка тривала, допоки ми не досягли першого з пагорбів. Здається, вона помітила більше деталей ніж я. Вона згадала усе, від пилюки на королівському кріслі до убозтва на фермерському дворі. Я пам'ятаю, як вона казала про плями соусу на королівському одязі, про лінь його прислужників, про його негодованих свиней та про занедбаність його коней, але я не слухала уважно. Моя увага була направлена на м'якість та трепетання біля моїх гомілок.

Я весь час дивилася униз, але у візку не було нічого, окрім наших сумок та їжі. Зрештою, я простягнула руку униз та знайшла те місце. Мої пальці зустріли бакенбарди, холодний ніс та пару твердих, стоячих вух на великій круглій голові. Було так, як я майже очікувала: Плаг-Аглі. Невидимий. Хто б подумав, що такий негарний та магічний кіт має таке м'яке хутро? Я не могла опиратися тому, щоб не гладити його – він був як теплий оксамит – і я з легкістю робила це непомітно, оскільки Івар вередуючи дивився понад краєм візка, сильно ображений звинуваченнями Тітоньки Бек, а Тітонька Бек проголошувала промову краєвиду.

Насправді, Фінн слухав її, коли йшов риссю біля візка.

— Притримай коней, Мудрість! – протестував він, коли Тітонька Бек продовжувала нищити стан хатинок у фермерському дворі. – Чому король має бути великим? Назви мені причину.

— Щоб бути прикладом для інших, — відповіла моя тітка. – Заради стандартів, звичайно. І говорячи про стандарти… — і вона говорила знову, на цей раз про відповідальність короля, щоб бути прикладом для його підданих.

Плаг-Аглі муркотів. Він гуркотів настільки голосно, що я була здивована, що інші не чули. Чи, можливо Грін Гріт чув. Він перервав ораторство Тітоньки Бек, кажучи:

— Кігті та зуби, кігті та зуби унизу!

Але ніхто не звернув уваги, окрім моєї тітки, яка повернулася до папуги та сказала:

— Якщо це націлено на мене, закрий свій дзьоб, мій хороший птах, або пошкодуєш!

Грін Гріт перекотив свої мудрі очі на неї та перестав розмовляти.

Пагорби, як я казала, були важкі для Мое ослиці та для Фінна, який захекався та задихався та його обличчя стало рожевим, але не для решти нас. Берніка низка країна, із грудками, і немає нічого подібного до глибоких схилів Скарру. Коли Мое піднімалася по пагорбу, я дивилася навколо на зелені, зелені краєвиди, поцятковані латками сонця, що рухалися серед вологих багряних хмар, і я думала, що ніколи в житті не бачила таку прекрасну сільську місцевість. Пішов дощ, біля вершини пагорбу, і одразу з'явилася веселка, вигинаючись над усім цим. Я знайшла це славетним.

— Тьху! – сказала Тітонька Бек. – Вологого.

Я могла сказати, що вона дійсно у поганому настрої. Коли Тітонька Бек така, найбезпечніше дотримуватися тиші, але жоден з інших трьох, здається, не зрозумів цього. Фінн сказав заспокійливо:

— Ах, але Мудрість, так дощ озеленяє наш чудовий острів.

Тітонька Бек видала низький шум-гарчання. Вона ненавидить заспокоєння.

Тоді Івар невинно запитав:

— Куди ми йдемо? Ти знаєш дорогу?

— До наступного містечка, звичайно ж! – різко сказала Тітонька Бек – Кул Нок*, чи якась подібна назва.

_____

* Холодний стукіт.

— Кулохі, Мудрість, — поправив її Фінн.

— І звичайно я знаю дорогу! – прогарчала моя тітка. – Я була тут дівчинкою, за мої гріхи.

— Але… — сказав Івар.

Ого спробував допомогти.

— Насправді принц має на увазі, — сказав він, — який наш маршрут? Хіба нам не потрібно йти до Галлісу?

Через це він потрапив у лихо з двох боків. Івар сказав:

— Не кажи за мене. Бовдур!

Тітонька Бек подивилася на Ого та огризнулася:

— Звичайно ми туди йдемо, ти великий дурень! Ми йдемо до південного-сходу, униз до Протоки Чарка, і знайдемо інший човен. Думаєш, я не знаю, що роблю?

Здається, Івар все ще не розумів.

— Як ми будемо добиратися? Це дуже далеко? – сказав він.

— Замовкни, — сказала моя тітка. – Ти також дурень!

Івар виглядав настільки здивованим від її слів, що Фінн непомітно підійшов до нього та прошепотів:

— Це займе три чи чотири дня подорожі. Берніка більша за Скарр, але не така велика як Логра.

— Хіба цей хлопець не вивчав географію? – запитала Тітонька Бек вологі небеса.

Після цього, я не можу згадати чи хтось ще говорив багато, решту дня. Ми зупинилися для мовчазного пікніка з хліба, шинки та слив, а тоді пройшли через зелену м'яку рівнину. До вечора дощило дійсно сильно і цілком очевидно, що ми не дісталися Кулохі того дня. Ми були змушені зупинитися у вологому маленькому готелі на ніч.

Тітонька Бек сердито дивилася як дощ відбивається від соломи та зеленого моху, що ріст на стінах готельчику.

— Я ненавиджу Берніку! – сказала вона.

Іноді я роздумую, чи була б моя історія іншою, якби ліжка у готелі були зручні. Вони не були. Матраци, здавалося, були наповнені кущами дроку. Вони кололи та шелестіли, а каркас ліжка скрипів, і я знаю, що минули години перш ніж я заснула – і я лише заснула, коли Плаг-Аглі підповз до мене, теплий та м'який. Ймовірно, Тітонька Бек мала ніч ще гіршу ніж я. Коли я встала, скоро після світанку, вона все ще міцно спала, виглядаючи виснаженою. Я прокралася геть, униз сходів, де знайшла Івара, який заказав чудовий сніданок для себе та Ого та Фінна, але повністю забув про Тітоньку Бек та мене.

— Я зараз закажу для тебе, — сказав він. – Чи Бек щось хоче?

Моя тітка ніколи не їсть багато на сніданок, але вона любить чай. Коли я запитала на кухні, вони мали лише кропивний чай. Не було ромашки, не було чебрецю, не було шипшини. Я сказала їм принести їй нагору кухоль того, що в них було та пішла у двір, глянути на Мое. Ого переконався чи її добре годували та розчесали, а Плаг-Аглі сидів у візку, повністю видимий, поїдаючи остатки шинки. Я підійшла та сіла із ним та закінчила із більшістю хліба, і більшістю слив.

— Ти є дивним створінням, — сказала я йому. – Хто ти насправді?

Він лише потерся головою о мою руку та промуркотів. Тож ми щасливо сиділи поруч, допоки у готелі не вибухнув галас. Я могла чути, як хазяїн готелю та його дружина сильно протестували, гострий ляскіт гніву Тітоньки Бек, крики Фінна про мир та виск Івара, що це не його провина. Незабаром, обидва, Ого та Івар, вискочили у двір, все ще жуючи, а Фінн спішив за ними, годуючи Грін Гріт жменькою родзинок.

— Що відбувається? – сказала я.

— Твоя тітка — свиня! – сказав Івар, із набитим ротом.

— Звичайно, вона хотіла, щоб ми їли у візку, під час подорожі, — пояснив Фінн.

Виявилося, що Тітонька Бек не має грошей, як для ночівлі у готелі, так і для сніданків – Івар та Ого, звичайно ж з'їли їжу, яку вони замовили для мне. А Плаг-Аглі та я з'їли решту їжі у візку. Тітонька Бек була люта, тому що це означало, що тепер нам доведеться купляти їжу у Кулохі. Маю сказати, я не вважала, що це був дуже гарний привід для того щоб бути аж такою сердитою. Я списала це на погану ніч у поганому ліжку, і я симпатизувала Івару, коли він твердив:

— Вона могла сказати нам!

Ми вирушили під ще однією веселкою – великою подвійною – як дуже приглушена група, Тітонька Бек вся така пряма, її рот був стиснутий у злу лінію, а решта нас не насмілювалися сказати й слова. Лише Грін Гріт казав будь-що, і пронизливо кричав:

— Подвійний поклін, подвійне мірило! – Тітонька Бек кинула на нього погляд, коли правила, ніби вона пристрасно бажає скрутити його зелену пернату шию.

Ми дісталися Кулохі близько полудня. Івар стогнав від огиди, коли побачив його. Це було невелике містечко, а його стіни були зроблені з багна. За великими провислими воротами, будинки несистематично з'юрмилися біля ринку, і все, наче, смерділо.

— Я скажу це про Скарр, — пробурмотів мені Ого, коли візок хлюпав по дорозі до ринку, — принаймні ваші міста пахнуть чистотою.

— Звичайно вони пахнуть, — гордо сказала я. – І припускаю, ти пам'ятаєш міста на Логрі так добре!

— Не зовсім, — сказав він. – Але я пам'ятаю, що на вулицях не було бруду.

Я зітхнула. Логра була ідеальною в пам'яті Ого.

Тим часом Тітонька Бек правила візок серед розкиданих, бідних на вигляд, ринкових прилавків і грандіозно зупинилася перед найбільшим. Я дивилася на його стелажі зі старою капустою та з мухами, що кружляли біля маленької купи бекону, та сподівалася, що вона не збирається купляти щось з них.

Насправді, моя тітка гарна покупчиня. Вона зуміла зібрати трохи цілком пристойних запасів і відіслати Фінна до хлібного прилавка, поки вона торгувалася щодо вибраного нею.

— Чому ти посилаєш його? – хотів знати Івар.

— Він монах. Він отримає половину безкоштовно, — прогарчала моя тітка та повернулася до торгу.

Це не йшло добре. Яку б ціну Тітонька Бек не пропонувала, жінка за прилавком називала вищу. І, коли Тітонька Бек запротестувала, жінка сказала:

— Ви маєте пам'ятати, зараз війна.

— Яка це війна? – запитала моя тітка.

— Війна проти Файненів, звичайно, — сказала жінка.

— Що таке Файнени? – сказала Тітонька Бек.

— Чудовиська, які шахрують з Белліхоілського шляху, — була відповідь. – Ви повинні знати, що Файнени ніколи не платили нам за тканини в часи моєї бабусі. І завжди, з тих пір, обманювали та брехали. Тож, минулого місяця наші чоловіки пішли та взяли їхніх овець, як оплату. Минулого тижня Файнени приходили та просили повернути овець. Але природно, що до того часу ми їх з'їли, тож Файнени забрали усю нашу велику рогату худобу та їжу з полів, а коли ми попросили повернути, вони кидали каміння. Тож вчора наші чоловіки взяли свою зброю і пішли дати Фійненам урок, чи два. Тоді була велика битва.

— Хто переміг? – із інтересом запитав Івар.

Жінка знизала плечима.

— Хто знає? Все що ми можемо сказати, це те, що битва ще триває.

— Але я впевнений, — сказав Фінн, підходячи із великим кошиком з булочками, — що міць чоловіків Кулохі переважатиме.

Жінка виглядала задоволеною його словами, але вона не дозволила Тітоньці Бек отримати їжу хоч трохи дешевше. Тітонька Бек зітхнула та люб'язно заплатила більшу частину грошей, що їй дав Король Колм.

— А тепер забираймося звідси, — сказала вона решті з нас.

Ми пообідали на рівнині, в декількох милях за Кулохі.

— Ти гадаєш, Кулохі праві у цій війні? – запитав Ого, думаючи про це, коли жував.

— Звичайно, ні, — роздратовано сказала Тітонька Бек. – Обидві сторони повні негідники. З того, як це звучить, вони крали майно один одного на протязі століть. Ви закінчили? Давайте, рушаймо. Я хочу виїхати з цієї злощасної країни як можна скоріше.

Насправді жоден з нас не закінчив, але ніхто не хотів сперечатися із Тітонькою Бек у такому настрої, тож ми пішли, все ще доїдаючи. Фінн сказав, заспокоюючи:

— Ти дізнаєшся, що Берніка не така вже й погана, Мудрість, коли звикнеш до нашого способу життя.

Тітонька Бек здригнулася.

Ми пройшли пару легких підйомів, коли виявили, що війна перекриває нам шлях.

Тут дорога розділялася на декілька рівних зелених шляхів. На більшості з них, були розкидані яскраво-кольорові маси людей, що боролися. Ми могли бачити червоні, жовті та оранжеві пір'яні гребні, блискучі мечі, що піднімалися та рубали, та довгі щити, з намальованими страшними дизайнами. Там були крики, ухання та стогін. Час від часу, пара бійців відривалася від інших та поспішала через найближчі поля, занурюючись у канави та через ставки, та вигукуючи образи, коли вони ударяли по щиту один одного. Тим часом, битва перемітилася та билася далі, через усі шляхи, окрім одного, крайнього зліва.

Тітонька Бек з огидою зупинила Мое. Івар, радше знервовано, наполовину витягнув свого меча. Ого зробив рух, збираючись витягти свій кинджал, а тоді одумався. Там було багато людей. Фінн робив релігійні знаки.

— Ми зачекаємо? – запитала я Тітоньку Бек. – Вони мабуть билися день і ніч, до цього часу.

— Припускаю, що так, — кисло відповіла моя тітка. – Вони мають скоро закінчити.

— Ні, ні! – пронизливо закричав Грін Гріт.

— О ні, Мудрість, — сказав Фінн. — Розумієш, кожен чоловік молиться вибраному богу для дарування сили для тижневої битви. Та виливають віскі, щоб скріпити угоду.

— Що за марнотратство гарної рідини, — сказала моя тітка. – Але я бачу, що вони мають.

Так само бачила і я, тепер я думаю. Там була невидима хмара, що висіла над чоловіками, які боролися, яка була досить сильна, щоб її можна було відчути.

— Тож, що ми робимо? – запитала я.

— Поїдемо по єдиній вільній дорозі, — сказала Тітонька Бек, зітхаючи, — і будемо сподіватися, що вона скоро приведе нас до короля. – Вона цокнула на Мое та ми знову рушили, повільно та обережно, по лівому шляху. Я відчувала як, від нервування, по мені тік піт, коли ми підходили ближче та ближче до війни. Я була готова закричати, коли ми порівнялися із нею. Червоні обличчя, хрюкання та стукіт були просто жахливими. Коли битва стала трохи за нами, стало майже гірше. Ми усі йшли, із головами, повернутими над правими плечима, на випадок, якщо хтось відіб'ється у бік та піде за нами, і жоден з нас не говорив, допоки низький пагорб не був між нами та битвою

Тоді Фінн зняв свій зношений ковпак та витер ним своє обличчя.

— Хвала Богині! – сказав він. Тоді він засміявся. – Ти казала про короля, Мудрість, — сказав він, — але у цій частині країни ми скоріше знайдемо королеву. Королеви дуже часті тут. Це тебе хвилює, Мудрість?

— Зовсім ні, — сказала моя тітка. – У жінок значно більше здорового глузду, ніж у чоловіків.

Івар пирхнув на це, але зрештою у нього вистачило розуму промовчати.

Ми пройшли по дорозі якийсь шлях допоки, протягом часу за який шум битви зовсім згас, стежка раптово не розділилася на три. Тітонька Бек знову зупинила Мое.

— Це є дуже дратівливим, — сказала вона. – Фінн, у тебе є якась думка, куди нам слід піти?

Фінн виглядав абсолютно збентеженим.

— Ні, Мудрість. Ти не можеш віщувати?

— О! – закричала моя тітка, досить роздратовано. — Я думала ти будеш місцевим провідником! Дуже добре. Ейлін, розпакуй мою чашу для віщування з зеленої сумки, гаразд?

Ми поставили візок біля зручного плаского каменя, поки я копалася у сумці – яка все ще сильно пахнула морською водою – та вивільняла чашу від білизни Тітоньки Бек. Всі зібралися навколо, щоб дивитися, окрім Івара, який зарозуміло дивився у інший бік, намагаючись не зівати. Ого нахилився над моїм плечем. Грін Гріт сів на краю візка, нахиляючись, щоб дивитися, а Фінн стояв поруч із ним, у такій самій позі. Я відчувала Плаг-Аглі, чиє м'яке хутро витирало мої ноги, коли він підійшов, щоби також спостерігати.

— Тепер… — сказала моя тітка.

Її перервав маленький рудоволосий чоловічок, який, очевидно, дрімав, притулившись спиною до каменя.

— Що це таке? – сказав він. – Гримлять чашами. Людина не може поспати?

— Перепрошую, — дуже холодно сказала моя тітка. – Я просто намагалася провіщувати правильну дорогу.

— О, я можу сказати тобі це, — відповів чоловічок. – Зовсім не потрібно стукати. Йдіть по середній дорозі. Вона приведе вас до вашої королеви. – І він примостився, щоб знову поспати, а його загострене підборіддя опустилося на груди.

— Дякую, — сказала Тітонька Бек. – Я думаю, — додала вона, коли хлопець просто захропів. Проте вона заліза у візок. Я знову заховала чашу і ми вирушили центральною з трьох доріг.

Фінн та Грін Гріт виглядали дуже розчарованими. Фінн сказав:

— А я сподівався побачити як працює Мудрість!

Івар пробурмотів, що він не бачить, яка різниця яку дорогу ми вибрали.

— Вони всі однакові у цій жахливій пласкій країні, — сказав він Ого.

Ого сказав:

— Забавно, я відчуваю те саме до Скарру.

— Що ти маєш на увазі? – питався Івар. – Скарр не плаский.

— Ні, але там завжди є просто ще одна гора, — сказав Ого.

— О, ти такий дурень! – сказав Івар та сердито пішов уперед по дернистій дорозі.

— Ти маєш саме це на увазі? – запитала я Ого. – Ти дійсно не можеш відрізнити одну гору від іншої?

— Ну, у них різні форми, — погодився Ого, — але вони усі високі та круті та скелясті і… ну… однакових кольорів.

Припускаю, він був правий.

Після цього ми пленталися на протязі миль, через ще декілька дощових душів та веселок, коли сонце знову виходило, допоки я не стомилася і не зголодніла.

— Тримайся, — сказав мені доброзичливо Фінн. – Зараз ми вступаємо у місто.

— Яке місто? – сказав Івар. Навколо нас не було нічого окрім зелених горбів. Вони були того виду, як горби, які ви отримуєте на місцях, де люди добували вугілля багато років тому і тоді пішли і залишили траву рости на зіпсованих купах. Ці купи ставали більшими та більшими, як ми йшли далі.

Тітонька Бек роздратовано, здивовано подивилася на Фінна.

— Це не схоже на жодне місто, яке я знаю.

Фінн посміхнувся. Він майже світився, настільки він був щасливий. На його плечі, Грін Гріт витягнув свою шию та видав, найбільш несхожі на папугу, трелі. Але вже якійсь час я почала підозрівати, що Грін Гріт не зовсім був папугою. Він був скоріше чимось на кшталт Плаг-Аглі. Фінн підняв своє сяюче обличчя до моєї тітки та сказав:

— Таких більше немає. Маєш знати, Мудрість. Це місто моєї Леді.

Я розуміла, що він має на увазі. Якщо я щулила свої очі та, певним чином, вдивлялася на зелені пагорби, я бачила, що вони у формі будинків, із зеленими покрівлями дахів та високими арочними дверима. Нарешті, Тітонька Бек спрямувала Мое по широкому торф'яному проспекту, на якому були зелені будиночки схожі на особняки, з кожного боку, а попереду високий, високий пагорб, що був одночасно круглим та мав форму замку. Вона подивилася униз на Фінна, який біг риссю біля візка.

— Ти хочеш сказати, — запитала вона, — що та особа, біля того каменя, була лепріконом?

— О звичайно, Мудрість, — радісно сказав він. – Немає сумніву у цьому.

— Тоді ми маємо остерігатися омани? – запитала моя тітка.

— Лише якщо ти запросиш їх, Мудрість, — сказав Фінн.

— Хм, — сказала вона.

Ми дісталися замку-кургану тоді і раптом були оточені маленькими рудими чоловічками, які з'явилися паводком нізвідки та взяли Мое та відв'язали її від візку, балакаючи не перестаючи.

— Безумовно королева буде цьому рада! – чула я, та, — Це королівський візит! Ніхто ще не заграв на фанфарах? – та, — Чуєте запах моря від них? Вони прибули з далекого острова, всі крім одного, — і щось подібне. – Бачите птаха!

Моментально Мое повели у один бік, а візок відбуксирували у інший, а нас самих ввели у замок-курган. Там були різні люди, хоча їх було важко побачити. Це було, ніби там над усім була вуаль. Але якщо я щулила мої очі та сильно вдивлялася, я могла сказати, що вони були

високі та одягнені дуже пишно. Майже так само важко було розгледіти стіл, до якого вони нас вели, весь заставлений блюдами з їжею, від яких йшла пара, купи фруктів та золоті підсвічники.

— Просимо сідайте та їжте із задоволенням, — сказали вони нам.

Івар та Ого пірнули у високі крісла за столом. Тітонька Бек зупинила мене та подивилася на Фінна, питально схиливши голову на бік.

— Ми повинні?

— Ви прийшли із дружніми намірами. Так, — сказав він.

Тож ми сіли їсти. Це все було смачнюче, і я бачила, що там навіть була чаша із горіхами та порізаними кубиками фруктами для Грін Гріта. Тьмяно на підлозі, я могла бачити, блюда із їжею для Плаг-Аглі. Вони знали, що він там, навіть якщо він був невидимий. Ми всі мали найкращу їжу з тих пір, як покинули Скарр.

Коли ми закінчили, високі люди повели нас знову, до місця, що було, як я одразу зрозуміла, тронною кімнатою. Ого з'їв так багато, що він потихеньку спускав свій ремінь, коли нас вели і він зупинився у збентеженні. Місце було з тих, де ви мали поводитися благоговійно. Повітря у ньому було тепле та свіже та прохолодне одночасно, і пахнуло садом. Там були сітки, хоча я не могла бачити їх чітко, із пташками, що порхали. Грін Грін знявся з Фіннового плеча, з дзижчанням крил, та полетів всістися на одній з наполовину видимих гілок.

Тоді уперед вийшла королева, щоб привітати нас. Я роззявила рота: вона була така гарна. І весела та охоче доброзичлива. Вона була вдягнута у зелену сукню, що обіймала її фігуру та розкльошувалася в ногах, із золотим пояском, що висів на її стегнах. Я пам'ятаю, що подумала: "Ось якою повинна бути королева!", коли вона підходила до нас.

— Ласкаво прошу, — сказала вона, та вона посміхнулася, маючи на увазі вітання. – Не часто ми бачимо тут людей зі Скарру. Що привело вас на Берніку?

Моя тітка виступила уперед, дуже пряма та певна. Я могла бачити, що вона все ще бореться із поганим настроєм, але вона ввічливо вклонилася та сказала:

— Нас послано із місією врятувати сина Верховного Короля з Харандеду, Ваша Величність.

— О так, пророцтво, — сказала Королева, — також підняти бар'єр, так? – Вона подивилася на кожного з нас. – Це означає, що ви повинні взяти із собою по одному чоловіку з кожного острова. Ти, — вона дивилася на Івара, — повинен бути чоловіком зі Скарру.

Івар кивнув.

— Так, я син короля Кеніга…— погодився він та гордо відкинув голову назад.

— Принц, не менше, — сказала Королева, так, що це звучало, як знущання. Мені захотілося стрибнути уперед на пояснити, що Івара виховували пишатися своїм народженням, але я нічого не сказала, тому що Королева тоді повернулася до Фінна. Фінн, до мого здивування стояв на двох колінах та виглядав майже наляканим. – А ти чоловік з Берніки? – сказала Королева.

Фінн стиснув свої обидві пухкі руки перед собою, так, ніби казав молитви.

— О так, Леді, — більш-менш прошепотів він. – Хіба що ти думаєш, що я недостойний.

Королева розсміялася.

— Як я можу думати, що ти недостойний, хранитель Грін Гріта? – сказала вона.

— Ну, безумовно, він виказав мені велику честь, приймаючи мою турботу, — сказав Фінн.

Королева глянула нагору на Грін Гріта, де він сидів серед, важко-побачити, листя над нами.

— Що ти на це скажеш, Грін Гріт? – запитала вона птаха.

Грін Гріт повернув голову на один бік та прогриз дзьобом:

— Чесний чоловік, — сказав він. – Чоловік миру.

— Ось, тримай! – сказала Королева знову сміючись. Вона додала Тітоньці Бек, — Ти маєш залишити будь-які сутички із цими хлопцями, ти знаєш! – Тоді вона подивилася на Ого. – А ти, юначе?

Ого витріщався на неї, ніби вона була найдивовижнішою річчю яку він коли-небудь бачив – і я не звинувачую його: вона дійсно була чудова. Коли вона заговорила до нього, він став яскраво цегляного кольору та впав на одне коліно.

— Я…я з Харандеду, насправді, — заїкався він. – Мене взяли як служника Івара.

— Але тебе правильно взяли, — сказала Королева. – Пророцтво просить чоловіка з кожного острова, так? І ми чотири острови. Я певна ти доведеш свою цінність. – Вона знову повернулася до Тітоньки Бек. –

Звичайно, тобі буде потрібен чоловік з Галлісу також. Я дам тобі гроші, щоб побачити тебе...

Тут, поки Тітонька Бек люб'язно наклонювала голову у подяці, а Ого ставав на ноги, виглядаючи приголомшеним, Королеву перервала тверда, невидима присутність, що шаруділа біля її спідниці. Я чітко бачила його форму, що здувалася та струменілася у зеленій тканині.

— О, Плаг-Аглі! – сказала я. – Ну що ж ти робиш!

Рука Королеви завмерла на своєму шляху, до того місяця, де мала бути голова Плаг-Аглі.

— Це так ти його називаєш? – сказала вона. – Як він знайшов тебе?

— Він був на острові, який, здається, був частиною Самотності, Величність, — сказала я. – Він ... е... свого роду слідує за нами.

— Чи слідує за тобою, — сказала Королева. Вона знову повернулася до Тітоньки Бек. – Тобі дуже пощастило мати таку обдаровану помічницю, — сказала вона.

Я знала, що почервоніла червоніше за Ого. Тітонька Бек кинула на мене нищівний погляд та відповіла у своїй найсухішій манері:

— Якщо обдарованість означає потайки прийняти до себе бродячого кота, тоді я припускаю, що мені пощастило, так.

Це зовсім не сподобалося Королеві. Її гарні очі звузилися і вона сказала, досить люто:

— Я знаю цього кота. Він буде слідувати лише за кимось із великими здібностями.

Тітонька Бек знизала плечима.

— Я й гадки не маю, які здібності можуть бути у Ейлін.

— Моя добра жінко! – вигукнула Королева. – Чому ні?

Якщо є річ, яку ненавидить моя тітка то це, коли її називають хорошою жінкою. Вона випрямилася, як кочерга.

— Чому? – сказала вона. – Що за дурне питання. Тому що Ейлін провалила посвячення, звичайно ж.

Гадаю, я стала навіть червонішою. Моє обличчя було таке гаряче, що коли я підняла руки, щоб заховати його у них, мої пальці були мокрі від поту. Я знаю, Тітонька Бек була у поганому настрої, але хіба їй було потрібно казати Королеві це? Я могла чути, як Івар намагається не розсміятися.

Королева не покращила мої почуття, гнівно сказавши:

— Вона цього не робила! Ти мабуть дуже неуважна. Я бачу, вона так само кваліфікувалася, як і ти. І мені не подобаються твої манери, жінко. Я щойно сказала, що дам тобі гроші, тож я дам, але не зроблю більше нічого щоб посприяти твоїй місії. І ти, особливо, йдеш від мене без благословення! Йди! — Вона простягла руку, вказуючи.

І це останнє, що я про неї пам'ятаю. Ого каже, що він думає, що пам'ятає як люди поспішно вивели нас звідти. Але я лише пам'ятаю, як ми були назовні, серед зелених курганів, Мое вже була запряжена у візок, біля нас. Моя тітка стискала шкіряну сумку, що бряжчала, та виглядала здивованою та сердитою через це.

Фінн плакав, а великі сльози котилися у його дивну бороду.

— О, Мудрість! – схлипував він. – Як ти могла образити Леді?

Грін Гірт додав до цього, прилетівши звідкись вихором, кричачи:

— Немудра Мудрість, немудра Мудрість!

— Ух! — сказала Тітонька Бек та пронеслася до сидіння, з якого правила, червоні підбори спалахували роздратованістю на нас.

Глава 8.

Дивно казати, після цього, наша подорож не йшла гладко. З одного боку, решту часу, що ми залишалися на Берніці, йшов дощ. Івар не допомагав справі, похмуро кажучи, декілька разів на день, що моя тітка повинна була думати краще, перш ніж ходити та ображати королев. Це весь час розпалювало поганий настрій Тітоньки Бек, так що Ого та Фінн ледь наважувалися йти біля неї.

Хоча я мала бути біля неї, тому що ми разом спали у вологому ліжку у кожному вологому готелі, де ми зупинялися. Тієї першої ночі, Тітонька Бек влаштувала мені грізний допит щодо мого жалюгідного посвячення.

— Ти сказала мені, що нічого не трапилося тієї ночі, Ейлін. Чому ти збрехала мені?

— Я не брехала, — заволала я. – Нічого не трапилося. Я просто не мала жодних видінь, оце й усе.

— Щось повинно було статися, — наполягала Тітонька Бек. – Що ти приховуєш?

— Нічого, — сказала я. – Я казала тобі!

— Нісенітниця. Розкажи мені про кожну хвилину, що ти була там, — наказала моя тітка. – Кожну крихітну річ. Викладай.

— Ти маєш на увазі, — сказала я, — я маю розповідати я сиділа там, Тітонька Бек, і я тремтіла, а підлога була холодною та твердою, Тітонька Бек, і там було надто темно, щоб щось побачити, Тітонька Бек, далі та далі, однак багато годин я була там? Тому що так, як це було.

— Не весь час, — сказала моя тітка. – Ти спала, коли я відтягнула камінь. В тебе не було снів?

— Не те, що я пам'ятаю, — сказала я, сподіваючись, що вона припинить.

Вона не припинила.

— Отже, не було часу, коли ти була здатна побачити навіть мерехтіння світла? – наполягала вона. – Не тряси головою, Ейлін. Не бреши.

Вона продовжувала так далі, нещадно, допоки нарешті я не сказала:

— Добре, якщо тобі необхідно знати, я бачила світло Місяця.

— Це має бути нісенітниця, — відповіла моя тітка. – камінь щільно прилягав до дерну.

— Ні. Не прилягав, — сказала я. – Там була прогалина і я відкотила камінь у бік та вилізла, на якійсь час. Ось!

— Цей камінь, — сказала моя тітка, — не рухали з тих пір як я його поставила туди вночі перед тим. Я знаю, тому що я поклала туди два пучки вересу, як ми завжди робимо, і вони все ще були там ранком, у тих

самих місцях. Чи ти думаєш, що поклала їх назад, якимось чином, з середині крізь два фути граніту?

— О, — сказала я. – Ні. Я не знала, що вони були там. Я лише відсунула камінь та вилізла.

— Ти це зробила? – сказала вона. – А що ти думала, ти бачила назовні?

— Я не думала, що я бачила, я бачила! – сказала я. – Усе було як завжди, окрім Місяця, який усе освітлював, ніби мороз. Я бачила нашу хатинку та пагорби та море та повний Місяць…

— А у хатинці було світло? – запитала вона.

Я похитала головою.

— Ні, вона була затемнена.

— Там повинно було бути світло, — сказала Тітонька Бек. – Я не спала через тебе. Ти дурна дитина! Ти йдеш та маєш видіння а тоді вдаєш, що не мала!

— Це не було схоже на видіння, — пробурмотіла я. Я почувалася дуже дурною. – Якщо це було воно, що це означає?

— Не маю жодної гадки, — сказала моя тітка, до мого великого розчарування. – Але не дивно, що та неприємна королева думала, що ти кваліфікувалася. Ти точно кваліфікувалась.

— Але я не відчуваю жодної різниці, — запротестувала я.

— Я також не відчувала, — сказала тітонька Бек. – Сили завжди були у тобі, тож природно, що ти почуваєшся так само.

Я сказала:

— Я думала, що буду відчувати шипіння у пальцях... чи принаймні буду здатна читати думки.

— Чи проходити крізь стіни, мабуть? – сказала Тітонька Бек. – Лягай та поспи зараз і не будь аж такою дурною.

Я лягла, але не думаю, що заснула би, якби не прийшов Плаг-Аглі, мовчазний та важкий, влігся в моїх ногах, роблячи ту холодну готельну постіль теплою, як тепло.

Я все ще почувалася дурною вранці, і наступні декілька днів після цього. Як я могла знати, що то було видіння? Я ніколи до цього не мала видінь. Все це виглядало настільки реальним. І здавалося нечесним з боку Тітоньки Бек звинувачувати мене, тому що вона розізлила Королеву.

Я засмучувалася через це, коли ми пленталися крізь дощ через сирі зелені болота наступні декілька днів. Ого спитав мене, що не так. Я сказала йому, очікуючи, що він скаже мені не бути такою дурною, як сказала Тітонька Бек. Натомість, він сказав:

— Е...Ейлін, чи не повинна ти тримати у секреті обряд твого посвячення?

— Я так не думаю, — сказала я. – Зрештою, це не така й велика річ.

— О, — сказав він. – Я пам'ятаю, мій дядько казав, що він не міг сказати й слова про його посвячення Здається, він думав, що то було жахливо святе.

— Мабуть у нього був інший обряд, — сказала я. – І я думаю, що Тітонька Бек необґрунтовано звинувачує мене. Зрештою, це вона була грубою до Королеви.

Ого глянув на гору, на гордий профіль Тітоньки Бек над нами, у візку.

— Їй не подобається Берніка, — сказав він. – Вона має звинувачувати тебе у чомусь.

Мабуть, це була правда. Це трохи втішало.

Наступного дня, коли ми зупинилися на обід, нас оточили вислюки. Готель, де ми зупинялися попередньої ночі, продав Тітоньці Бек дві хлібини та сумку крутих яєць. Моя тітка сиділа на задньому відкидному борті візка та робила для всіх нас сандвічі, із горщиком спецій*, що залишився з готелю, в якому ми були ще до того.

---

* Щось на кшталт кетчупу чи аджики.

Не питайте мене, чому вислюки мали любити сандвічі із яйцями. Мое не любила. Я запропонувала їй декілька, після того, як дала трохи Плаг-Аглі, і вона просто занурила свого носа до своєї торби з їжею. Грін Грін також був байдужим до них. Але ті вислюки мали почути запах за декілька миль. Вони прийшли, із грюкотом, через вологе болото, ціле їхнє стадо, і намагалися з'їсти сандвічі прямо з наших рук. Ми ляскали їх по носах, але це не втримувало їх.

Вони були дикі, голодні вислюки. Деякі з них були на болоті так довго, що їхні передні ратиці стали довгими шипами, що вигиналися угору, як тапці Галлісу. І ті, хто дістався до нас першими, були настільки рішучі не підпускати тих, які підійшли пізніше до жодної нашої їжі, що вони задкували та задніми ногами вдаряли тих, що запізнилися, у ребра. Бум.

Як барабан. За секунди, ми були серед битви копитами, у натовпі, що бився ногами.

Фінн заліз під візок та присів там. Івар витягнув меч з поясу, з ножен та вдарив ним віслюків. Ляп. Вап. Вони не звернули на це більшої уваги, ніж на свої підбори, свого роду. Один віслюк вкусив його і він закричав. Тітонька Бек швидко полізла за батогом у візок. Я поспішно загорнула решту яєць та хліб у тканину а тоді тягла та воювала за це із лиходійським чорним віслюком, який бачив, як я це робила. Ого заштовхали за межі стада, що молотилося, де він оббіг півкола, ревучи від гніву. Він знайшов гнучку палицю та вбіг у натовп знову, гамселячи по вухах та боках.

Але це Плаг-Аглі відвадив тварюк. Я бачила його у проблисках, стрибаючого з віслюка до віслюка, царапаючого кожного кігтями. Ви не повірите, який це спричинило гамір та рев. Нарешті, Тітонька Бек вирвала у Мое її їжу та скерувала її далі по дорозі, галопом. Мое була лише дуже рада рушити. Решта нас побігла за нею. Останнє, що я бачила про віслюків, це те, що вони втікали сірою купою від Плаг-Аглі.

Ого та Івар думали, що це було дуже смішно. Коли ми нарешті зупинилися на обід, другий раз, у лощині, на півдорозі нагору одного з низьких пагорбів, вони весь час казали:

— Атаковані грабіжниками! – Тоді вони ревіли від сміху.

— Пощастило, — сказав Фінн, — що грабіжники були не людьми.

— У цих краях багато грабіжників? – різко запитала моя тітка.

— Я ніколи не був у цих краях, Мудрість. Я не знаю, — сказав Фінн.

Від цього я стала почуватися досить нервово. Але хлопці продовжували жартувати, як храбро ми відбилися від банди грабіжників.

— Це не ви, це Плаг-Аглі, — сказала я Ого, в той час, як ми пакували речі, щоб рушити далі.

— Ми всі разом, — сказав він весело. – Велика битва.

Здається, Плаг-Аглі повернувся поки ми спускалися з іншого боку маленької гори. Я відчула, як він потерся о мої ноги, як я йшла. Грін Гріт міг бачити його. Я бачила як він повернув голову, щоб глянути униз, де був Плаг-Аглі, і я роздумувала над дивністю двох створінь.

Як дорога повернула, ми отримали тьмяний, дощовий вид на інші маленькі поля унизу. Це виглядало так, ніби ми входимо до іншого королівства, свого роду. Але усе було у тумані, допоки хмари трохи не розійшлися, щоб пропустити один яскравий стовпчик сонячного світла. Яскравість пройшлася по полях, і декількох будинках і прокотилася до нас і через нас. Якусь мить ми йшли у яскравій зелені і я виразно бачила виснажену тінь Плаг-Аглі, який біг біля моєї, перш ніж сонячне світло прокотилося далі, через пагорб та далі.

— Хм, — сказала Тітонька Бек, дивлячись як він мандрує. – Не певна, що мені це подобається.

Ми продовжували йти до наступного вигону дороги, де нас зненацька оточили озброєні чоловіки. Здавалося, вони вийшли з дощу нізвідки, всі у чорному, із чорними бородами та похмурими обличчями, і усі із витягнутими мечами, чи списами напоготові.

— О.. е, — сказав Ого. – Справжні грабіжники.

Моя тітка зупинила візок та подивилася на них.

— І що ви хочете, панове? – сказала вона. – Запевняю вас, у нас дуже мало корисних речей.

Найближчий та найпохмуріший чоловік сказав:

— Ви всі арештовані. Іменем Королеви.

І більше вони нічого не казали. Вони просто оточили нас, пахнучи потом та вологою шкірою, і відмарширували нас униз. Вони лише сказали єдину річ, коли я запитала:

— Хто тоді тут королева? – у відповідь:

— Пані Лома, звичайно. Тримай язика.

Униз ми йшли доволі швидко, і дуже скоро потрапили у широкий двір у середині високого частоколу. Як було заведено на Берніці, скрізь були свині, та декілька корів, і також молоді курки, але усі мовчазні та зловісні. Там було ще більше чоловіків, і також жінок, які вишукувалися у коло навколо нас, руки схрещені на грудях, дивлячись найнедружелюбніше. Похмурі чоловіки відвели нас від візка та залишили чекати тут під дощем, поки вони залізуть у візок та приступлять до нашого багажу. Ми мали дивитися, як вони покидали весь наш одяг у дощ, а тоді витрясли наші сумки, тоді пройшлися по залишкам яєць та хліба. Вони взяли великий сир, я не знала що він у нас є, але залишили решту.

— Це, — сказала моя тітка, — неподобство. Що вони шукають?

Щоб це не було, вони не знайшли його. Вони вділися у найкращий плащ Івара та у мою гарну сукню та у запасний плед Тітоньки Бек, але вони зупинилися, коли почулося бурмотіння у колі людей, що спостерігали. Деякі казали:

— Ось вони йдуть, — а інші шептали, — А ось і Пані Лома. – Сир та одяг швидко передавалися з рук у руки та зникли, коли прибула королева.

Вона була могутньою фігурою. Я ніколи раніше не бачила жінку настільки високу та настільки товсту. Вона була у всьому червоному, величезний одяг, як намет, що зіткнувся з її лілово-червоним обличчям та рудим волоссям. І вона була п'яна. Ми чули запах віскі з того місця, де стояли, і декілька менших жінок підштовхували її весь час у правильному напрямку, так як вона виляла туди-сюди, допоки не оперлася о візок, з глухим звуком. Там вона стояла, мружачись та сердито дивлячись на нас.

— Милосердя! – я чула, як сказав Фінн. – Це Червона Жінка!

— Що, — сказала Тітонька Бек, — все це означає, Ваша Величність? Я повідомляю тебе, що я Мудра Жінка зі Скарру, тут по законній справі Верховного Короля, і мені не подобаються речі такого роду.

Пані Лома відповіла великим невиразним голосом:

— Тримай свого язика, жінка! Ти на суді через завдання травм моїм вішлюкам, ошь ви хто. Ось вони йдуть. Дивиш. Глянь!

І через ворота частоколу пробігло риссю ціле стадо тих диких віслюків, зв'язане мотузкою з голови до хвоста та очолюване ще декількома похмурими чоловіками. Не було сумніву, це були ті самі, які оточили наш візок. Я упізнала лихого чорного віслюка, із вигнутими угору ратицями, другого у рядку. І я бачила що цей та більшість інших мали кровоточиві сліди кігтів Плаг-Аглі на їхніх неохайних огузках. "О-гей", подумала я.

Ого, який зганяв більше ніж свою справедливість на віслюках, в свій час, пробурмотів:

— Як вони привели їх сюди так швидко?

Хороше питання. І коли віслюків підігнали до нас, смердячих та виділяючих пару, я боялася, що знала відповідь. Пані Лома, здавалося,

кидала тінь на тварюк, коли вони проходили повз неї, і тінь показувала іншу тінь, всередині кожного віслюка, тінь зігнуту та кістляву, із лише двома ногами. Я була доволі певна, що ці віслюки колись були чоловіками та жінками. І я дійсно була дуже налякана. Я лише сподівалася, що моя тітка буде трохи ввічлівішою, коли вона також побачить тіні.

Але Тітонька Бек, здається, не помітила. Вона зверхньо дивилася на п'яну королеву.

— Отже? – сказала вона. – Ці твої тварюки атакували наш візок через їжу. Ти звинувачуєш нас у тому, що ми відбилися від них?

— Жвишайно, — прогарчала Пані Лома. – Лиже подивиш на кроф моїх бідолажних тупих тавжин! Тебе не жвали, щоб ти робила їм боляже! Я жвинуважую тебе у цьому, шінко!

— У іншому випадку вони б не відчепилися, — відповіла моя тітка. – І якщо казати про звинувачення, Ваша Величність, хто змусив це стадо голодувати, споживаючи лише мох та маленьку траву? Хто довів їх ратиці до такого стану? Хто ніколи не піклувався про їхні шкіри та їхні зуби чи про здоров'я загалом? Я скажу тобі прямо, Величність, це стадо є ганьбою для господаря!

— Ше не тах! – прогарчала королева. – Ше гродішть банди, отах.

Вони дві дивилися одна на іншу. Я могла бачити, що намагається зробити моя тітка. Вона намагалася вразити Пані Лома своєю особистістю, як вона справляла на інших. Але я була цілком певна, що це не спрацює, не коли пані, безсумнівно, була могутньою відьмою, до того ж п'яною. Я могла чути, як Фінн шепоче:

— О, не треба, Мудрість! Не треба! – Я могла відчувати, як Плаг-Аглі невидимо притискається до моїх ніг і я не дивувалася, що він також був

надто наляканий – окрім того, що він не був наляканий насправді. Він намагався заспокоїти мене, тому що він знав, яка я була налякана.

— Це не гордість, — сказала моя тітка. – Це одна з найжалюгідніших речей, які я коли-небудь бачила. Але якщо тобі від цього стане краще, я вибачаюся за будь-яку шкоду, зроблену твоєму стаду. Яку відплату ти хочеш?

— Відпшату! – завила королева, похитнувшись так, що наш візок заскрипів і бідолашна Мое повернула голову та помахала вухами, виглядаючи дуже стривоженою. – Відпшату? Я скажу тобі, жінка, є лиже одна відпшата, яку ти можеш жробити. Ше оше! – І вона кинулася уперед, вказуючи на Тітоньку Бек однією великою рожево-ліловою рукою та роблячи шалені жести іншою.

Було цілком очевидно, що вона збиралася перетворити Тітоньку Бек у вислюка також. Але це не спрацювало. Можливо тому що, особистість моєї тітки була надто сильна; або можливо це було тому, що Пані Лома майже втратила рівновагу, від люті її жестів, і жінки, що були із нею, мали ставити її у вертикальне положення знову. Хоча, те що трапилося, було майже так само тривожним. Горде обличчя Тітоньки Бек стало блідим та млявим. Її рот звиснув, а її коліна підломилися. Івар та я встигли зловити її, перш ніж вона повністю впала, та ми тримали її вертикально, обличчям до королеви. Івар хворо, задобрюючи, посміхався. Я не знаю, як виглядала я – думаю звинувачуючи. Я бачила, що Фінн був на колінах, а Ого вклонився, із стиснутими руками, як особа, що молиться.

Пані Лома витріщалася, мружачись на усіх нас. Тоді вона хрюкнула:

— Яка показна банда, насправді. Заберіть їх з моїх очей. – та похитнулася від візка, щоб йти у великий будинок через двір.

— Ми візьмемо їхній візок, пані? – покликав її один з чоловіків.

Ми б втратили тоді візок, так само як і глузд Тітоньки Бек, якби Грін Гріт не взяв справу у свої руки. Він злетів у повітря великим зеленим вихром та залишався там, плескаючи крилами перед обличчям Пані Лома.

— Пам'ятай прокляття! — верещав він. – Пам'ятай прокляття!

Пані Лома підняла одну товсту руку, щоб прикрити своє обличчя та закричала:

— І на тебе прокляття також, ти гнилий птах! – Тоді вона кричала через плече, — Пжосто поверніть їм віжок та інже! – Після цього, вона, хитаючись, пішла геть, серед курок та свиней, ревучи своїм жінкам, — Я королева тут, чи ні? Яке право має жей птах? Яке право?

Грін Гріт, плескаючи, повернувся на козли візка, задоволений. Похмурі чоловіки та інші люди почали поспішно кидати наші речі назад до візка – хоча без одягу та сиру – поки Фінн підбіг до голови Мое, щоб розвернути її навколо та, на відстані, жінки влаштували гамір, заспокоюючи кричущу королеву. Було легко побачити, що усі боялися її жорстокості. Цілком зрозуміло, якщо вона перетворювала когось на віслюка щоразу, коли була роздратована. Я також була доволі налякана. Я не дихала легко, допоки не умовила Тітоньку Бек сісти у візок, а Івар вивіз його з частоколу.

Глава 9.

Я мала пояснити усім, що сталося, коли ми повернулися на дорогу. Принаймні, здавалося, що Фінн знає. Мабуть, Червона Жінка була відома на Берніці. Фінн весь час переривав мої пояснення із побожними криками:

— Це вдача, що ми виплуталися так легко, благословення Богині! – Але хлопці, здається, не могли зрозуміти. Івар дивувався, чому один з

похмурих чоловіків не проткне мечем Пані Лома, коли вона повернеться спиною.

Ого замислено сказав:

— Краще покласти подушку на її обличчя, поки вона спить, а тоді всістися на неї.

Я була здивована почути це від Ого, але я терпляче сказала:

— Ні, ви би обоє миттєво стали вислюками, якби ви спробували якусь з цих речей. Вона могутня. Вона б дізналася. Вона б побачила ваші наміри, перш ніж ви почали це робити.

— Ти маєш на увазі, — недовірливо сказав Івар, — ця велика корова-жінка насправді може перетворювати людей у вислюків?

— Вона дійсно може, — сказав Фінн. – І робить це.

— Навіть якщо вона настільки п'яна? – сказав Івар.

— Так, — сказала я. – Вона мабуть робить це частіше, коли п'яна.

— І вона рідко твереза, так кажуть, — додав Фінн.

— Але, — зауважив Ого, — вона не перетворила Бек у вислюка, так?

— Вона намагалася, — сказала я.

— Я бачив, що вона щось намагалася зробити, — визнав Ого.

— Як у них усе вправно влаштовано, — цинічно сказав Івар – і типово. – Вони насилають стадо на мандрівників, тоді арештовують їх, та

забирають усе їхнє майно, але важко вбачати у цьому чаклунство. Моєму братові цей викрут сподобався б.

— Чому твоя тітка не перетворилася на віслюка? – наполягав Ого.

— У неї занадто сильна воля, — сказала я. – Я думаю.

— Так, вона така, — погодився Фінн. – Вона тепер скоро прийде у себе, у будь-який час.

Ми всі подивилися на Тітоньку Бек, яка сиділа пряма та з порожнім обличчям, серед багажу, всі ми впевнені, що Фінн правий, і що Тітонька Бек, у будь-яку мить, підніметься та сяде на козли замість Івара.

Вона не піднялася.

Біля вечора, Тітонька Бек все ще сиділа там. Якщо ми казали до неї, вона лише відповідала, якщо ми повторювали декілька разів, і то, це було:

— Я не знаю, я певна, — нечітким голосом. Це було тривожно.

Тим часом, ми пройшли мимо кількох низьких пагорбів, які справляли враження іншої країни. Зелений здавався насиченішим зеленим – але можливо це було лише тому, що дощ падав сильніше. Коли ми увійшли у маленьке село, Фінн підскочив до жінки, яка з відром йшла до криниці.

— Скажи мені, чи пані Лома править цією країною? – запитав він її.

— Ні, дякувати Богині, — була відповідь. – Ці краї належать Королеві Маурі.

Ми всі зітхнули з полегшенням. Думаю, навіть Мое. З цього моменту ми всі чекали, що Тітонька Бек прийде до тями. Вона не прийшла. Вона сиділа там. Я почала відчувати серйозну тривогу. Проблема була у тому, що Тітонька Бек, звичайно ж, була відповідальна за гроші. Але, здається, у візку їх ніде не було. Наскільки я знала, жоден з похмурих людей Пані Лома не знайшов їх, але я не була певна. Я запитала інших, чи вони бачили, як хтось потайки забрав їх, поки ми стояли у частоколі. Вони усі думали, що ні.

— Я спостерігав як яструб, — сказав Івар. – Я навіть знаю куди вони поділи мій плащ. Я знаю, що побачив би когось із тим мішком з грошима. Він був долові великий.

— Певно, твоя тітка заховала його, — сказав Фінн.

— Так, але де? – сказала я. Оскільки наступав вечір, нам було потрібно залишитися у готелі та знайти щось поїсти, але ми не могли, якщо не мали грошей.

— Можливо він був у середині сиру, — припустив Ого. Мені захотілося вдарити його.

Ми всі намагалися розпитати Тітоньку Бек, де гроші, але усе, що вона відповідала було те нечітке:

— Я не знаю, я певна. – Це зводило з розуму.

На заході сонця мені увірвався терпець. На дорозі був гарний на вигляд готельчик, а ми не могли купити там навіть булочки. До цього часу я питала Тітоньку Бек ввічливо, та по-доброму, та голосно, та м'яко, та просто питала. Я умовляла. Ого благав. Фінн молився до неї. Івар наказував сказати йому. Тоді він кричав. Ого намагався притулити рота до її вуха та прошепотіти. Ніщо з цього не спрацювало. Я сказала Івару зупинити Мое. Я тупнула ногою по кам'яній вулиці.

— Бек! – різко сказала я, — скажи мені де ти заховала гроші, чи я потягну тебе за волосся!

Мабуть, я прозвучала як моя мати, її сестра, а вона свого роду, впала у дитинство. Вона подивилася нагору та сказала:

— Це в їжі тваринки, звичайно ж. І якщо ти потягнеш мене за волосся, я скажу Бабці. – Їхня бабуся виховувала їх, Бек та мою мати, розумієте.

Хлопці кинулися до мішку з вівсом Мое та почали занурювати свої руки у нього ніби це був розчин вдачі*. Перш ніж вони усе розсипали, я вирвала торбу, на всяк випадок. І вона була важчою, ніж мала бути. Тітонька Бек хитро поклала гаманець біля верхів'я, тож він не випинався. Бідолашна Мое мусила їсти навколо нього. Я витягла його з тріумфом.

— Ось він!

_____

* Діжка або ящик, наповненийтирсоюі невеликимипризами, які треба витягати.

Зрештою, ми змогли залишитися у готельчику. Але ми виявили що, щоб змусити мою тітку поїсти, або помитися, або лягти у ліжко, я мала розмовляти із нею, як її зла сестра.

— Бек, їж свою вечерю, або я скажу Бабці! – гарчала я. Тоді, пізніше, — Бек негайно приготуйся лягати! – І, нарешті – Бек, лягай та спи, якщо не хочеш, щоб тебе тягали за волосся!

До того часу мене вже нудило від гарчання. Я так сподівалася, що вона прокинеться дорослою вранці.

Вона не стала дорослою.

Я мала знову починати весь час гарчати.

— Бек, зніми свою нічну сорочку. Бек, надінь свої панчохи, чи будуть проблеми! Бек, сходи у вбиральню*, допоки ти не замочилася! Їж цю вівсянку, Бек! Бек, залазь у візок, або я відшльопаю тебе!

_____

*Тут вона вживає слово, що означає туалет на дворі. Такі старі радянські дерев'яні туалети, переважно у літніх таборах відпочинку.

Фінн та хлопці спостерігали та слухали, із сумно відчиненими ротами.

— Яке падіння великої Мудрості, — сказав Фінн, хитаючи головою.

Це було усе, про що вони втрьох могли думати. Це була я, хто оплатив рахунок, і це була я, хто пам'ятав запитати шлях до Протоки Чарки, але принаймні один з нас це робив.

Протока, сказали мені, була на південному-сході звідси. Поверніть наліво на великому перехресті, сказали мені, і йдіть у напрямку міста Чаркпуль, де була паромна переправа. Поки вони казали, я думала про мапу островів, яку наш Вчитель завжди малював, із товстою Бернікою, прямою угору та униз, та Галлісом, довгим тонесеньким островом, що нахилявся у бік від півдня та сходу. І я зрозуміла, що, мабуть, ми не так вже і далеко. Я подякувала людям з готельчику дуже ввічливо та вийшла туди, де Ого заклопотано впрягав Мое у візок. Тітонька Бек сиділа на камінні, у той час, як Івар ходив туди-сюди перед нею. Ми усі боялися, що їй може прийти у голову, піти блукати. Фінн стурбовано стояв за нею.

— Хороші новини, — сказала я їм. – Схоже на те, що ми не далеко від Чаркпуля.

— І що ми будемо робити, коли дістанемося Чаркпуля? – запитав Івар.

— Сядемо на паром до Галлісу, — сказала я. – Протока не широка. – І я сподівалася що, як тільки ми поставимо ногу на іншу землю, закляття Пані Лома зніметься з Тітоньки Бек. Деяка магія така.

— Але хіба Чаркпуль не порт? – сказав Івар. – Ми могли би там взяти човен до Скарру, хіба ні? Не думаю, що наша подорож буде вдалою із такою Бек. Гадаю нам слід повернутися додому.

Думаю, ми всі ахнули. Я почувалася так, ніби Івар сильно вдарив мене по частині голові. "Додому!", подумала я. "Скарр!". І я так хотіла додому, що мені боліло. Я хотіла чути запахи та їжу та гори та безпеку. Десь, де я знала як працює магія та де належні королі, а Мудрих Жінок поважають. Я так сильно хотіла усе це, що я майже розплакалася.

Фінн, виглядаючи вкрай стривоженим, сказав:

— Але юний принц, хіба ми не здійснюємо місію?

Ого виглядав приголомшеним.

— Здатися, ти маєш на увазі? – сказав він. – Ми навіть не пройшли ще і половини шляху.

Коли він це сказав, я відчула як Плаг-Аглі люто вперся у мої ноги. Я мало не впала.

— Так, — сказав Івар. – Я думаю нам слід здатися та піти додому. Ми не зможемо попасти куди-небудь без Мудрої Жінки, яка нас веде. Не дивись так, Ого. Ти просто хочеш повернутися на Логру, якщо зможеш. А ти не можеш.

— Я не мав це на увазі! – сказав Ого. – А що станеться з Фінном, якщо ми візьмемо човен до Скарру?

— О, я не страждатиму, — запевнив його Фінн. – Тут скрізь повно монастирів, і всі вважатимуть за честь утримувати Грін Гріта. Не хвилюйся, юний пане.

Тим часом, я відчувала, що Плаг-Аглі штовхає мене у протилежний від Івара бік. В перший раз, я дійсно склала речі, що сталися перш ми дісталися Берніки, разом: те, як нас таємно відіслали із сумкою з камінням замість грошей; те як Шеймус Хеміш ледь не залишив нас на острівці, де ми знайшли Плаг-Аглі, і те, як кок відверто сказав нам, що капітан буде нагороджений, якщо прийде додому без нас; і – якщо я вже починала думати відверто – те, як власна мати Івара, здається, намагалася отруїти його, так само як вона намагалася зачаклувати Тітоньку Бек та мене. І все це складалося у те, що очікувалося — ми не повернемося на Скарр. Насправді, якщо ми повернемося, Скарр не буде безпечним місцем. Аж ніяк. Я не розуміла чому, але я це бачила.

— Мій батько нагляне за Бек, — казав Івар. – Це має сенс, хіба ви не бачите, повернутися додому тепер, коли у нас немає Мудрої Жінки…

— Івар, — сказала я, — перестань казати нісенітниці. Я – Мудра Жінка і звичайно ж ми продовжуємо подорож.

— Ти? – сказав сміючись Івар. – Ти лише дитина! Дуже гарний з тебе провідник! Я кажу тобі – і я принц і я керую зараз – ми повертаємося додому на Скарр.

— І ти визнаєш, що зазнав невдачі? – сказала я, намагаючись зачепити гордість, яку, як я знала, він мав.

— Я був обманом втягнутий у цю дурну місію, — відповів він. – Після цього немає чого соромитися, визнаючи невдачу.

— Ну, мені би було соромно, — відказала я. – З усіх боягузливих…

— О, мир, мир! – сказав Фінн, викручуючи свої руки. Грін Гріт стояв навшпиньки на його плечі, відкриваючи та закриваючи крила.

— Я скажу вам от що, — вставив Ого, — чому ми не порадимося із Грін Грітом?

Це вразило мене як дивна, але розумна думка. Але Івар пирхнув:

— Порадитися із папугою? – сказав він. – Хіба це не типова твоя ідея, Ого?

— Він не папуга! – обурено сказав Фінн. – Як ти можеш так казати, коли він відомий на всю Берніку, як мудрий оракул!

— Мудрий оракул, він? – неприємно сказав Івар. – Все, що я коли-небудь від нього чув, це лише повторення останнього слова, когось, хто говорить. Слухай. Я покажу тобі. — Він обійшов Тітоньку Бек та став перед Фінном та зеленим птахом на його плечі. – Що скажеш, Грін Гріт? – запитав він. – Ми маємо повернутися додому на Скарр? Додому на Скарр, додому на Скарр?

Грін Гріт повернув голову боком та подивився на Івара одним круглим оком.

— Ні, — сказав він дуже чітко та виразно. – Йдіть до Галлісу, йдіть до Галлісу, йдіть до Галлісу. – Було так, ніби він майже сміється над Іваром, присягаюся у цьому.

Івар став досить блідим від здивування. Я швидко сказала:

— Тоді це вирішено. Ого та Фінн та я продовжимо у будь-якому випадку. Якщо хочеш взяти човен до Скарру у Чаркпулі, Івар, то можеш, але ти будеш вимушений заробити на проїзд, тому що не думаю, що у нас достатньо для цього грошей.

Я відчула велике полегшення, сказавши це, але переляк також. Відповідальність за доставляння нас на Галліс тяжіла наді мною, коли ми вирушили, із Тітонькою Бек, що сиділа у візку із Фінном, що дивився за нею та Ого, який керував. Івар відмовився керувати. Він крокував позаду, бурмочучи. Я йшла поруч із Ого, намагаючись весело теревенити. Це був один з тих часів, коли я бажала, щоб я ніколи не назначала Івара моїм вибраним партнером. Але я не почувалася, що можу забрати назад моє слово, що я дала собі, тож я викинула це з голови та натомість думала, як нам пощастило втекти від небезпек Скарру, якими б вони не були.

Звичайно ж, дощило. Але дощ йшов короткими зливами, а між ним світило сонце. Того дня ми бачили більше веселок, ніж я бачила за все моє життя до цього. Вони дійсно виглядали милими над насичено-зеленою Бернікою. Одна – велика подвійна веселка – змусила нас обох, Ого та мене, закричати. Дві великі туманні арки. Тоді ми знову закричали, коли третя веселка ніжно засяяла, усередині інших двох.

— Я ніколи раніше не бачив таке, — сказав Ого.

— Це обіцянка богів, — сказав нам Фінн, коли три веселки зникли.

— Обіцянки, обіцянки! – кисло бурмотів Івар позаду.

Я сподівалася, що обіцянка була про те, що ми дістанемося узбережжя скоро, але це було не так. Земля продовжувалася та продовжувалася, після того, як ми повернули наліво на перехресті, і ми мали залишитися на ніч у готелі, знову. Чи ми намагалися. З якихось причин, він був переповнений, тож вони спрямували нас до будинку у селі, де ми провели ніч поруч із стадом корів. Це було дуже не затишно.

Тітонька Бек майже не робила того, що я їй казала і мене нудило він гарчання на неї. Але їжа була хороша. Ми вирушили у досить хорошому настрої у дощ наступного дня і, коли хмари очистилися, ми знову побачили море, нарешті, дуже близько, між двома низькими пагорбами.

Тоді ми виявили, чому готель був такий переповнений. Люди проходили повз нас, швидше ніж Мое могла йти, усі вони у святковому одязі. У жінок було нашарування різнокольорових нижніх спідниць та спідниць, підтягнутих стрічками, щоб показувати їх. Чоловіки мали стрічки повсюди, а капелюхи були із пір'ям. Більшість з них весело кричали нам:

— Зібралися на ярмарок, так?, — чи, — Прямуєте на Чарпульсьий ярмарок?

Якби відповідала я, я би сказала:

— Можливо. – Фінн нічого не сказав. Але Івар та Ого вдвох весело кричали у відповідь, що звичайно, вони збираються. На це я зітхнула та подивилася на усіх нас. Жоден з нас не виглядав, як людина, що святкує. Тітонька Бек була забруднена та осіла, ніщо не залишилося від її звичайної, акуратної. Я сплуталася, допомагаючи того ранку їй розчесатися, і у неї скрізь звисали пучки волосся. Богиня знає, як виглядало моє волосся, але моя сукня була неохайною. Гарний новий одяг Ого перетворився на зношений старий. Івар по пояс був заляпаний брудом, після ходіння позаду візка. Навіть рвані зелені шати Фінна були пошарпаними. "Ну, добре", думала я. "Ніхто не може подорожувати так, як ми і залишатися новим та охайним". Але це робило мене дуже сором'язливою.

Дорога повела нас навколо пагорба і перед нами був ярмарок, на широкому зеленому лугу, а за ним було містечко. За ними, я у практично могла бачити Галліс, як дерева та гори, сині на відстані. Тоді, я практично не могла думати ні про що інше окрім того, що там, досить

близько, було місце, де народився мій батько, воно було таким гарним, як він завжди казав. Мене зовсім не хвилював ярмарок.

І це було по-дурному, тому що він виглядав забавним. Там було маса кольорових наметів та маса тварин та навіть більший натовп людей. На траві переді мною, вони танцювали під смички скрипалів. Мелодія біла швидка та весела і, здається, ніколи не закінчувалася. Люди виходили з танцю, задихаючись та сміючись, коли їм було досить, вони кидали монетки до капелюхів, що були перед скрипалями, і тоді йшли до ближчого намету, пити. Щодо скрипалів, вони продовжували та продовжували грати, посміхаючись та вражаючи мене та Ого швидкістю, з якою рухалися їхні руки та пальці.

— О, давайте потанцюємо! – сказав Івар. — Гроші, Ейлін. Дай мені гроші!

— Мені також, — сказав Ого. Недалеко стояв натовп гарненьких дівчат, які, очевидно, чекали на партнерів. Він та Івар, вже майже дійшли туди, але Ого зупинився, щоб ввічливо запитати Фінна, чи той також піде танцювати.

Фінн засміявся та похитав головою.

— Не думаю, що Грін Гріту це сподобається.

— Ти можеш залишити його на візку, — запропонував Ого, коли Тітонька Бек раптом, у ривку, підняла голову та глянула на танцюючих.

— Що це за нечестивість? – сказала вона. – Дурне поводження під музику. Барбарі… – Вона взялася називати мене Барбарі, іменем моєї матері. – Барбарі, йдемо звідси негайно. Бабця приб'є нас, якщо ми залишимося тут! – І вона почала намагатися вибратися з візка.

— Залишайся, де ти є, Бек! – загарчала я на неї. – Бабці тут немає.

— Тоді перемісти візок, — прогарчала вона у відповідь. – Ми не можемо залишатися тут. Бабця дізнається.

Здається, Мое розділяла точку зору моєї тітки. Її вуха шльопали на знак протесту проти музики і, виглядало так, що вона готується, щоб розпочали ревіти. А якщо реве віслюк, інше ви майже не чуєте.

Я поспішно зупинила її просування знову.

— Твоя бабуся дійсно забороняє танцювати? – сказала я.

— Звичайно забороняє, — відповіла Тітонька Бек. – Це гріховно та шкідливо. Та, — додала вона, розмірковуючи у своїй новій, дитячій, манері, — це дуже недостойне, також.

Ну, я знала, що моя прабабуся називалася найбільш безрадісною жінкою на Скаррі, але я завжди думала, що це означає, що вона стогнала та скаржилася. Але забороняти людям танцювати! Це було смішно.

— А співати вона також забороняла? – запитала я.

— Завжди, — сказала моя тітка. – Співати не природно. Ти поквапишся, Барбарі, і виведеш нас з цього нечестивого місця! – Вона наполовину підвелася, сердита та занепокоєна.

Було цілком зрозуміло, що Тітонька Бек збіжить геть, якщо я не заберу її геть. Між нею та Мое, у мене не було жодного вибору, але залишити забави.

Коли Мое набрала швидкість, за нами риссю, прибіг Фінн, однією рукою утримуючи Грін Гріта на плечі.

— Що відбувається, Юна Мудрість?

Отже, я тепер була Юна Мудрість, подумала я. Це поклало на мене жахливу відповідальність. Я витягла жменю монет з гаманця та засунула їх у кругоподібну руку Фінна.

— Поділи це на три частини, — сказала я, — так щоб ти та Івар та Ого могли піти на ярмарок. Я збираюся униз, до гавані, щоб запитати про паром. Зустрінемося там за дві години. – Як я це сказала, Мое відбігла доволі далеко, перш ніж до мене дійшло, що жоден з нас не має годинника будь-якого виду. Поки ми гриміли по першим вуличкам Чаркпулю, я бачила, як я чекаю та чекаю біля моря та парому до кінця дня. Втім, я нічого не могла зробити тепер, тож я правила далі, а Тітонька Бек сиділа поруч у візку, як лялька.

Чаркпуль був дуже упорядкованим містом. Не таким, до чого я звикла на Берніці. Він весь був з сірих кам'яних будинків та цілком прямих вулиць. У мене не виникло проблем, як знайти шлях до гавані. Там були ворота і люди потоком проходили крізь них, усі виглядали так, ніби зійшли з парому та направляються на ярмарок. Маю сказати, я була така рада побачити море, яке тихо плюскалося о кам'яну пристань, що нічого не робила з хвилину, а лише сиділа та вдивлялася у нього, і на Галліс у синій далі по той бік, і вдихала великими вдихами його запах.

Чоловік на воротах, мабуть подумав, що я заблукала.

— Ти щось хочеш, маленька пані? – ввічливо запитав він.

Думаю, я підстрибнула.

— О, — сказала я, все ще дивлячись на море. Воно тут було синьо-зелене. – Мені потрібні місця на паром до Галлісу, на п'ятьох людей та на цього віслюка та на візок. Ви можете сказати мені, де їх можна замовити?

— Так, дійсно, — сказав він. Я бачила, що він дивиться на мене, намагаючись зрозуміти на що я витріщаюся. – Ці кораблі всі у несправності, в наші дні, знаєш. Немає торгівлі із Логрою, з тих пір як поставлено бар'єр.

Я почувалася дурепою. Майже переді мною був цілий ряд високих кораблів, які я бачила, без сприймання, якщо ви розумієте, що я маю на увазі, поки я дивилася на море за ними. Тепер, коли я подивилася на кораблі, я могла бачити, що всі вони були покинуті, із зеленим мулом на боках та і більшість такелажу зникла.

— Я роздумувала чому вони виглядають такими гнилими, — сказала я, щоб приховати свої нерозумні почуття. – Торгівля з Логрою була жвава?

— Вдень і вночі, маленька пані, — сумно сказав він мені. – Десять років тому, кожний приплив приносив безліч кораблів у порт, завантажених усім, що можна уявити. Бар'єр поставив багатьох у скрутне становище. Є чоловіки, яких я знаю, хороші моряки, у яких і досі немає роботи – хоча більшість з них вдалася до рибальства. Свого роду виживання. Але крамниці зникли та працівники доку. У нас тут занадто тихо зараз.

— Це дуже сумно, — сказала я.

— Це і решта, — погодився він. Тепер він дивився у візок, на Тітоньку Бек. Він був допитливий хлопець. – Твої матері добре там? Вона тиха, як Чаркпуль у відлив.

— Вона моя тітка, — сказала я. – І в неї… в неї удар…

Я збиралася сказати "нещастя", але він неправильно зрозумів мене.

— А, це удар! – сказав він. – У мого двоюрідного брата також був такий. Здоровий як бик*, а за мить він не міг поворухнути навіть пальцем правої стороні. Не міг навіть говорити. Це для того у тебе у візку звір, щоб охороняв її?

_____

* В оригіналі він каже "right as rain" – британське висловлювання, що означає "бути здоровим".

Я глянула, куди від дивиться і на мене дивився Плаг-Аглі, ясно видимий у кожній точці.

— Так, — сказала я. – Можливо ти зможеш направити мене на паром? – Я починала думати, що ніколи не доберуся туди.

— Звичайно, звичайно, — одразу сказав він. – Лише дай, я відчиню ворота для тебе. – Він відчинив ворота, в той же час розповідаючи мені про кожну частину тіла, якою не міг поворухнути його двоюрідний брат, а потім повів мене у порт, щоб показати мені паром. По дорозі, він розповів, щонайменше, шістьом людям, що там у візку бідна пані, у якої удар і яка має дістатися до Галлісу. Як результат, я сиділа у візку наступні пару годин, дивлячись на великий, подібний на баржу, паром, в той час, як людина за людиною, підходили та розповідали мені про батьків, дядьків, двоюрідних, братів, сестер, тітоньок та друзів, які страждали від удару і що він їм зробив.

Дійсно обнадіювало, що майже усі вони казали, що страждалець добирався на паромі до Галлісу і знаходив там цілителя, який зцілював їх. Я зрозуміла, що це правда, оскільки я чула на Скаррі, що магія на Галлісі була дуже потужна. Я почала сподіватися, що там хтось зможе зняти закляття Пані Лома. Тож я сиділа, стиснувши великий бронзовий диск, який був нашим квитком на паром, киваючи та посміхаючись нетерпляче кожній людині, а тим часом, стаючи дійсно дуже

нетерплячою. Паром мав відходити через півгодини після полудня, а я просто не могла уявити Івара та Ого, які вчасно відірвуться від ярмарку.

Але вони відірвалися. Якимось чином цього досяг Фінн. Вони усі прибули скоро після полудня, коли пасажири вже просочувалися на борт парома, всі дуже задоволені собою. Фінн займався своїм випрошуванням монаха. Він мав оберемок їжі та чарівний браслет, який, як він сказав, допоможе зцілити Тітоньку Бек. Він наполягав на зав'язуванні його навколо її зап'ястя, не зважаючи на те, що вона казала:

— Я не хочу одягати це. Воно неналежне.

Івар розмахував керамічною декоративною тарілкою із розпливчастим зеленим птахом на ній. Він виграв змагання на мечах, і був надзвичайно задоволений собою.

— Я побив десять інших хлопців! – продовжував казати він. – Перевершив їх! – Але справжньою причиною його веселощів було те, що йому передбачили майбутнє. – Тож, зрештою, я йду на Галліс із вами, — сказав він, але не сказав чому.

— Я думала, це було вирішено, що ти йдеш у будь-якому випадку, — сказала я.

— Не для мене, це не було вирішено, — сказав він. – Не до того часу, як я почув, що цей провидець сказав.

Ого також передбачали майбутнє, здається.

— Але все це була нісенітниця, — сказав він мені. І він прошепотів, — Івар виграв, тому що інші фехтувальники були дійсно погані, але не кажи йому. Навіть я міг виграти, якби приймав у цьому участь.

— А що ти замість цього робив? – запитала я.

— Трохи потанцював. Ходив біля прилавків, — сказав Ого. – У них було теля з двома головами і птах, як Грін Гріт, який, начебто, співав. Деякі з речей, які вони продавали, були дійсно хороші. Як це. Дивись, — він витяг веселковий шарф, зроблений з мережива* та ніжно обгорнув його навколо шиї Тітоньки Бек.

_____

* Це слово має декілька значень, тож шарф могли зв'язати (сплести), або виготовити з легкої прозорої тканини. Ще одне значення – павутиння…

Тітонька Бек трохи поблимала очима і, до мого здивування, сказала:

— Дякую тобі люб'язний, юний пане. – Здається, вона не знала, що то був Ого.

— А це для тебе, — сказав Ого, гордий, але зніяковілий. І він протягнув мені пласку дерев'яну коробку.

— О, ти не повинен був витрачати свої гроші на мене, — сказала я, відкриваючи коробку. – О! – Всередині було намисто з міді, переплетеної із сріблом, із великими зеленими камінцями, вставленими, через певні відрізки. Воно було досить прекрасним. – Воно гарне! – сказала я.

— Воно не дороге, — сказав Ого, радше рожевий. – Я спостерігав, як жінка робить його. Вона була дуже розумна. І я подумав, що тобі потрібно щось, щоб підняти настрій, через відсутність на ярмарку.

— Це найпрекрасніша річ, яку я коли-небудь мала! – сказала я. – Дякую тобі, Ого. – І я обмотала його навколо моєї шиї. Воно було ідеальне, ніби я мала його завжди. У ньому я почувалася королевою.

Потім ми мали зайти на паром. Вони поставили широкий трап, тому там було ще два візка, з вислюками та коляска із поні. окрім наших, і ці троє піднялися нагору без жодних проблем. Мое відмовилася. Вона вперлася на всі чотири ратиці та заціпеніла. Івар ляскнув її по огузку, але нічого не змінилося. Врешті решт, Ого та я були змушені йти з обох її боків та тягнути за вуздечку, а Фінн та Івар незручно спиралися на вали, щоб штовхати її ззаду. Таким чином, ми потихеньку зійшли на паром. Моряки метушилися через прилив та вітер, коли ми заштовхали її на борт. Вона дійсно не хотіла йти. Це здивувало мене. До цього часу Мое була таким хорошим вислючком.

Можна казати, що вислюки дурні, але насправді вони доволі розумні. Мое стояла та дивилася на море, і паром, та склала два і два разом. Вона повинна була знати, що ми забираємо її з країни, де вона народилася. У всякому разі, коли вони відшвартувалися, а вітрила наповнилися, і паром загойдався у широкій воді, іншим двом вислюкам та поні дали сумки з їжею, і вони задавалися цілком задоволеними. Мое відмовилася від своєї. Вона вся тремтіла. Тоді вона почала репетувати. Як я казала раніше, репетування вислюка є одним з найголосніших звуків у природі. Це свого роді рев, що супроводжується вереском втягнутого дихання, що також супроводжується це одним ревом. Але найгірше всього, що це звучить так сумно. Бідолашна Мое звучала так, ніби їй розбили серце.

— Заткніть того осла! – сказали інші пасажири.

— В неї дійсно розбите серце, — сказала я. Ого та я намагалися зробити усе що знали, щоб заспокоїти її. Ми тягнули її вуха та пестили її та бурмотіли втішні речі, але вона репетувала й репетувала.

Нарешті, Фінн сказав, закривши вуха руками:

— Вона боїться моря, ось така вона. Грін Гріт, ти можеш заспокоїти її?

— Можу спробувати, — сказав Грін Гріт. І він злетів з Фіннового плеча та сів на голову Мое. Вона потрясла головою та поворушила вухами, але він залишився на ній. Він почав розмовляти із нею низьким, бурмотіннямтрелями. У ньому не було слів. Це була, свого роду, тваринна розмова. І незабаром Мое перестала кричати, щоб послухати. У цей час ми могли, власне, бачити Галліс, весь освітлений сонцем, Грін Гріт зробив Мое майже такою ж тихою, як поні. Він спустився на її спину та продовжував свої трелі для неї, поки решта нас вдивлялася у Галліс.

Глава 10.

Галліс дуже гарний. Сині гірські вершини та освітлені сонцем ущелини, повні дерев, запевняли нас у цьому, але коли паром гойдався у дзеркальній бухті під найближчою гірською вершиною, жоден з нас не міг дійсно звернути увагу на краєвид. Чи можливо Тітонька Бек могла, зненацька рухаючись то туди, то сюди, і все це під час того, коли вона перебувала у візку, який ми всі тягнули та штовхали. Мое не бажала злазити з човна. Це дратувало.

— Типова ослиця, — гарчав Івар. – Мені скрутити їй хвіст?

— Ні! – Ого і я сказали разом.

— Вона ослиця з Берніки, — сказала я. – Вона знає, що Галліс чужоземна країна.

— Ну, якщо ви вдвох хочете бути ніжними, сльозливі ідіоти, я більше вам не допомагатиму, — сказав Івар і попрямував вниз по трапу. Ми могли бачити, як він крокує вперед до кам'яної дороги, яка звивалася біля великої гори. Ого та я переглянулися. До того часу, ми вже обоє були розпалені та злі.

— Мир! – сказав Фінн – що роздратувало мене майже так само. – Нехай Грін Гріт направляє Мое.

Він шпурнув птаха на спину Мое, досить безцеремонно. Грін Гріт після обурливого пронизливого крику, плескав попереду Мое. Він залишив зелене пір'я, яке Ого підняв та поклав у свій пояс на щастя. А Мое поспішно рушила за Грін Грітом. Тітонька Бек похитнулася у візку, коли той з грюкотом спускався униз по трапу, а ми швидко йшли позаду.

Там не було справжньої пристані, просто уступ у скалі з парою швартових тумб на ній, до яких був прив'язаний паром. Всі рухалися у потоці до скелястої стежки, тож ми слідували за ними, вгору та навколо гори. Це нагадало мені Скарр. Більшість наших бухт такі як ця, крім тих де міста. Різниця була у тому, що Галліс був майже запекло прекрасний. Стежка вела крізь нависаючу могутню ущелину із чудовими деревами, де зі скелі ліворуч скидався великий білий водоспад. На виступі скелі, поруч із водоспадом, ми побачили далеку фігуру чоловіка у синьому одязі.

— Що він робить там нагорі? Це небезпечно! – сказала Тітонька Бек.

— Він грає на арфі, Тітонька, — сказала я. – Гадаю він також і співає.

Ви могли просто чути музику крізь звук водоспаду. І це була найдивніша річ. Коли пісня лилася, сонце визирнуло та зробило дерева зелено-золотими. Водоспад засяяв срібно-білим, із веселкою навколо води, а скали засвітилися кольорами.

— Я правильно зрозумів? – запитав Ого. – Це він виспівує ще більшу красу для цього місця?

— Гадаю, так, — сказав Фінн, радше пихкаючи. Стежка була крутою. – Я чув про багато див, які роблять барди Галлісу.

Я також чула про дива. Люди на Скаррі завжди кажуть, що немає магії такої, як магія бардів Галлісу. Вони можуть виспівати щоб трапилося що завгодно, так кажуть – хоча я пам'ятаю, як мій батько розсміявся, коли я запитала його про це, та сказав, що він би хотів, щоби

це було правдою. Щось з цього має бути правдою, подумала я, коли ми, через силу, пробиралися за інший кут та втратили з поля зору ущелину та барда.

— Він є бардом, — сказала я. – Вони завжди одягнені у синє.

Коли я говорила, ми підійшли до кам'яної будівлі та воріт поперек стежки. Грін Гріт пронизливо крикнув та всівся на ворота, що, здається, переполохало чоловіка, що їх охороняв, який підняв одну товсту руку, щоб захистити обличчя.

Розлючений Івар стояв на нашому боці воріт.

— Він не хоче пропускати мене! – сказав він мені. – Він каже, що я чужоземець. Зроби так, щоб він зрозумів, Ейлін.

— А в нього немає причин ображати мене! – сказав охоронець, задкуючи від Грін Гріта, але все ще тримаючи ворота зачиненими. Він був високий чоловік і кремезний. Він був одягнений у сірий одяг, який виглядав офіційним, та мав меча. – Я лише виконую свій обов'язок. Я одразу побачив, що юний джентльмен не корінний мешканець Галлісу, одягнений у плед та інше, як він є…

— Я казав тобі. Я – принц Скарру, — сказав Івар. Він трохи пом'якшився, коли його назвали юним джентльменом, але все ще був сердитий.

— …і оскільки моє місце тут, вартий дозволити йому пройти — дозволити пройти будь-кому з вас – перш ніж Оуен, священик, перевірить вас, — сказав охоронець, ніби Івар і не говорив. – Я бачу ви усі чужоземці. Я подзвонив у дзвоник і Оуен безсумнівно незабаром з'явиться. Він зайнятий, благословляючи інших подорожуючих з порому.

— Отже, ми почекаємо, так? – прогарчав Івар.

— Терпляче, — погодився охоронець. – Може хтось із вас, будь-ласка, зніме птаха? Я не певен що це благочестиво.

— Благочестиво! – вигукнув Фінн. — Ніщо не може бути більш благочестивим ніж Грін Гріт! Я починаю розуміти, що Мое була цілком права, не бажаючи приїжджати на Галліс!

— А хто з вас Мое? – запитав охоронець

— Ослиця, — пояснив Фінн. – Ця ослиця протестувала протягом кожного ярду подорожі…

— Ти також намагаєшся образити мене? – сказав охоронець, кидаючи сердити погляд.

— Ні, ні! – поспішно запротестував Фінн. – Я монах і мирний чоловік.

— Тоді зніми птаха, — сказав охоронець.

Я виявила, що мій настрій неухильно потопає. Я забула, інші речі, які мій батько завжди розповідав про Галліс. Я пам'ятаю, що він хвалив красу Галлісу та його прекрасний клімат вельми часто, допоки я не питала його чому, якщо Галліс був таким прекрасним, він вирішив переїхати на Скарр. Його відповідь завжди була:

— Тому що, Ейлін, людина не може нічого робити без дозволу священики. – Я почала боятися, що наша подорож зупиниться.

Я дивилася, як Фінн заманює Грін Гріт на свої плече, а ми чекали священика.

Зрештою, Праведний Оуен помпезно підійшов до воріт, у вихрі сірого широкого одягу. Я могла бачити, що він гірший за Кілканнонського

Священика. В нього було, радше, товсте обличчя, прикрашене вусами, навіть більшими ніж у охоронця. Вони повинні заважати, коли він їв. Він склав свої руки у рукави одягу та притулився до воріт.

— Так, так, — сказав він. – Що тут у нас? П'ять чужоземців та їхня домашня худоба.

"Домашня худоба!", подумала я. У цю мить, я відчула я Плаг-Аглі, невидимий, вперся у мої ноги. Від цього мені стало набагато краще.

— Грін Гріт, — сказав Фінн, такий обурений, яким я ще ніколи його не бачила, — не домашня худоба, праведний пане. Він Великий Птах...

— А ти? – сказав Праведний Оуен, презирливо обрізуючи його.

— Я – Фінн, — сказав Фінн, — монах Ордену Богині Берніки і ми на святій місії...

— А ти, пані? – сказав Праведний Оуен знову обрізуючи бідолаху Фінна. Він подивився на Тітоньку Бек, яка сиділа у візку. – Ти відповідальна за цю святу місію?

Тітонька Бек просто сиділа і нічого не казала.

Праведний Оуен чекав, поки вона заговорить і коли вона навіть не глянула на нього, він зіщулив свої очі, дивлячись на неї.

— Німа, е? – сказав він. – Тоді хто є відповідальним?

— Я, — сказала я, перш ніж Івар зміг відкрити рота.

Праведний Оуен глянув на мене недовірливо. Хотіла б я не бути такою маленькою.

— Справді? – сказав він. — А хто ти така?

Я сказала:

— Мене звати Ейлін і я Мудра Жінка Скарру.

Праведний Оуен почав дивитися абсолютно глузливо.

— Вона є! – Фінн та Ого сказали разом, а Фінн вів далі, — сама Велика Леді оголосила, що Ейлін повністю пройшла посвячення.

— Хм, — сказав Праведний Оуен. Він швидко перейшов до Івара. – А ти?

Івар, не неприродно, почав гордо:

— Я принц Скарру. Мій батько…

— Ще один чужоземець, — зневажливо сказав Праведний Оуен. – Ти, великий високий хлопець. Ти зі Скарру чи з Берніки?

— З жодного, — сказав Ого, майже так само гордо як Івар. – Я з Логри.

— Логри! – вигукнув Праведний Оуен. – Як ти дібрався сюди?

— Мене залишили на Скаррі, коли бар'єр піднявся, — пояснив Ого.

Праведний Оуен нахмурився, недовірливо.

— Це правда, — сказала я. – Він тоді був досить малим.

Івар сказав:

— Так, це правда. Він тут як мій слуга.

— Підходить, — сказав Праведний Оуен та потягнув свої величезні вуса, розглядаючи нас. – А пані у візку?

— Вона моя Тітонька Бек, — сказала я, — і вона також Мудра Жінка Скарру. – Була мить, коли я серйозно роздумувала чи сказати, що Тітонька Бек знаходиться у праведному трансі, але вирішила, що краще не треба. Натомість, я сказала – У неї був удар на Берніці. Нам сказали, що праведний цілитель Галлісу можливо зможе допомогти їй.

Праведний Оуен сказав:

— Хм, — знову та продовжив витріщатися на Тітоньку Бек та тягнути свої вуса. – Дива були обіцяні, — сказав він. – Але є проблема. Ви всі п'ять є чужоземцями на Галлісі.

Івар, Ого та Фінн сказали разом:

— Але це сміховинно! Люди постійно приходять з Берніки, щоб їх зцілили. Навіщо тоді ваші цілителі?

А Грін Гріт вторив їм.

— Цілителі. Сміховинно.

Я відчувала, як Плаг-Аглі впирається у мої ноги. Я сказала голосно:

— Вибачте, праведний пане, але це не так. Мій батько народився на Галлісі. Він – бард.

Праведний Оуен залишив у спокої свої вуса та різко подивився на мене.

— Мала людина, припускаю. Як його ім'я?

— Гарет, — сказала я. Я знаю, що я казала так само гордо, як Івар. – Я пам'ятаю його досить високим.

— Гарет, — сказав Праведний Оуен. – Він. Він добре відомий тут тим, що пішов проти усіх порад всіх священників. Також добре відомо, що він викрадений із Принцом Аласдаіром та перенесений на Логру.

— Я знаю, — сказала я. – Я сподіваюся знайти його одного дня. Але ви не можете заперечувати, що я наполовину мешканка Галлісу, і я керую експедицією. Я думаю, ви повинні пропустити нас, праведний пане, та благословити нас на нашому шляху.

Запала довга тиша. Ми всі напружено дивились на Праведного Оуена, який лише пильно дивився на ворота та тягнув свої вуса. Мое почала різко рухати своїми вухами та нетерпеливо ворушитися. Нарешті, Праведний Оуен мовив:

— Хм, хм, — двічі для різноманітності. – Але все ще є проблема, — сказав він. – Якби ви усі були з Берніки, можливо, я би міг розв'язати проблему самостійно, принісши у жертву цього осла. Але люди з обох, зі Скарру та з Логри, я ... Так, я повинен шукати поради у Праведного Верховного Священика Гронна. Нам пощастило. В даний час він у цих краях, визначає переможця у Співах. Я пошлю за ним посильного. Тим часом, я повинен вас попросити залишитися у середині приміщення для вартування допоки не надійде звістка.

І це те, що сталося. Ми всі протестували. Ми сперечалися. Івар витяг свого меча. Але з кам'яного будинку вийшло більше охоронців, перш ніж він зміг використати меч, і по всьому. Я ставала зліше та зліше. Я могла зрозуміти чому мій батько залишив Галліс та переїхав на Скарр. До часу, коли нас оточили та призвали до двору, у середині приміщення для вартування, я була така зла, що відчувала свого роду силу у собі.

— Припиніть це! – закричала я охоронцям, які відчіпляли Мое від візку.

Вони зупинилися. Вони витріщилися на мене, а тоді на Праведного Оуена.

— А чому вони мусять припинити? – запитав мене Праведний Оуен.

— Тому що я не знаю, що ви збираєтеся робити із моєю ослицею, — сказала я.

— Нічого, лише відведемо до стайні, — сказав Праведний Оуен.

— Як я можу бути певна у цьому? – сказала я. – Коли лише п'ять хвилин тому, ви казали про принесення її у жертву! Я наполягаю на тому, щоб піти до стайні із нею та переконатися, що вони доглядають за нею належним чином!

Праведний Оуен зітхнув.

— Ви, Мудрі Жінки, мабуть є справжньою занозою для королів Скарру. Не дивно, що вони позбулися вас обох. Дуже добре. – Він повернувся та поманив іншого, молодшого священика. – Йди з нею до стайні та переконайся, що вона поводиться належно. Ви, охоронці, відведіть решту у середину.

— Я також йду до стайні, — сказав Ого.

Я була дуже вдячна. Я виявила, що посміхаюся Ого, коли казала Івару:

— Ти зможеш піклуватися про Тітоньку Бек? Знайди їй щось, на чому можна сидіти.

Івар подивився на мене з-під лоба. Але він кивнув та взяв руку моєї тітки.

Тітонька Бек сказала:

— Відпусти мене, хлопче! Я можу йти сама. – І вона покрокувала перед Іваром, до темного дверного отвору у будівлі.

— Дивний вид удару, — сказав молодий священик, коли я вела Мое до стайні, в стороні. Він був весь у темному волоссі і мав довгий ніс, із краплею на кінці. Він мені не сподобався. Його звали Лу-Лоуз*, здається. Я була рада, що Ого був поруч.

---

* Лу-Закони.

Зрештою, я була дуже рада, що Ого був поруч. Охоронець, який, як передбачалося, мав піклуватися про Мое, очевидно, не мав жодної гадки, як поводитися із ослами. Я була змушена відштовхнути його та доглядати за Мое сама. Лу-Лоуз не робив нічого, окрім як обперся на бік стійла, так ніби вся справа була нижче його. Ого нависав над охоронцем. Це був перший раз, коли я зрозуміла, що Ого став дуже великим, напевно поки ми мандрували, і дуже корисним. Ого замаячив біля охоронця, щоб отримати чисту воду. Тоді він замаячив знову, щоб переконатися, що він дав Мое пристойну кількість їжі, поки я розчісувала її та намащувала місця, де її натирали упряжки.

— Її ратиці потребують обрізання, — неприємно зауважив Лу-Лоуз. – Хіба ти не збираєшся зайнятися ними також?

Ого, у дружелюбній манері, підійшов та оперся на стіну, напроти Лу-Лоуза та навис над ним також.

— Я намагався зробити це на Берніці, — сказав Ого. – Їй це не подобається. Вона б'ється ногами, але знайди пилочку та спробуй, якщо хочеш.

Лу-Лоуз оглянув задні копита Мое та відійшов подалі, вздовж стіни.

— Не важливо, — сказав він.

Ми залишили Мое у досить зручних умовах та дозволили Лу-Лоузу відвести нас у будинок, до маленької кімнати, де Праведний Оуен писав щось, сидячи за столом. Хтось поспіхом увійшов зі стільцем для Тітоньки Бек, коли ми прибули.

— Добре, — сказав Івар. – Нарешті. Я все просив і просив.

Тітонька Бек всілася, із пустим поглядом, що тепер постійно із нею траплялося. Я була розчарована. Якусь мить, я гадала, що вона стала сама собою. Але ні.

Я підійшла та поклала обидві руки на стіл Оуена.

— Як довго буде йти ваше послання до Праведного Верховного Священика Гронна? – запитала я його.

— Тихо, сказав він. – Я зараз пишу його. Посланник буде у нього близько опівночі. Я маю отримати його відповідь вранці.

— Ви хочете сказати, що збираєтеся примусити нас провести ніч тут? – вигукнула я.

— Звичайно, — сказав він. – А тепер скажи мені, цей птах. Ваш монах називає його Грін Гріт. Чому це?

— Тому що це його ім'я, — сказала я.

Праведний Оуен знизав плечима та писав.

— Я завжди чув, — мурмотів він, коли писав, — що Грін Гріт був великим духом Берніки. Володар Заходу. Це так само погано, як коли люди називають їхніх ящірок Драконледі, якщо ти мене спитаєш.

Він промокнув листа, склав його та віддав одному з охоронців.

— Дістанься якнайшвидше, — сказав він, — і переконайся, що добре пояснив, що ми потребуємо відповідь на ранок.

— Дякую, — сказала я.

Дивлячись назад, я розумію, що вони ставилися до нас не дуже погано. Просто мені не подобався Праведний Оуен і, незабаром, мені, навіть ще більше, не подобався Лу-Лоуз. Праведний Оуен пішов, після того як передав охоронцю послання, і ми більше не бачили його. Але Лу-Лоуз залишався із нами весь час. Очевидно, йому сказали наглядати за нами, і він весь час зітхав, так, ніби ми були справжнім тягарем.

— Що вони думають, ми можемо зробити? – сердито шепотів мені Івар. – Зникнемо із їхніми цінностями?

— Якими цінностями? – сказала я, озираючись навкруги у голій кам'яній кімнаті. Ми так і не дізналися відповіді, але, як я сказала, до нас ставилися непогано. Вечерю принесли у кімнату і це було дійсно смачна тушкована риба. У ній були смаки, які я ніколи не зустрічала.

В той час, як я змушувала Тітоньку Бек їсти, Ого сказав Лу-Лоузу:

— Що це за чудові приправи? Я пам'ятаю щось схоже з Логри.

Лу-Лоуз зітхнув.

— Трави, — сказав він. – Я ненавиджу їх. Вони зростають на півдні, де вирощують виноградні лози та оливки та інше. Хотів би, щоб їх ніколи не знаходили.

Лу-Лоуз був весь час такий. Нещасний. Ніщо його не радувало. До часу йти спати, я дійсно була пригнічена. Я не бачила нашу місію успішною. Я не бачила, яким чином Тітонька Бек може видужати.

— Зніми свої панчохи, Бек! – кричала я на неї, і вбачала, що так і буду кричати на неї решту нашого із нею життя.

Зранку було так само. Я викрикувала мою тітку у її одяг і ми пішли назад до голої кам'яної кімнати, де знайшли Лу-Лоуза, який кривився, коли пив щось на кшталт гарячого трав'яного чаю, який принесли із хлібом на сніданок. Коли Івар та Ого зайшли, зіваючи, Лу-Лоуз зітхнув та сказав:

— Верховному Праведному Гронну потрібно побачити вас. Лише боги знають чому. Я маю відвезти вас до змагань зі Співів, одразу ж як ви поснідаєте. За мої гріхи.

— Ти дуже грішний? – запитав Ого, вдаючи невинність. Івар намагався не розсміятися.

Перш ніж Лу-Лоуз зміг відповісти, Тітонька Бек сказала:

— Де моя вівсянка? Я не можу починати день із хліба.

— А, — сказав Лу-Лоуз. – Якби я знав де знайти вівсянку на Галлісі, я був би щасливою людиною, моя добра жінко.

— Ні, дійсно? Щасливою людиною? – сказав Івар.

Лу-Лоуз зробив вигляд, що не почув.

— Хліб, — сказав він, — ось, що ми їмо тут, жінко. Звичайно, він черствий, але це те, що тут є.

— Їж це, Бек, — сказала я. — Ти будеш голодна, якщо не з'їси.

— Тоді мені потрібне масло, — сказала моя тітка. – Та мед.

В цю мить увійшов Фінн, із Грін Грітом на плечі.

— Грін Гріт з'їсть твій хліб, — сказав він. – На кухні немає жодної їжі для нього. Навіть горіхів. А ти знаєш, — запитав він у Лу-Лоуза, — що якійсь величезний звір заліз вночі на кухню та з'їв тушковану рибу в казані?

"Плаг-Аглі", подумала я. "Ой!"

Лу-Лоуз зітхнув.

— Це не моя справа, — сказав він, — критикувати богів, якщо вони захотіли усунути рибу з нашого сніданку…

— Де моє масло? – сказала Тітонька Бек.

— Звір також з'їв і все масло? – запитав Ого.

— Масла завжди не вистачає, — почав похмуро Лу-Лоуз. – Я не їв масло з… — його перервав сердитий погляд служника, який прибув із чашею олії – оливкової олії, сказав він мені – щоб змочувати у ній хліб. Це було так само добре. Івар подавився, намагаючись не розсміятися, з Лу-

Лоуз, який постійно стогнав, і Ого був змушений постукати по його спині. Мені також стало би так погано, якби я заклопотано не намочувала хліб Тітоньки Бек і намагалася вмовити її, що це так саме добре, як і вівсянка. Вона трохи поїла. Те що вона залишила, з ентузіазмом склював Грін Гріт.

Через півгодини ми йшли по дорозі. Мое виглядала не гірше, після ночі у приміщенні для вартування і йшла швидко, із бажанням. Івар управляв. Лу-Лоуз сидів позаду, перегинаючись через Іварове плече, вказуючи йому шлях. Тітонька Бек сиділа прямо, позаду Лу-Лоуза, а решта нас йшла пішки. Це був чудовий, теплий, освітлений сонцем день і ми йшли маршрутом, де водоспади іскрилися унизу під величними деревами. Я почувалася майже бадьорою, незважаючи на те, що ми збиралися зустрітися із кимось, хто очевидно був важливим священиком.

Через деякий час, ми вийшли поруч із довгою долиною, з синім озером, що звивалося через неї. У озері були острови, кожне з яких мало власний маленький ліс. Коли ми дивилися, злива дощу пливла через кінець озера, як білий привід хмари. Це було настільки гарно, що я почала слухати. І, звичайно, нитка пісні йшла віддалено звідкись.

— Вони дійсно потребують бардів, щоб робити це місце гарнішим? – сказав Ого.

— Звичайно потребують, — відповів йому Лу-Лоуз . — Наприкінці озера йде видобуток корисних копалин та розробка кар'єрів. Найнепривабливіші.

— Ми не можемо дозволити це, — сказав Івар.

— Необхідне зло, — сказав Лу-Лоуз, не усвідомивши, що Івар насміхається з нього. – Галліс огидне місце. Скрізь гори. Майже жодної рівнини. Тут поверни направо.

Поворот привів нас до підніжжя гори і тоді вивів над ще однією долиною. Ця була широка та пласка та зелена із довгою білою будівлею десь посередині, де скупчилися люди у бардівському синьому.

— Це місце пласке, — сказав Івар. – Воно тобі більше подобається?

Лу-Лоуз зітхнув.

— Не зовсім. Земля взимку стає болотом. Вітри тут гуляють та ріжуть, як ножі.

— Але зараз тут сухо, — сказав Івар, — і лише легкий вітерець.

— Людина може підхопити смерть, стоячи тут у дощ, — похмуро відповів Лу-Лоуз. – Вони співають будь-якої погоди. Постав візок на траві тут. Ми повинні зачекати, безсумнівно, це займе години.

— Чоловік з Баллікеррі, — раптово сказав Грін Грінт

Фінн посміхнувся, коли візок поїхав, вдаряючись, через дерн.

— Чоловік з Баллікеррі, — сказав він Ого та мені, — кажуть, ніколи не був щасливим, хіба лише нещасним та навіть тоді він був незадоволений.

Ого розсміявся. Я намагалася, але раптом була змушена боротися із сильною тугою за домом. Навкруги росли високі кущі дроку і запах їхніх квітів, здається, вдарили мене у серце. Я так тужила за Скарром і за запахом дроку, що могла заплакати. Лу-Лоуз направив Івара, щоб той поставив візок біля великої купи декількох дроків. Наступну годину, чи біля того, запах, здавалося, заповнював мій розум, допоки я не могла думати, майже, ні про що інше.

Тим часом, нижче в долині, задзвонив дзвін з білої будівлі. Було три срібних дзвони і тоді, коли звук заблимав у тишу, люди юрбою вийшли з білої будівлі. Деякі збилися у групи, великі та маленькі. Біля половини було у бардівському синьому. Інші носили блідий синьо-зелений. Ще інші були одягнені у одяг всіх кольорів і вони спокійно розпорошилися по краях зеленого простору, як глядачі. Коли всі зайняли місця, священики, у сірому, вийшли з будівлі урочистою ходою. Вони зупинилися біля першої групи. Один з священників махнув і група вибухнула піснею.

Вони звучали досить гарно, у гармонії, п'ятдесят, чи біля того, голосів, але, коли священики рушили до іншої групи і вони заспівали ту ж саму пісню, я почала втрачати інтерес. На четвертій групі, я намагалася не зівати.

— Скажи цим людям припинити цей шум, — сказала Тітонька Бек. – Через них у мене головний біль.

Мое повинна була відчувати те саме. Коли п'ята група почала пісню, вона підняла голову та видала міцне:

— І— писк*– хва!

---

* Нажаль, не можу сказати чи Мое дійсно казала слова, чи сестри Джонс так зображували силу її глосу

Пісня зупинилася. Всі внизу, у полі, повернулися подивитися на нас.

— І-крик-хва! – продовжувала Мое, голосніше ніж будь-коли.

— Заради любові богів, зупиніть її! – сказав Лу-Лоуз. – О, я знав, що ви збираєтеся збентежити мене. Такий нечестивий гам!

Ого стрибнув у візок, схопив торбу з їжею Мое та запхав на її морду. Це її зупинило. Група знову почала пісню, але не дуже добре. Були вихлясті звуки, неначе деякі співаки боролися зі сміхом. Священики перейшли до іншої групи, виглядаючи суворо.

Було ще вісім груп. Мое їла та через це була тиха, але Тітонька Бек – ні. Вона закрила вуха руками та казала:

— Ти підеш і зупиниш їх, — знову та знову.

Лу-Лоуз продовжував казати:

— Жінко, ти зараз утихомиришся! – допоки мені не закортіло стукнути їх обох.

Тоді виявилося, що інша частина програми, це самотні співаки. Чоловік у бардівському синьому виступив уперед, із маленькою арфою у руці. Він співав довго та солодко і наприкінці глядачі аплодували. Здається, тепер їм це було дозволено. Після нього вийшла дівчина у блідому зелено-синьому, яка співала навіть довше, але не настільки солодко, і їй також аплодували.

— Чого це вони думають, що задоволені? – голосно сказала Тітонька Бек. – Вона звучить як іржава дверна петля.

— О, тихо, — благав її Лу-Лоуз. – Це мука для мене, жінко.

Мое знову почала виказувати ознаки невгамовності. Ми зуміли примусити її мовчати протягом виступу ще чотирьох співаків, але насправді її турбували аплодисменти. Коли уперед виступила сьома співачка, я озирнулася, де Грін Гріт. Радше до мого здивування, він всівся на Оговому плечі і вигнувся, щоб тихо наспівувати у обличчя Ого.

— Грін Гріт, — сказала я, — чи не міг би ти бути настільки добрим, щоб змусити Мое мовчати?

Грін Гріт вигнувся у інший бік, щоб глянути на мене одним зі своїх мудрих, хитрих поглядів.

— Можна зробити, — сказав він. Він перенісся на спину Мое, залишаючи велику зелену пір'їну у волоссі Ого. Мое підстрибнула, коли відчула птаха на своїй спині та закинула голову. – Тиша, — сказав їй Грін Гріт. – Їж свій обід, їж свій обід. – І Мое їла, до мого полегшення, якраз коли сьома співачка почала свою пісню.

Це зайняло лише секунди, щоб навіть Тітонька Бек зрозуміла, що ця пані була неперевершеною. Пісня підносилася, чиста як мелодія срібного дзвону, і тонула, і піднімалася знову, як вимагали слова, наче політ найславетнішої пташки, яку можна уявити.

— Набагато приємніше, — голосно сказала Тітонька Бек. Я навіть можу чути слова.

— Ш-ш!, — сказали усі ми, включаючи Грін Гріта.

Пісня линула далі. Я почувалася більше ніж трохи заздрісною. Я ніколи в житті не була здатна утримувати мелодію. Івар сміявся наді мною, коли я намагалася. Ще гіршим було те, що співачка була юна та світловолоса та стрункa та – наскільки я могла судити з цієї відстані – безсумнівно гарна. Я зітхнула.

Нарешті, після закінчилася. Коли вона зупинилась, була мить красномовної тиші, ніби аудиторія була занадто захоплена, щоб реагувати. Тоді прогриміли аплодисменти. Люди кричали та тупали, так само як і плескали. Насправді, Тітонька Бек також плескала.

І Мое, якимось чином витягла голову з торби із їжею, та приєдналася різким криком ослиці. Але тоді це не мало значення. Головний священик, як я припускала це був Праведний Гронн, підійшов до дівчини, все ще плескаючи, а тоді перестав плескати, щоб приколоти щось на кшталт сяючої брошки спереду її зелено-синьої туніки.

Коли аплодисменти почали стихати, інший священик оголосив, дужим розкотистим голосом:

— Переможець Співів Ріаннан з Панді. – І аплодисменти почалися знову і тривали допоки в мене не заболіли руки.

Праведний Гронн несподівано з'явився біля візка. Припускаю, він мабуть поспішав, поки лунали аплодисменти, але я не була певна. На Галлісі так багато магії.

— Лу-Лоуз, — сказав він, — тобі обов'язково було приводити галасливу ослицю, так само як і галасливу жінку? – і він розсміявся. Зблизька, Гронн виявився маленьким, схожим на діжку, чоловічком, із круглим веселим обличчям.

Іноді все складається так заплутано. Я була повна підозр щодо священників Галлісу та була готова битися із ними кожний дюйм нашого шляху, але я подивилася на Праведного Гронна та подумала: "Гей, він чудовий!". Це трохи спантеличувало.

Лу-Лоуз, звичайно, впав в екстаз похмурої поваги. Він стискав свої руки та корчився.

— О, Праведний Верховний, — протестував він, — Я перепрошую! Вони найнечестиваіша команда. Жінка безумна, а її ослиця божевільна. Я не певен хто з них гірший.

— Тоді я звільняю тебе від них усіх, — сказав Праведний Гронн з широкою посмішкою. – Твої випробування закінчилися і ти можеш іти прямо до приміщення для вартування.

Лу-Лоуз був вкрай здивований.

— Що, зараз? – сказав він. – Без обіду?

— Можеш пройти повз тих, хто відповідає за їжу, — сказав Гронн, та попросити в них м'ясний рулет у дорогу. Скажи їм, що тебе прислав я. Йди вже. – Він спостерігав, як Лу-Лоуз, надувшись, пішов, та похитав головою. – Цей чоловік, — сказав він нам, — завжди нагадує мені чоловіка з Баллікеррі на Берниці. Ніколи не буває щасливий. Не важливо. Ми завжди посилаємо невдах охороняти приміщення для вартування. А тепер…

Він оглянув нас, одного за одним, не виключаючи Мое та Грін Гріта на її спині. Лише один з нас, кого він не побачив, був Плаг-Аглі, який вибрав цю мить, щоб, невидимим, притиснутися до моїх ніг. Я була рада цьому дотику, тому що погляд Гронна був дуже проникливий. Його широкі, у зморшках, сині очі, здавалося оцінювали усіх нас точно. Припускаю, він не став би Праведним Верховним Священиком не будучи надзвичайно розумним, але це все одно нервувало.

Нарешті, його очі зупинилися на Фінні.

— Ви, пане, — сказав він. – Відійдіть зі мною і розкажіть мені, як один праведний чоловік іншому, точно, як і чому ви всі опинилися тут, на Галлісі. – Він простягнув руку та весело відвів Фінна у бік, за кущі дроку.

Фінн такий покірний чоловік. Я могла бачити, що він здивований та збентежений, що його виділили першим. Але, оскільки Гронн вивів його за межу чутності, та посміхався йому, я могла бачити, що Фінн став менш напружений. Незабаром, він розмовляв та жестикулював так, ніби він із

Гронном були давніми друзями. Більше магії Галлісу, думала я, і сподівалася, що Фінн розказує правильно.

— Він повинен був вибрати мене, — сказав Івар. – Я тут принц.

— Мабуть, він збирається йти за віком, — сказала я, щоб задовольнити його. Але я підозрювала, що Гронн вибрав Фінна, бо побачив, що Фінн простий та чесний.

Вони розмовляли якійсь час. Задовго до того, як вони закінчили, Івар та Ого вивчали поле, щоб виявити, де знаходяться ті, хто відповідають за їжу і розмірковували чи дозволять їм взяти м'ясний рулет, як Лу-Лоузу. Через них я також почувалася голодною.

— Я можу з'їсти маринованого оселедця, — оголосила Тітонька Бек, якраз коли Гронн та Фінн повернулися.

— Зараз у Вас є я, пані, — сказав їй Гронн. — У нас є свіжі краби та заливні угри, але оселедці залишили води Галлісу, після підняття бар'єру. Ви не знали?

Тітонька Бек просто дивилася на нього. Я бачила, що Гронн дивиться на неї уважно, щоб точно визначити її стан, перш ніж він повернувся до мене.

— Це, — сказав він, — не простий удар, так, Ейлін? Що змусило тебе сказати Праведному Оуену, що це він?

Я відчула, що моє обличчя червоніє.

— Це…це було легше пояснити, — сказала я. Не багато людей погодяться повірити, що її ледь не перетворили у ослицю, хіба ні?

— Червона Жінка Берніки? – сказав Гронн. Я кивнула. Фінн все сказав правильно, здавалося. – Бачиш, — пояснив Гронн, — я маю знати про це перш, ніж я вирішу до кого її відіслати. Звичайний цілитель не підійде для неї. Але я думаю над цим. Тим часом, решта з вас: Івар, син Короля Кеніга зі Скарру, Ого з Логри та Скарру і Грін Гріт з Берніки. Я все правильно зрозумів?

"І Плаг-Аглі", подумала я, відчуваючи його біля моїх ніг.

Тоді Ого треба було сказати:

— І ще Плаг-Аглі з того, що залишилося від Самотності, пане. – Коли Гронн витріщився на нього, він почервонів більше ніж я та заїкаючись вимовив, — Ал-але – він переважно невидимий – чесно. – Я сердито подивилася на нього.

Плаг-Аглі погарчав злегка, що могло означати — "Ну, добре", і повільно, неохоче став видимим, біля моїх ніг. Гронн вилупився на нього, а потім подивився на Грін Гріта, який зараз знову сидів на плечі у Фінна. Він виглядав враженим.

— І ви всі у дорозі, щоб прибрати бар'єр навколо Логри? – продовжив Гронн. – У цьому я бажаю вам добра, хоча не маю жодної гадки як ви це зробите. – Він повернувся до Фінна, як до найбільш схожого до розуміння. – На Логрі мають бути люди, які вмирають, тому що ми не можемо допомогти їм. – Фінн сумно кивнув. Тоді Гронн повернувся до мене. – А ти, Ейлін, крім того, що ти Мудра Жінка Скарру, ти ще й дочка мого старого друга Гарета, я припускаю?

— Так, — сказала я. – Він дійсно був Вашим другом?

— О, так, — сказав Гронн. – Ти не повіриш, скільки разів ми сперечалися про нашу систему на Галлісі. Але він був викрадений із Принцом Аласдаіром, так? Він все ще живий?

— Я не знаю. Я сподіваюсь на це, — сказала я. – Я хочу знайти його.

— Ну, це можливо. Неймовірно, але можливо, — сказав Гронн. – І це привело до ладу мої думки. Ти знала, що у тебе тут кузени?

— Справді? Тут на Галлісі? – сказала я. Я була дуже здивована. Мій батько ніколи не говорив багато про свою родину – хоча я пам'ятала, що одного разу він розповідав мені історію про те, як його із братом переслідував бик на сусідській фермі.

— Не лише тут, на Галлісі, — сказав Гронн, посміхаючись з вигляду мого обличчя. – Тут, у цьому місці. Двоє твоїх кузенів прийшли на Співи. Хоча я думаю, що Різ прийшов підтримати Ріаннан. Різ – співак не дуже. Зачекай трохи і я маю їх залучити.

Глава 11.

Хлопець у сірому пальто, якого послали з інструкціями Гронна залучити "пристойний обід", а також тих моїх кузенів, помчав. Першим прибув обід. Ми всі, включаючи Гронна, сіли на траву, щоб скуштувати рулети, начинені крабами, та грона винограду. Івар, Ого та я до цього часу ніколи не їли виноград, хоча всі ми їли родзинки. Гронн пояснював, дуже самовдоволений, що виноград росте в достатку на півдні Галлісу. Гадаю, тоді він збирався продовжити розповідати нам, що їх висушують у родзинки та відсилають до Скарру, але тоді прибули мої кузени, і я у цьому не певна.

Різ був гарний та світловолосий, вищий та старший за Івара, здається він був найлегшою, найдружелюбнішою людиною, яку я коли-небудь зустрічала. Його сестра, моя кузина Ріаннан, була той самою дівчиною, яка виграла Співи. Вона викликала у мене благоговіння. Зблизька, вона було приголомшено прекрасна. Я дивувалася, як хтось може мати такі величезні сині очі і витончені риси обличчя – не кажучи вже про дивовижну форму – і все ще бути настільки скромним, навіть трохи

сором'язливим. Ріаннан посміхалася, дивлячись униз на траву, потім подивилася угору, спочатку на мене, тоді на Івара. Після цього вона більше нікуди не дивилася.

Івар дивився назворот. Його обличчя, з тонкими зародками броди, повільно стало малиновим, а тоді блідим. А Ріаннан все ще дивилась. Здавалося, що її не турбувало, що Іварове волосся виросло та було кошлате, чи те, що його, колись добрий, одяг зараз був забруднений та старий. Було зрозуміло, що вона вважала його ідеальним. А Івар думав те саме про неї, вся вишукана та гнучка, у її синьо-зеленій туніці із блискучою брошкою, що спалахувала перед нею.

— Тепер слухайте, — казав Гронн, коли я прокинулась від своїх дум, — у нас є ця пані Бек, якій не пощастило зустрітися із Червоною Жінкою Берніки, і яка потребує допомоги.

Різ подивився на Тітоньку Бек тим професійним оціночним поглядом, яким Тітонька Бек, зазвичай, сама дивилася на інших людей.

— Закляття, так? – сказав він.

— Дійсно, так, — сказав Гронн. – Закляття, яке вона наполовину відбила. Думаєш Венда зможе впоратися із цим?

— Моя мати може впоратися із більшістю речей, — сказав Різ, усміхаючись.

— Ну тоді, — сказав Гронн, — ось, що я пропоную – ви повернеться із ними усіма до Панді, представите Ейлін її тітці та її Дядьку Брану та іншим, і подивитесь, що ваша мати зможе зробити для Бек. – Він сказав мені, — Венда моя троюрідна сестра і немає нікого, більш здатного для зняття закляття ніж вона, на всьому Галлісі. ніж вона. Якщо ви вирушите зараз, то уникнете натовпи на шляхових зупинках. Вас це влаштовує?

— О так, цілком, — сказала я схвильовано. – Дякую. – Я бачила, що Тітонька Бек сиділа у візку та не звертала увагу ні на що, а крабовий рулет все ще був у її руці. – З'їж свій обід, Бек, — загарчала я, без особливого ентузіазму. Мене вже нудило від кричання на неї.

— Ну добре, — сказав Гронн, зчищаючи крихти зі своїх округлостей, — я маю повернутися до своїх обов'язків та залишити вас із моїм благословенням. – Він посміхнувся та пожестикулював у повітрі, що, я припускаю, було його благословенням, і тоді м'яко пішов геть. Здається, він був унизу на зеленому дерні та на відстані біля білого будинку, перш, ніж встиг ступити три кроки.

"Знову магія Галлісу", подумала я.

— Немає потреби поспішати, — дружньо сказав Різ. – Хтось ще хоче трохи попоїсти? – Він підняв торбу, з тканини, яку ніс.

— Так, будь-ласка, — сказав Ого. Він завжди був голодний.

Плаг-Аглі також завжди був голодний. Він наступав на Різа, хвіст гойдався, та стояв на задніх ногах навпроти колін Різа, із однією великою лапою, витягнутою до торби з тканини. Різ розсміявся.

Коли лапа Плаг-Аглі торкнулася торби, з'явилося крихітнесеньке шипіння. Я побачила два яскравих червоних ока, що виглядали з манжета Різового рукава.

— О, у тебе є домашній щур? – сказала я. У мого кузена Донала був щур, коли він був молодше, якому він дозволяв бігати по його одягу, усередині. А правда була у тому, що я була готова зацікавитися будь-чим, аби тримати мої думки подалі від Івара та Ріаннан.

Різ розсміявся знову.

— Ні, не щур, — сказав він. Він легко потряс рукою, і маленька та крихітна червона ящірка вибігла назовні, довга та худа, і побігла вгору по його рукаві, до плеча, де крутилася навколо та пильно дивилася на Плаг-Аглі.

— О!, — сказала я.

— Її звати Блодред*, — сказав Різ. – вона дракон-ящірка*.

---

* Blodred – ймовірно, можна перекласти як Кроваво-червона (blood – кров, red –червона).

** Щось на кшталт Комодського варану (комодського дракону)

— Вони дуже розповсюджені тут, на Галлісі, — сказала Ріаннан. – Багато людей робить з них домашніх тваринок. Блодред у Різа, тих пір, як йому виповнилося п'ять років. А у вас на Скаррі їх немає?

— Ні, — сказали ми усі.

Фінн додав:

— На Берніці також, але я чув про них. Гадаю, для них занадто холодно на північ, від Галлісу.

Ого нахилився наді мною, щоб побачити ящірку зблизька. Вона дійсно могла бути крихітним дракончиком. У неї було щось типу оборки, яка виглядала як крила на її слабо пульсуючих боках.

— Вона літає, — запитав він.

— Ні, насправді ні, — казав Різ. Це не пристойні крила – лише шкіра, яку вона може роздувати трохи та ковзати. І, — гордо додав він, — вони бувають всіх кольорів, але червоні дуже рідкісні.

Ми всі знову всілися і продовжили обід. Івар та Ріаннан сиділи разом і розмовляли один із одним, короткими ламаними реченнями. Наскільки я можу сказати, вона питала Івара про його життя на Скаррі, а він намагався робити компліменти її співам. Поміж цього, вони дивилися один на одного так, ніби бачать найчудеснішу річ у світі. І вони удвох постійно червоніли.

У підсумку, я була цілком задоволена зосередитися на тому, щоб змусити Тітоньку Бек поїсти. Потім, я раділа тому, що Плаг-Аглі поводився, радше, погано і намагався поцупити краба у людей. Я не думаю, що у його житті коли-небудь були краби, до сьогодні, і він виявив, що у нього до них пристрасть. Мені доводилося кричати на нього – ніби це якось на нього впливало. Після цього, я зосередилася на Блодред, яка їла крихітні шматочки краба, які вона вишукано тримала у своїх червоних пальцях. Я навіть дивилася, як Грін Гріт клює яблуко на звороті.

Я відчула полегшення, коли Різ сказав, що нам краще рухатися.

— Ейлін, ти керуєш візком, — сказав Івар.

Тож, я залізла у візок та взяла поводи, в той час як Різ йшов попереду із Ого та Фінном, показуючи шлях. Ми йшли через нагір'я ідеальної краси, де струмки музикально протікали над каменепадами, вкритими дикими квітами, в той час як сині вершини височіли позаду; а все, про що я могла думати, були Івар з Ріаннан, які йшли позаду, щось муркочучи та сміючись. У вершинах, через які ми проходили, були просвіти, крізь які я могла бачити море, синє, як очі Ріаннан, чи озера у долинах, чи, в одному випадку, величезний золотий краєвид Галлісу розтягнутий на півдні, повний полів та віддалених фруктових садів. Мое це не подобалося. Вона хитала вухами та демонструвала, що не звикла

до гір. Але все, про що я могла думати, були Івар із Ріаннан, що йшли позаду.

Тієї ночі ми зупинилися на шляховій зупинці. Це був, свого роду, сарай, із дерев'яними ліжками і вогнищем. Назовні було інше вогнище, де вимогли приготувати будь-яку їжу, що взяли із собою, та колодязь із водою. Ми сиділи назовні та знову їли крабів. Галліс настільки чудово теплий, що ми могли спати назовні, якби захотіли.

На Галлісі немає готелів, сказав нам Різ. Є винні крамниці та місця для випивки, унизу, у рівнинах, які усі ретельно регулюються священиками. Ви можете пити в межах визначених годин, сказав він.

— Але все стало набагато спокійніше, ніж було, зараз, коли Гронн став Праведним Верзовним Священиком, — сказав він нам. – Довгі бесіди Гронна із Гаретом дещо змінили його кругозір. – Тоді він розповів нам про інші традиції Галлісу, які я зараз забула. Я намагалася не помічати, що Івара обходила лише Ріаннан. Тітонька Бек просто сиділа. Фінн зівав. Єдиним, хто дійсно слухав Різа, був Ого.

Наступного ранку ми їхали крізь ще прекрасніші горні краєвиди. Шлях неухильно йшов угору, і Мое не була щаслива. Ого та я були вимушені взяти її за вуздечку з двох сторін та додатково тягти її. Різ та Фінн йшли все далі та далі попереду. Івар та Ріаннан, хоча просувалися повільно, також були доволі далеко.

— О, ну давай же! – сварливо казала я Мое.

— Я роблю усе, що від мене залежить, — відповіла Тітонька Бек з візка.

— Я не до тебе! – прогарчала я. Тоді я виявила, що плачу. Великі сльози стікали униз, по моєму обличчю, а я ковтала, ніби мене душили.

Ого сказав:

— Не будь нещасною, Ейлін.

— Я не можу цьому зарадити! – огризнулася я. – Моя тітка впала у дитинство та залишила мене керувати усім, а ми все мандруємо та подорожуємо, і я не маю найменшого уявлення як ми доберемося до Логри, і я не думаю, що знайду свого батька! Ніколи!

— О, ми доберемося туди, — сказав Ого. — Якось. Врешті решт, Звір Скарру на нашому боці та Великий Птах Берніки. А зараз ми навіть маємо Дракона Галлісу також, хоча визнаю, вона дещо крихітна.

Я подивилася на Плаг-Аглі, який брів попереду мене, вище по дорозі, довгі ноги, маленька голова, жахлива розцвітка і решта. Не кажучи вже про запах крабів. Я протерла очі рукавом та подивилася знову.

— Ти ж не маєш на увазі…

— Так, маю, — сказав Ого. – Ти не можеш заперечувати, що він досить магічний. І Грін Гріт каже розумні речі, не так як інші папуги. Грін Гріт знає, що він каже.

— Припускаю, що ти правий, — сказала я, починаючи відчувати, радше, благоговіння. – Ймовірно, разом із нами, щонайменше, два Хранителя.

— Тож, ми доберемося до Логри та знайдемо твого батька, — сказав Ого, — якщо його ще можна знайти. І в мене почуття, що тобі доволі подобається командувати…

— Не тоді, коли я не могла танцювати на ярмарку, — сказала я.

— Але більшість часу, — сказав Ого. — Давай же. Визнай це. І ти не повинна почуватися нещасною через Івара, ти знаєш. Він цього не вартий.

Я не усвідомлювала, що мої почуття були настільки очевидні.

— Я скажу тобі, Ого з Логри, — сказала я, — що я вибрала Івара давним-давно, як мого майбутнього чоловіка!

— Я знаю, — сказав Ого. – Але тоді ти була маленька, а він виглядав доволі дорослим. Я довгі роки сподівався, що ти побачиш свою помилку.

— Помилку! – майже заверещала я.

— Бабця завжди каже, що ти робиш помилки, — сказала Тітонька Бек, з візку.

— Тихо, Бек, — сказав Ого. – Так, помилку. В тебе є розум, Ейлін. Івар дійсно, доволі дурний. Тобі буде жахливо нудто, якщо ти проводитимеш із ним весь час. Я знаю по собі. Здається, він гадає, що оскільки він принц, то він ідеальний.

Я подумала про це. Припускаю, я ніколи не наділяла Івара розумом. Донал був розумний, і я завжди знала, що, саме через це, Мевенне надавала перевагу Доналу, а не Івару. Але вона давала Івару усе, що він хоче, постійно. Всі дітлахи у замку знали, що краще не сваритися із Іваром. Він піде до матері і вона покарає особу, що посварилася із ним. Думаючи про це, я розуміла, що Мевенне робила це для Івара, через те, що не дуже любила його.

Мої ранні спогади про Івара були про слабкий жаль до нього. Мевенне давала йому усе, що він захоче, але вона ніколи не обнімала його, як обнімала його брата. Тітонька Бек, яка не була людиною, схильною до обіймів, обнімала мене, коли я цього потребувала і, коли я

була мала, вона брала мене на свої (дуже кістляві) коліна. Мевенне ніколи не робила цього для Івара. Але я вірю, Івар думав, що він її улюбленець. Як глупо!

— Але Ріаннан така гарна! – вила я.

— Ти також, — відплатив Ого.

Я вилупилася на нього.

— У неї волосся як стиглий овес, — протестувала я.

— Твоє волосся, — сказав Ого, — саме кольору ірисок, які замкова кухня робить на свята. Ти маєш розпускати його частіше, тому що воно кучеряве.

— Воно мені заважатиме. — сказала я. – І в неї великі сині очі.

— Твої очі настільки ж великі, — сказав Ого, — і вони майже завжди зелені. Я ніколи не зустрічав когось, із кольором твоїх очей.

— Але я така коротка, — сказала я. – Ріаннан майже така висока як ти.

— Така собі каланча, — нетерпляче сказав Ого. – Якщо ти визначилася, що будеш думати про себе як про уродливу карлицю, уперед. Але не чекай, що я буду співчувати.

Я виявила, що сміюся.

— Гаразд, гаразд, — сказала я. – Але є одна річ. Я не можу співати. А ти чув Ріаннан.

— Так, вона може співати, — сказав Ого, — але вона не Мудра Жінка, так? І я не думаю, що це її голос вплинув на почуття Івара.

Я розсміялася знову, трошки. Ми йшли далі. Ми, мабуть, пройшли майже половину милі, коли до мене дійшло, що слід сказати:

— Дякую тобі, Ого.

Він посміхнувся мені, униз.

— Будь-ласка, Ейлін.

Він настільки покращив моє самопочуття, що я навіть почала дивитися на краєвид. Скрізь були кострубаті скелі. Здавалося, тут не було поблизу барда, щоб виспівувати красу, тож він був такий простий, як Плаг-Аглі і виснажений та сірий. Я виявила, що краєвид утішає мене. Він нагадував мені Скарр.

Однак, скоро ми вийшли на височину, що була майже пласка, де трава була нормального різновиду зеленого кольору. Там всюди паслися вівці. Вони бродили по дорозі та дивилися на нас та блеяли. Навколо вигону була огорожа, за якою були корови, а біля наступної огорожі був великий камінь. З якихось міркувань, там була мотузка, обмотана навколо цього каменя, із чимось, що було схоже на маленький корабельний якір, який був прикріплений до її кінця.

— Вони бояться, що камінь улетить геть? – поцікавився Ого.

— Ніколи не знаєш, з усією магією Галлісу, — сказала я.

Щойно я це сказала, ми обійшли камінь та побачили, що мотузка веде до маленького сарайчику, нагору від нас.

— Ні, це хатинка може полетіли, — сказав Ого.

Різ та Фінн чекали якраз за хатинкою. Івар та Ріаннан приєдналися до них, якраз як ми їх побачили. Вони всі повернулися та спостерігали, як ми наближаємося.

— Ласкаво просимо до Панді, — сказав Різ, коли ми зрівнялися. Різ показав жестом нагору на ліво.

Там був великий старий фермерський будинок, оточений ще більшою кількістю овець, він гніздився дуже зручно серед скель та кам'яних будинків. Хтось у одному з дверних отворів побачив нас та закричав та помчав до задньої частини будинку. Коли ми прибули, двері фермерського будинку були відчинені і Різові мати та батько виходили, щоб привітати нас, за ними, ціла юрба фермерських працівників та служниць.

— Вона виграла Співи! – хтось закричав. – Я знав, що вона виграє!

Мати Ріаннан кинулась обнімати її. Тоді нас усіх представили і масивний пастух досяг візка та витяг з нього Тітоньку Бек. Коли її заносили у Панді, вона скромно сиділа на його великих руках, саме так, як її заносили на човен у Скаррі. Всередині, нас прийняли дуже радо. Гадаю, я ніколи не почувалася настільки вдома як у тому будинку.

Головною кімнатою нижнього поверху була величезна кухня, дуже світла, тому що була побілена. Широкі вікна дивилися на південний-захід. У великому вогнищі був вогонь, незважаючи на теплий день, і пастух влаштував Тітоньку Бек у м'яке крісло біля вогнища, перш ніж зіткнутися із одними з вхідних дверей. На стелі були чорні балки з яких звисали різні штукенції – Грін Гріт одразу полетів до них, де всівся, вагомо інспектуючи зв'язку цибулі. Плаг-Аглі направився прямо до вогнища. Чотири вівчарки і цілий натовп котів миттю надали йому місце, з найвеличезнішою

повагою. Він кинувся на найкраще місце і, наскільки я пам'ятаю, решта дня була заповнена його буркочучим муркотінням.

Я бачила все це уривками, тому що пересувалася між моїм дядьком та тіткою, які весь час казали:

— Дійсно, дочка Гарета! Ти досить схожа на нього, — та, — У тебе очі твого батька, ти знала?, — та тому подібне. Він цього мені хотілося плакати. Венда, моя тітка, була майже така ж прекрасна як Ріаннан, окрім того, що була старша, звичайно ж, і її волосся було темнішим. Мого дядька звали Бран. Я весь час придивлялася, чи схожий він на мого батька, але було важко сказати, тому що він був дуже високий і мав велику бороду. Гадаю він мав таку ж саму невелику ауру величності, яку я пам'ятала у мого батька, так, ніби він вищий за більшість людей, зовсім не маючи при цьому такого наміру. Молодший брат Різа Брент, мав таку ж ауру.

Було дуже дивно знайти стільки невідомих зв'язків. Невдовзі їх стало ще більше. Люди стікалися з будинків унизу, з іншої сторони пагорбу, всі з метою зустріти нас. Кожен казав мені щось на кшталт:

— Я четвероюрідний брат твого батька, розумієш, — чи, — Я племінниця твоєї бабусі, ось так. – Цих було так багато, що я цілком не здатна назвати їх усіх. Єдині, кого я запам'ятала, були Шкільна вчителька та священик, які залишилися на вечерю, і вони також були родичами. Шкільна вчителька була сестрою Венди і дуже освічена, навіть більш ерудована ніж священик, який був кузеном Брана. Насправді, це нагадувало мені Скарр, як усі були родичами, і я була змушена боротися із ще однією атакою нудьги за домом.

Всі ці відвідувачі спричинили велику метушню гостинності. Було принесене вино та був зроблений чай, і Венда та дві служниці стали дуже зайняті, розносячи оливки та солені печива, що додавалися до напоїв.

Іварове обличчя, коли він вперше скуштував оливку, було мальовниче. Його щоки впали, рот та очі зажмурилися і він сказав у розпачі:

— Куди я можу це виплюнути? Будь-ласка!

Ріаннан впала від сміху, але змогла вимовити:

— У вогонь, звичайно ж, дурнику!

Ого сказав:

— О, я пам'ятаю ці! – і взяв жменю. Він дійсно любив їх. І так само, здавалося, любила їх Тітонька Бек. Ого сів на стілець біля її крісла та обережно виймав тяжкі маленькі зернятка-камінці з оливки за оливкою для неї. Вогонь сичав від бомбардування оливковими камінцями. Гадаю, Ого з'їв дві, за кожну, яку давав Тітонці Бек.

Фінн тихенько сидів у кутку, поїдаючи усе, що підносили. Ну, я завжди думала, що Фінн може з'їсти будь-що. Я, я надавала перевагу солоному печиву, хоча уявляла, що можливо, просто набуду смак до оливок, свого часу. Грін Гріт спустився униз з балок, щоб отримати свою частину з мого печива.

В проміжках між цим, Фінн, Ого та я були біля вікон, зачаровані. Землі ферми Брана тягнулися униз до залитих сонцем пологих уступів. Найближчі сіро-зелені дерева були оливковими. Але там були виноградники та фруктові сади з звичайніших фруктів, і поле за полем тягнулися зернові усіх видів – я впізнала ячмінь та сіно, але було багато рослин, яких я до цього ніколи не бачила. Хоча, найчарівнішими речами були команди маленьких товстих коней, що тягнули візки із продуктами до сараїв. Це були не зовсім візки. У них не було коліс. Здавалося, кожен з них важко плив позаду команди, що тягла.

— Як таке може бути? – дивувався Фінн.

Я також дивувалася. Але, найбільше я думала про те, що Бран має тут, свого роду, королівство, повне далеких родичів, радше, як мій далекий кузен Король Кеніг.

Коли всі відвідувачі пішли, окрім священика та Шкільної вчительки, була подана вечеря, за величезним столом. Поки я була зайнята, змушуючи Тітоньку Бек поїсти, Ого був дуже сміливий та балакучий та постійно задавав питання. Одне з перших його питань було про дивовижні візки без коліс.

— О, ці, — сказав Різ, — магічний винахід мого батька. Акуратні, хіба ні?

Я подивилася на мого дядька, думаючи: "Отже, він також чарівник!"

Бран посміхнувся.

— Трохи забрало у мене часу, обміркувати їх, — сказав він. – Вони легші на конях. Але я все ще не знайшов способу, щоб вони не перегорталися.

— Їм потрібне обережне правління, — сказала Ріаннан. – У мене це не виходить.

— Ні, моя дівчинко, — сказав Бран. – Я все ще тремчу від того, як ти розбила мій перший, об великий сарай.

Ріаннан стала дуже рожевою і більше нічого не сказала. Івар, який би голосно розсміявся над кимось іншим, подивився на неї співчутливо.

— Я бачу, що це мистецтво, — сказав він. Я виявила, що мене все ще трохи колотить від цього.

Ого продовжував розпитувати, але питання, яке я особливо пам'ятаю, виникло, коли ми їли купи млинців, вкритих джемом та медом, на десерт. Ого сказав:

— У вас тут коли-небудь буває сніг?

— Не часто, — сказала Шкільна вчителька і, типово для вчителя, продовжувала, — Галліс лежить у потоці теплого повітря з південного океану, розумієш.

— Але коли йде сніг, — сказав Ого, — що роблять барди?

— О, вони тоді дійсно зайняті, — сказав Різ зі сміхом. – Вони рояться навколо, виспівуючи товстий шар білого та мальовничість, із гарними бурульками на кожному водоспаді.

— Не на моїй фермі, вони не співають, — сказав Бран, і він та священик обмінялися трохи похмурими поглядами. Я могла побачити, що він та священик не погоджувалися із діяльністю бардів.

На протязі всієї трапези, Венда дивилася на Тітоньку Бек глибоким, вдумливим поглядом.

— Вона під досить дивним закляттям, — сказала вона мені. – Але побачу, що я зможу зробити. – І, коли вечеря закінчилася, вона відвела Тітоньку Бек у якесь інше місце у будинку. Шкільна вчителька та священик пішли, так ніби це був сигнал, а решта нас допомогла служницям прибрати. Коли ті дівчата сіли вечеряти, Бран відіслав Брента у ліжко та повів решту нас у невелику вітальню. Хтось запалив там вогонь, так, ніби на нас чекали. Плаг-Аглі йшов за нами та знову влігся у теплому місці.

— Добре, Різ, — сказав Бран. – Ти настоюєш на цьому?

— Більше ніж коли-небудь, — відповів Різ. Він – якимось чином – засвітився. Я могла бачити, що він стримується з тієї найпершої миті, як ми побачили його, і, можливо до того.

Якби Тітонька Бек була тут і при своєму істинному розумі, вона сказала би щось на кшталт: "Він приховує своє світло під спудом, хіба ні?". Тепер він був справжнім собою. Його очі сяяли і він сидів так, ніби був готовий вискочити зі свого крісла.

— Те, про що я хочу поговорити, є дуже секретним, — сказав він. – Священики би назвали це нечестивим.

Фінн поворухнувся у своєму кріслі.

— Отже, ми приймаємо участь у заколоті? – запитав він. Грін Гріт нахилився з Фіннового плеча, щоб подивитися у його обличчя.

— Так, я так думаю, — сказав Різ. Зненацька Блодред вискочила з під його комірця і також витріщилася на Фінна.

Фінн ковтнув.

— Я бачу, що це важливо, — сказав він. – Чи буде моя богиня висловлювати несхвалення?

Бран сказав, із коротким смішком:

— Полегше, чоловіче. На протязі років я усвідомив одну річ, яка полягає у тому, що те що кажуть священики і те, що думають боги є досить часто різними речами. У нас є пророцтво, яке веде нас.

— А, — сказав Фінн.

Різ нахилився уперед, з нетерпінням.

— Це щось, що я збирався вчинити, на протязі років. Я хочу врятувати мого дядька, якого викрали із Високим Принцом. Я працював над практичним способом зробити це, весь цей рік. – Він подивився на мене. – Ти ж хочеш знову побачити твого батька, так?

У мене було відчуття, ніби величезна рука стиснула мої груди. Я не знала, чи то було хвилювання, чи жах. А змогла лише видихнути:

— Як… як…?

— Тепер, коли ви тут, то можете допомогти, — сказав Різ. – Я збирався узяти чотирьох людей з Панді, окрім Ріаннан, яка виспівувала би нам, але ви четверо – ідеальні. Ви погодитеся вирушити?

— Так, але як ти плануєш перебратися крізь бар'єр? – сказав Ого. – Ніхто не може.

Різ засміявся.

— Ми полетимо, — сказав він. – Над бар'єром.

— Але, — сказала я, — але хіба бар'єр не купол, над всією Логрою?

— Може бути, — оголосив Різ. – Якщо так, то у Логри мало б закінчитися повітря дуже давно, а рибалки бачили там живих людей. Але, якщо він є куполом, ми просто полетимо назад сюди і подумаємо ще. Бачите, вітер дує з заходу на світанку, тоді коли ми вирушимо, і зі сходу на заході сонця, отже він принесе нас назад до Галлісу.

— Що за крила ти збираєшся використовувати, щоб ми полетіли на Логру? – запитав Фінн. – Це очевидний шлях. Нам доведеться махати багато миль.

— Над морем також, — сказав Ого. – Хтось з нас може утонути.

Різ розсміявся знову. Він майже обнімав себе, з захопленням.

— Не крила, — сказав він. – Я зробив повітряну кулю.

Ми всі сказали:

— Що? – Навіть Івар, який був у кутку із Ріаннан і не чув жодного слова до цієї миті, прийшов у себе та зажадав дізнатися про що говорить Різ.

— Вона піднімається за допомогою гарячого повітря, — пояснив Різ, — і вона зроблена з шовку. На Галлісі ми запускаємо маленькі шовкові повітряні кульки у День Середини літа, запалюючи свічку унизу. Це подало мені ідею. Але я встановив один з пливучих візків Брана під моїм, щоб він допоміг летіти. Це спрацює.

— Ти її випробував? – запитав Ого.

— Лише у мініатюрі, на жаль, — сказав йому Бран. – Ви можете лише уявити, що барди та священики скажуть, якщо Різ полетить через Галліс без дозволу. Нас би вигнали з ферми. Але маленька модель працювала як мрія. Літала як повітряний змій*. Ми сказали Гронну, що то був повітряний змій.

---

* Тут використане слово "kite", яке може означати: шуліку, повітряного змія, ліхтарик, який запускають у повітря.

— Отже, — сказав Різ, — мій найперший політ буде завтра на світанку. Ви всі готові полетіти? Мені потрібні дві пари людей, розумієте, потрібно надувати міхи, щоб гаряче повітря постійно поступало.

Бран трохи зітхнув.

— І він потребує, щоб його тато залишався удома та прикидався, що Різ та Ріаннан гуляють берегом з вами усіма. Ви всі збираєтеся, так? – Я могла сказати, що йому свербіло полетіти також і він знав, що не може. Він був захоплений планом так само, як і Різ.

Так само і ми всі. Різ захопив нас із собою, якимось чином. Коли я дивлюся назад, я бачу, що то була божевільна ідея. Ми навіть не знали чи ця куля-штукенція полетить, не кажучи вже про те, чи зможемо ми подолати весь шлях до Логри на ній. Але я була у полум'ї думки, що побачу мого батька знову і я бачила, що Ого боліло полетіти додому, до Логри. Але чому погодився Фінн? Чи Івар? А вони вдвох погодилися. Ріаннан я могла зрозуміти. Вона так захоплювалася братом, і я думаю, вона хотіла довести, що вона може співати достатньо магічно, щоб витати у небі.

— Які наші плани, коли ми доберемося до Логри? – запитав Івар, так, ніби він був практичною особою.

— Приземлимося у полі десь біля головного міста. Як воно називається? – сказав Різ.

— Харандед, — вставив Ого.

— Так, Харандед, — сказав Різ. – І пішки підемо шукати Гарета і – як того принца звали?

— Аласдаір, — сказала я.

— Аласдаір, так, — сказав Різ. – Не можу собі уявити, щоб їх дуже сильно охороняли після всього цього часу. Тоді у сутінках ми заберемо їх на повітряну кулю і відлетимо геть. Я поклав достатньо палива, щоб повернутися, розумієте.

І це був весь наш план. Ми дійшли до цього, коли Венда увійшла, приводячи з собою мою тітку.

— Отже, ви дійсно вирішили ризикнути? – сказала вона, сумно дивлячись на наші обличчя. – Ну, добре. Бек може залишитися тут, зі мною. Я зробила все що можу для неї, на даний час, іле це буде довга праця, гадаю. І звичайно ми наглянемо за вашою ослицею, поки вас не буде. Але якщо вранці передумаєте, ми не будемо думати про вас погано.

Глава 12.

Тієї ночі я думала, що занадто збуджена, щоб заснути, але насправді, я спала дуже добре. Тітонька Бек, хоча і виглядала так само, насправді вляглася у ліжко, що знаходилося у маленькій сусідній кімнаті, не змушуючи мене кричати на неї. Це було таке полегшення, що я раптом виявила себе цілком виснаженою. Я впала серед м'яких покривал на моєму ліжку та вирубилася допоки Ріаннан не підняла мене на світанку.

— Вдягнися тепло, — прошепотіла вона. – Над морем може бути холодно.

Я вдягла мою найтовстішу хорошу сукню та взяла з собою униз, на кухню, пальто. Там були усі, включаючи Брана, який був тут, щоб провести нас. Ми їли хліб та сир поки Венда пакувала для нас величезну сумку із харчами. Блодред спустилася з рукава Різа, щоб поклювати трохи хліба, а Грін Гріт ступив на стіл, клюючи усе, що падало на стіл. Я

бачила, що він хотів переконатися, що добре поїв перед подорожжю. Але не було жодних ознак Плаг-Аглі. Спочатку, я подумала: "О, він знову став невидимим". Я пошукала його навпомацки, але не змогла ніде віднайти, ні під столом ні біля загашеного каміну.

Була мить, коли моя впевненість похитнулася. Я подумала: "Якщо Плаг-Аглі не довіряє тій повітряній кулі..." Але я була занадто збуджена, що дозволити сумнівам перемогти. Ми збиралися виконати нашу місію. І я аж до болю хотіла побачити мого батька знову.

На дворі все було ще темно-синім коли ми вийшли з дому, униз по стежці, що вела до сараю, який ми помітили на шляху до Панді. Ріаннан поспішила униз до валуна та почала розмотувати мотузку, що була на ньому. Різ та Бран разом взялися за боки сараю та підняли їх. Всередині, я нечітко побачила велику купу багатокольорового шовку, яку Різ обережно розтягнув по схилу пагорба допоки він не розтягнувся у величезне роздуте коло. Воно було прикріплене, ще більшою кількістю мотузок до чогось, схожого формою на човен, виготовленого з переплетених гілок верби.

Хтось сидів у човні. Ми зазирнули. То була Тітонька Бек.

Так, а ось і вона, дуже пряма, спокійно споживає хліб та сир. Поруч із нею був Плаг-Аглі, який жував грудку м'яса.

— Бек! – вигукнули усі ми.

— Ви всі прийшли вчасно, — сказала вона. – Приймайтеся за роботу.

— Але, Бек, — сказала я, — не думаю, що тобі слід йти із нами.

— А ми ще ходили навшпиньки та говорили пошепки, щоб не турбувати тебе! – з огидою сказав Івар. – Що ти тут робиш?

Тітонька Бек грізно подивилась на нього.

— Я маю позбутися цієї ослиці, — сказала вона.

"Божевільна!", подумала я. Але Венда, яка допомагала Ріаннан причепити якір до отвору у схилі пагорба, випрямилася та вигукнула:

— О, тепер я розумію! Це закляття якимось чином прив'язало її до вашої ослиці! Краще їй піти із вами. Це найкращий спосіб розірвати зв'язок.

"Так ось чому Мое капризувала!", думала я, в той час як Бран занепокоєно сказав:

— А це не буде заважко для човна, як гадаєш?

— Не буде, — сказав Різ. – Вона дуже кістлява. Вона та Ейлін разом мають важити менше за П'ю, якого я збирався взяти із собою. П'ю кремезний. Запали вогонь, тато. Я хочу впіймати зародок вітру.

Насправді, я думала, що ми ніколи не зрушимо. Вогонь був у чомусь схожому на металеву коробку, всередині човна. Після того, як Бран запалив упаковане вугілля у коробці за допомогою – до моєї заздрості та захоплення – слова та легкого руху пальців, Різ змусив Ого та Івара рухати ножні насоси, які були прикріплені до міхів під коробкою. Вогонь заревів та пішов від синього до червоного, а тоді до білого. Ріаннан, Різ, Фінн та я мали тримати важкий шовк, так щоб тепле повітря могло проникнути до повітряної кулі. Це був шовк, вкритий багатьма шарами олії.

Я була уражена, як багато праці мало бути вкладено у неї. Шовк не легко було доставити у Галліс. Різ сказав мені, що більшість тканини прибула з Логри давним-давно. Їм довелося зібрати з тисячу маленьких шматочків та зшити ці шматочки разом. Куля, коли вона нарешті почала

округлятися та трохи підніматися, була божевільною клаптиковою штукенцією з кольором неочищеного пергаменту, насиченого синього, квіткових шарфів, рожевого, як нижня спідниця, та червоних весільних суконь, подекуди, із вишитими ящиками.

— О так, — сказала мені Ріаннан, а піт від вогню стікав по її чудовому білявому волоссю, — це зайняло у нас цілий рік божевільного шиття. Мати шила, я шила, Різ шив. Різ був просто навіжений, бо хотів закінчити перш ніж священик помітить, розумієш.

Конверту, як назвали цю божевільну клаптикову штукенцію, знадобилося так багато часу, щоб наповнитися, що Венда мала багато часу, щоб обійти та обійняти усіх нас, перш ніж вона мала підійти до якоря та витягти його зі схилу пагорбу. Бран дратував Різа, бо вештався біля маленького важеля, що відправляв безколісний візок, під човном, у повітря.

— Вже час натискати? – весь час казав він. – Лише скажи, синку.

— Ще ні! – постійно гарчав Різ. – Не марнуй заклинання.

Тітонька Бек дратувала всіх, кажучи знову і знову:

— Поквaптеся. Час вирушати.

Навіть Фінн, весь рожевий та пітний, оскалився на неї:

— Ти перестанеш шуміти, Мудрість, чи я повинен виявити справжнього себе та сказати Грін Гріту, щоб клюнув тебе.

Але нарешті, врешті-решт, опуклості клаптикової штукенції збільшилися у величезну кулеподібну форму та вона стала вертикально до пагорбу та парила над човном.

— Продовжуйте накачувати! – крикнув Різ на Івара та Ого, які вдвох виглядали так, ніби вони можуть зникнути. Тоді він крикнув на своїх батьків, — Важіль, батьку, зараз! Якір, Мамо. О. Заради Галлісу, ворушиться, обидва!

Я думаю, Венда та Бран чекали так довго, що їм було важко повірити, що час прийшов. Але вони похитали головами та виконали свою роботу, в той час як Різ затягнув якір та звернув мотузку, у петлю, на човні.

І, неймовірно, ми піднялися над схилом пагорбу та відступали у повітрі.

Деякий час, здавалося, ми рухалися дійсно швидко. Венда та Бран з людей нормального розміру, що махали нам на прощання, перетворилися на крихітні далекі ляльки, майже за мить. Ми піднімалися та піднімалися, і наступної миті були у золотому світанковому небі, із гострими горами під нами; тоді ми піднялися вище, вище над зеленими пагорбами, що тяглися до хвилястої берегової лінії, окресленої білим; після цього, ми були понад морем. Різ дозволив хлопцям перестати накачувати і вони звалилися на скрипучі плетені борти.

Я повисла на мотузці та дивилася назад на славетний краєвид Галлісу, що наче туманний півмісяць, тягнувся вдалину на південь, на всі сині гірські вершини та на зелені або золоті долини. Потім стало занадто туманно, щоб щось розгледіти, а унизу була саме лише вода. Море, якщо дивитися на нього згори, є дивовижно однакове. Я бачила його як сірість із білими хвилями, що перетинали одна одну наче візерунок пледу. Воно було дуже порожнє. Я дивилася уперед і дивувалася де Логра. На горизонті не було нічого окрім туману.

Ріаннан була права. Тут нагорі було холодно. Івар та Ого завернулися у свої пледи. Всі інші, крім Фінна та Тітоньки Бек натягнули пальто. Фінн бадьоро сказав, що він звик до гіршого на Берніці. Тітонька Бек вимовила, що на Скаррі значно холодніше. Ми розсміялися. Ми всі були

дивовижно щасливі. Плаг-Аглі лежав на моїх ногах та муркотів. Грін Гріт розмахував крилами на мотузці, де він косо висів, роздивляючись навкруги. Блодред була навіть ще ініціативнішою. Вона перебралася, по голові Різа, на іншу мотузку та вибралася на клаптикову штукенцію, де ми її втратили з поля зору.

— З нею все буде гаразд? – запитала Ріаннан з тривогою.

— Дуже сподіваюся, — сказав Різ, витягуючи голову, слідкуючи за нею, також занепокоєно. – Зазвичай, вона досить розумна.

Ми мчали десь з годину, очевидно знаходячись у повітрі, коли справи пішли не так.

Ого сказав:

— Море виглядає дуже близьким.

Він був правий. Коли я дивилася униз, то могла бачити, як хвилі піднімаються та ламаються бризками білого. Більше не можливо було спостерігати акуратні візерунки з пледу. Воно було лише сірою, розгніваною водою, до далекого горизонту.

Різ, який підживлював вогонь ще одним мішком вугілля, підстрибнув та глянув.

— Галліс! Ми занадто низько! Івар, Ого, починайте качати. – Він наспіх причепив ще дві дерев'яні педалі до міхів та почав скажено натискати на один .

— Ми потонемо? – запитав Івар, коли ставав на найближчу педаль.

— Не повинні, — сказав Різ. – Не тоді, коли під дном безколісний візок. Фінне, чи не покачаєш також, будь-ласка?

Вони вчотирьох почали наполегливо накачувати, пихкаючи та червоніючи. Вогонь ревів та змінився з голубуватого на червоний, а тоді на жовто-білий. А море все ще наближалося. Незабаром, я могла чути як ламаються хвилі. Солоні бризки летіли з-за борту та бризкали у наші обличчя. Тітонька Бек спокійно облизала губи, але я запанікувала.

— Різ, ми вже унизу! – закричала я. Струмінь води перекинувся з-за борту та вогонь зашипів.

— Прокляття богів! – пихкнув Різ. – Гадаю закляття витекло з безколісного візка. Ріаннан, починай співати закляття. Співай, щосили!

Ріаннан стала, тримаючись за одну з мотузок, та заспівала чистий мотив та дивні слова. Це була мелодія, яку я знала зі Скарру. Вона піднімала настрій, ця пісня, але не піднімала повітряну кулю. Ми опустилися настільки низько, що плетений човен почав качатися та кидатися як справжній човен. Піниста вода вирувала крізь щілини.

— Всі співайте! – задихаючись вимовив Різ, все ще накачуючи повітря. – Давайте! Всі!

Він почав співати також, задихаючись, ту саму пісню. Фінн, Івар та Ого приєдналися, ривками. Фінн знав одну частину, Івар та Ого іншу, і вони всі, незважаючи, ревіли, пісня Скарру перемішалася із словами Берніки. Грін Грін прилетів на плечі Фінна, що здіймалися, та, здавалося, крякав пісню також.

Я подивилася униз та зустрілася з очима Плаг-Аглі, що непомірно звинувачували. Він думав, що мені слід співати також.

— Але ти повинен знати, що я не вмію співати, — заволала я.

Він продовжував дивитися так, як лише може кіт.

— Гаразд, — сказала я. – Гаразд. – І я заспівала єдину пісню, про яку могла думати, яка вимовлялася співуче "Гімн Мудрих Жінок". Її слова ніколи не мали сенсу, як на мене. Тітонька Бек якось зізналася, що вона також їх не розуміє. Але я кричала їх.

"Я лосось, що стрибає в падінні,

Я грім бика, що бодає,"

Я викрикнула усе на одній ноті.

— Na galla ferrin magonellanebry!, співав солодкий голос Ріаннан.

"Сонце, що вражає списом озеро, це я,", нещадно голосила я.

"Я співанка птиці."

— І нехай м'який дощ впаде на мене! – ревів Фінн, накачуючи.

— Ми, чоловіки Скаррі, повинні тріумфувати у всьому! – кричали Івар та Ого, також накачуючи.

"Істинно хитрість кота у мені," наполегливо продовжувала я.

— Na galla fenin hiraya delbar, — співали Різ із Ріаннан.

Ми мали звучати як найбожевільніший хор, який коли-небудь збирався. Я подивилася, на Тітоньку Бек, що була навхрест від мене, і виявила, що вона також співає наш Гімн. Здавалося, що вона не помічала, що її обливає водою, коли вона співала.

"І сила руху моя, щоб вимагати,

Вогонь є у мені, що дає дракону крила

І це є використаю коли досягну заслуг,

Коли світло потребує списом потрапити у ціль

І ріст прийде із поворотом року…"

Я дійшла аж сюди, коли помітила, що Ріаннан вказує угору, виглядаючи ураженою, коли вона співала. Я також подивилася угору і була така здивована, що ледь не забула, що слід співати далі. За великим клаптиковим округлим краєм повітряної кулі я могла бачити величезне червоне крило, що билося, а якщо я схилилася б назад, переді мною б промайнув довгий махаючий хвіст ящірки. Блодред. "Це Блодред!", подумала я. "Вона виросла здоровенною. Вона допомагає!"

Але було абсолютне правило, що ви не можете перестати співати Гімн, якщо ви вже почали, тож я продовжила:

"Коли Місяць міняється з повного на півмісяць…"

І, коли я продовжувала співати, я побачила, що Різ зробив паузу у своїй пісні – однак не у накачуванні – щоб також вказати нагору. Гадаю, він казав щось на кшталт: "Я знав, що Блодред особлива!". Але Гімн не був закінчений, тож я похмуро продовжувала.

"Я – місяць та зміни місяця.

Дійсно, я всі речі, що змінюються та живуть

Та згораю як іскра в уяві."

Коли я співала, то уявляла Блодред над нами, на верхів'ї повітряної кулі, яка хватається за багатокольорову тканину своїми руками ящірки, та працює своїми перетинчастими крилами, щоб підняти нас із собою. Різ помилявся, кажучи що це не пристойні крила думала я. Вони були крилами. І я подумала, що море мабуть трохи віддаляється.

Але інші все ще співали. І Тітонька Бек, замість того щоб зупинитися на кінці Гімну, просто почала співати знову.

"Я лосось, що стрибає в падінні..."

Я поквапилась, щоб приєднатися. Ми пройшлися по всьому Гімну ще двічі, перш ніж ми, якимось чином, витягли нас знову у небо і більше не мокли від бризкання моря. Майже без нашого усвідомлення, ми піднялися у сліпуче сонце. За сліпучим блиском я могла бачити сіро-синій розмитий горб. Ми були близько Логри, здавалося. І ми все ще піднімалися та піднімалися.

— Гаразд, всі, — сказав Різ. – Тепер зупиніться. Уф! – Він всівся на плетений човен із хрускотом.

І – я абсолютно певна – ми продовжували йти угору. Моїм вухам було дивно.

— Можна оглухнути, — оголосила Тітонька Бек. – Вуха тріскаються.

— Не зовсім, — заспокійливо сказала Ріаннан. – Таке трапляється високо у горах також. Ваші вуха гудять.

Тепер я могла бачити цілий золотий вигін краєвиду на горизонті. Якщо я дивилася нагору, то могла бачити червоний шматочок лівого крила Блодред, що і далі неухильно плескало. Подивившись знову уперед, я змогла виділити лінію білої піни, де мав бути бар'єр, хоча бар'єр, звичайно ж, був невидимий.

— Що ми робитимемо, — сказала я, — якщо виявиться, що бар'єр став куполом над Логрою і ми не зможемо пройти крізь нього?

— Тоді ми сядемо на його верхів'я та почекаємо вечора, — сказав Різ, — коли вітер змінить напрямок. Будемо сподіватися, він не занесе нас у ту частину Галлісу, де нас можуть побачити священики. Тоді у нас будуть справжні проблеми.

— Священики дійсно не схвалять повітряну кулю? – запитав Івар. – Гронн справив на мене враження, як дуже добродушно-весела людина.

Фінн трохи хихикнув.

— Тоді ти не знаєш священиків, хлопче.

— Найменше, що може трапитися, — сказав Різ, — це – нас усіх запхають у в'язницю, на роки, допоки вони вирішуватимуть наскільки безбожно ми поводилися.

До мого подиву, це позначилося на Тітоньці Бек.

— І це він каже нам тепер! – сказала вона.

Різ виглядав жалібно.

— Я хотів, щоб ви усі вирушили, — сказав він.

— Ми так і зробили, — сказала я. Зараз мене здивувало, що навіть тоді я не зрозуміла, наскільки мало ми все спланували і як ми всі, здається, думали, що все піде легко, як тільки ми дістанемося Логри. Всі вдивлялися вперед на вигін суші, що неухильно наближалася. Вона наближалася швидко, але я все ще не могла сказати чи бар'єр покривав її чи ні.

Скоро ми були над білою лінією прибою. Було очевидно, що хвилеломи були величезні. Вітер мів бути дійсно сильним. У спокійному морі була прогалина, і тоді ми мчали через те, що мало бути сушею. Але то була болотиста суміш бруду та води. Я думала, що бачила занурені у воду будинки, а потім розкидані намети, де люди з будинків розбили табір.

— Знаєте, — сказав Різ, — таке враження, що бар'єр змусив ріки повернутися назад та спровокувати повені.

У нас не було часу обговорити це. Раптом зірвався сильний вітер. Він ударив мене у спину, як важка рука, та я знаю, що заверещала. Фінн схопив Грін Гріта кінчиками однієї руки. Тоді нас підганяв вітер, гонячи нас над опуклими річками та озерами, з яких стирчали дерева; потім над затопленими полями, звивистими дорогами, селами та маленьким містечком. Я бачила, як крило Блодред відступило з верхів'я повітряної кулі. Незабаром, вона ковзнула униз по мотузці, на Різове плече, знову маленька ящірка. А ми все ще мчали.

Логра величезна. Це найбільший з островів. Ми неслися через неї, над полем після поля, селом після міста, протягом доброї години, судячи сонця, що неухильно піднімалося, а іншого берега все ще не було видно. Спочатку, я подумала, що це місце навіть плоскіше за Берніку, але ми неслися все нижче, і тоді я могла побачити, що тут було багато пагорбів та долин, просто нижчих, ніж я звикла, і всі вони виглядали чудово родючими. Тепер ми могли бачити людей на дорогах, які їхали на конях, або йшли пішки. Більшість з них дивилися угору, на нас, та вказували. Інші повибігали з будинків, щоб подивитися і вказували також.

— Хотів би я, щоб я міг зробити нас невидимими, — зніяковіло сказав Різ.

— Ми привертаємо багато уваги, — погодився Фінн.

— Думаю, нам слід піднятися вище, — сказав Різ. – Давайте, всі знову до насосів.

Отже, ми всі скупчилися біля міхів, окрім Тітоньки Бек, і нам стало занадто гаряче та ми були захекані, деякий час, щоб бачити, чи люди ще бачать нас чи ні. Коли мені випав шанс глянути, ми були високо, високо знову та пролітали над декількома досить великими містами.

— Не думаю, що бар'єр є куполом, — сказала я. – Унизу мають бути тисячі людей. Безсумнівно, вони би використали усе повітря, за десять років.

— Ми повинні подумати де нам потрібно приземлитися, — запропонував Фінн.

— Потрібно приземлитися, — сказав Грін Гріт.

— Я сподівався, що ми зможемо опуститися десь біля, як там її. Столиці, — сказав Різ. — Вона має бути десь майже напроти Панді. Нагадайте, як її назва?

— Харандед, — Ріаннан та Ого сказали разом.

Це змусило мене зрозуміти, що Ого не сказав і слова, протягом годин. Я подивилася на нього і могла побачити, що він переповнений дивними почуттями.

— Ти щось з цього пам'ятаєш? – запитала я його.

— Не зовсім, — сказав він. – Лише кольори. Міста – червоні, а поля – жовті та зелені. І цей запах, що підіймається, я знаю. – Він змусив себе розтягнути губи, і я побачила, що він бореться, що не заплакати. Я знала, що краще, не треба зараз змушувати його говорити.

Я обмірковувала запах. Логра пахла сіном та спеціями та димом. Галліс пах вересом та ладаном, Берніка – вологими дворами ферм. Я пам'ятала, як кусання хворим зубом, запахи Скарру – камінь, лишайник, дрік та папороть – і відчувала, що також зараз заплачу.

Тим часом, інші сперечалися про те, як ми впізнаємо Харандед, якщо долетимо до неї.

— Це має бути велике місто, — сказав Різ. – Ми можемо згасити вогонь, коли побачимо її – з цим проблем немає.

— Було б простіше забрати заклинання з основи кулі, — сказала Ріаннан.

— Але ми маємо бути певними, де ми, — наполягав Різ.

— А хіба там не мають бути великі будівлі? – сказав Фінн.

— Так, відмінно великі. Це буде там, де живе король, — сказав Івар. – Але ми щойно пролетіли над чимось, із золоти куполом. Ми промахнулися?

Тут Ого подолав свої емоції та сказав, дуже виразно:

— Королівський палац знаходиться на пагорбі у середині Харандед. Він білий. Він має великі вежі із блакитними дахами.

Всі трохи розслабилися. Різ сказав:

— Попередь мене, коли побачиш. Ми не хочемо сісти на його дах.

Нічого такого не трапилося. У нас був час з'їсти харчі, а Різ почав з тривогою дивитися на наше горюче і казати, що він сподівається, у нас

залишиться достатньо, щоб полетіти знову, коли ми почали розрізняти контури великого міста, наліво від нас та на досить пристойній відстані.

— Так ми його оминемо, — сказав Івар. — Ми на багато міль на південь від нього.

Слова ледь встигли вилетіти з його вуст, коли Плаг-Аглі, винирнувши нізвідки, встав на дибки поруч зі мною та кинувся на мене. Я впала від сильного удару на підлогу човна. Вітри вдарили нас з усіх чотирьох боків, як я відчула. Я лежала на спині, із Плаг-Аглі, що припав до мого животу та бачила вогонь, що струмиться прямо наді мною, із ревінням. Якби не Плаг-Аглі, я би згоріла. Наступної миті, вогонь потік у інший бік. Я пам'ятаю перемішані спогади того, як всі покидалися на підлогу, а повітряна куля над нами хропіла туди-сюди. Я могла відчувати як нас кренило та кружляло. Вогонь ревів та пузатився потоком, а я спостерігала, відчуваючи невідворотність, полум'я гризло клаптикову штукенцію і спалювало її над нашими головами.

Різ завив слова закляття, що гасить. Ріаннан вдарилася у пісню. Полум'я зникло поривами жахливо пахучого диму, але шкода вже була завдана. Третина величезної повітряної кулі була втрачена, і ми пішли униз та боком. Я могла відчувати, як ми падали. Коли я спромоглася встати на коліна та подивитися навкруги, я могла бачити як земля швидко наближується до нас, а ми — не вище ніж будинок. Я була дійсно налякана.

Але на той момент вітри залишили нас. Ми уповільнювалися і уповільнювалися, та йшли униз допоки не ковзнули по живоплоту. Я бачила як вершник схилився, коли ми летіли над ним. Я бачила велике місто, що здавалося дуже далеким, а зараз було десь з милю від нас. Я бачила як Різ встає, розмахуючи якорем на мотузці, а Фінн був біля нього, стікаючи кров'ю на одній руці, де Грін Гріт відчайдушно чіплявся за нього.

— Там поле, — сказав Фінн. – Там ніхто не пораниться.

Із полем ми промахнулися. Ми бухнулися на дорогу із могутнім шкребінням та вуууш, коли гаряче повітря залишило шовк та згоріла клаптикова штукенція гепнулася, наполовину, поперек нас.

Наступної миті нас оточили люди.

— Вбийте їх! – кричали вони. – Вбийте їх! Вони встановили цей проклятий бар'єр!

Глава 13.

Народ Логри вищий, ніж я звикла, та світліший, і ще у них дивний акцент. Весь натовп високих, худих, обірваний жінок тягнув повітряну кулю із вереском. Це дало мені мить, щоб розібратися, що вони кричать:

— Це шовк! Це справжній шовк! Що за марнотратство хорошого одягу!

Чоловіки, які також були обірвані і були ще вищі, розгойдували човен, у якому ми сиділи, намагаючись вивалити на, але закляття для подорожі весь час тягнуло нас назад та не давало їм досягнути мети. Івар витягнув свого меча та кричав:

— Не наближайтеся! Відійдіть назад! Першому, хто торкнеться до нас, переріжу горлянку! – Грін Гріт плескав крилами та верещав. Різ та Ого повитягали свої ножі, а Плаг-Аглі ставав на дибки, відхаркуючись. Тому люди вагалися, чи варто нас хапати, але я знала, що це лише питання часу, допоки хтось досить хоробрий не вилізе на борт. Тоді ми завалимося.

"Якими ж дурнями ми були!", думала я. Жоден з нас не розробив бодай якогось плану, що робити, коли ми опинимося тут. Таке враження, ніби ми усі думали, що просто добратися до Логри буде достатньо.

Тут, хтось схопив Тітоньку Бек, так як вона сиділа попереду. Я перебралася туди, скрикуючи:

— Не смій! – рокочучим голосом, я і не знала, що у мене такий є. Особа поспішно відпустила.

Але це сталося не через мій голос.

Наближалися вершники, оточуючи натовп. У них були напоготові мечі, довші та ширші за Іваровий, і вони били пласкою частиною по людях.

Один з них викрикував гучним, офіційним голосом:

— Відійдіть! Залиште в'язнів нам! – вони усі були одягнені у щось схоже на уніформу – солдати, припустила я.

— Ми врятовані? – сказав Івар.

— Сумніваюся у цьому, — сказав Різ, але Івар все одно вклав меч у ножні.

Ми точно були в'язнями. Солдати не розмовляли із нами, окрім:

— Не рухайтеся, жоден з вас. – Деякі з них відрізали обгорілу клаптикову штукенцію від човна. Інші притягли ще коней – скоріше старих, кістлявих коней, що мабуть належали обірваним людям, судячи з їх криків протесту — та причепили весь їх ряд до човна. Тоді хтось ляснув батогом і нас відбуксовував похмурий натовп вершників. Ми могли лише дивитися один на одного та знизувати плечима.

Харандед був ледь за милю. У нього не було стін. Будинки просто були вищими та частішими біля нас, а вулиці стали викривленими, із крамницями на кожній стороні. Мені сподобалися будинки, хоча я і

нервувала. Вони усі були побудовані з цегли, із червоними дахами, із сотнями вигадливих візерунків. Люди заклопотано знімали віконниці в крамницях, а тоді застигали витріщаючись на нам. Я із здивуванням виявила, що для цих людей був лише початок ранку. У мене було відчуття ніби ми вже прожили цілий день.

Зараз, ми опинилися на широкій вулиці, що вела нагору. На кожній її стороні були статуї, здебільшого дуже великі, це були чоловіки та жінки у шатах, що струменилися.

— Що за дуже хвальковита дорога, — прошепотіла я Ого. – Хто всі ці статуї?

— Королі, королеви, чаклуни – можливо деякі – боги, — відповів Ого. – Я думаю її назва Королівський Проспект.

Мабуть він був правий, оскільки вулиця вела прямо до білих стін палацу, де були великі ворота. Ще більше чоловіків в уніформах чекали на нас там. Керівник вершників звернувся до вдягненого у Золотого-пальто:

— Шпигуни із літаючої машини, пане.

— Добре, — сказало Золоте-пальто. І він мовив одному з своїх солдат, — Йди перекажи магістрату. Він вже мав прокинутися.

Солдат сказав:

— Так пане, — і бігцем вибрався за ворота.

Я зрозуміла, коли нас відбуксирували крізь ворота у квадратний двір, що вони змогли помітити нас у повітрі за багато миль, і були готові зустріти нас.

Ворота із брязкотом зачинилися за нами і люди нижчого рангу поспішили, щоб забрати коней. Вони також хотіли забрати і Грін Гріта, але Фінн закричав:

— Ні, ні, це Хранитель Заходу! Він залишається зі мною! – в той час як Грін Гріт літав та верещав, лякаючи їх усіх. Тоді вони залишили його у спокої, і він знову сів на плече Фінна. Плаг-Аглі був невидимий. Я зрозуміла, що він зник одразу як прибули вершники. І звичайно, ніхто не бачив Блодред, яка ховалася у рукаві Різа. Тож, всі ми, десятеро, були разом, коли нас змусили вибратися з човна та промарширувати у великий білий будинок попереду.

Тітонька Бек накликала собі певну неприємність. Спочатку, вона не бажала вилазити з човна і, коли вони намагалися виштовхнути її, вона закричала:

— Заберіть від мене свої руки! Як ви смієте торкатися Мудрої Жінки зі Скарру!

Усі поспішно відпустили її, а Золоте-пальто сказав:

— Пані, якщо Ви сама не виберетеся звідти, я особисто винесу Вас.

В той час, коли все це відбувалося, я, в розпачі, сказала Різу:

— Що ми будемо тепер робити?

Різ виглядав, безпричинно, досить спокійним, як на мене.

— Щось таки-буде, — сказав він. – Просто будь терплячою.

Тим часом, Тітонька Бек вибралася на плитку подвір'я із великою гідністю. Тоді ми пройшли у палац.

Люди Логри, безсумнівно, не були ранніми пташками. В той час як ми тупотіли по декільком дерев'яним коридорам, які не здатні вразити уяву, і були загнані у голу дерев'яну кімнату, магістрат щойно прийшов, все ще намагаючись натягти свої білі офіційні шати та позіхав, коли всідався у єдине крісло у кімнаті. Він був кошлатий, дурнуватий чоловік, такий же не здатний вразити увагу, як і кімната. Єдиною вражаючою річчю була величезна картина намальована на штукатурці стіни, бика із великими синіми крилами. Коли магістрат метушливо всідався, я вказала на картину та запитала Ого:

— Що це?

Золоте-пальто відповів мені, звучав він приголомшено:

— Це зображення Великого Хранителя Логри. Прояви повагу, молода жінко.

— Мені треба у туалет, — оголосила Тітонька Бек.

— Покажіть їм де, — сказав стомлено магістрат. – Покажіть їм усім.

Тож, нас знову повели. Ріаннані, Тітоньці Бек та мені показали досить добре обладнане побілене місце із місцями для усамітнення. Маю сказати там було дуже гостинно. Я гадаю, інші думали так само. У всякому разі, коли Фінна, Івара, Ого та Різа привели назад у кімнату, вони виглядали значно бадьоріше.

— Тепер, — сказав магістрат, — ми можемо починати, будь-ласка? — Поки нас не було, йому принесли чашку чогось, від чого йшла пара, і він ковтав це, дивлячись на нас сердито поверх чашки. – Маю сказати, ви дуже строкаті шпигуни.

— Ми не шпигуни, — сказав Івар, дивлячись на нього сердито.

— Тоді чому ви тут? – сказав магістрат. – І звертайтеся до мене – Ваша Честь.

Різ узяв Івара за руку, щоб той замовк.

— Тому що, — сказав він, — е – Ваша Честь – у мене була думка, що бар'єр можна перетнути з повітря і ми вирішили довести це. Як Ви бачите, ми це довели.

— Дуже непридатна історія, — сказав магістрат. – Звичайно ви прийшли шпигувати. Що мене дивує, це чому вас тут сім з усіх місцевостей.

Золоте-пальто сказав, вказуючи на Тітоньку Бек:

— Ця заявляє, що вона Мудра жінка зі Скарру, Ваша Честь.

Магістрат подивився на Тітоньку Бек, у якої від вітрів було розтріпане волосся.

— Ну, я чув, що вони усі дикі, скажені жінки. Вона може бути. Це не змінює моє рішення. Вони усі іноземці. Закрий їх усіх нагорі допоки у Регента не буде часу зайнятися ними.

— У Регента? – сказала Тітонька Бек. – Якого ще Регента? Я думала у вас був король.

— Регент – брат короля, який управляє, через хворобу короля, — сказав магістрат. – А ти звертайся до мене – Ваша Честь.

— Тоді ти звертайся до мене – Мудрість, — сказала Тітонька Бек.

— Ні, не буду, — сказав магістрат. – Ти – шпигунка. Замкніть їх усіх.

— Але я Принц Скарру, — запротестував Івар. – Мене не можна тримати під замком.

— Так само і мою сестру, — сказав Різ. – Вона видатна співачка Галлісу.

— Звертайтеся до мене – Ваша Честь! – майже закричав магістрат.

— А я – праведний монах з Берніки, — додав Фінн. – Замкнути мене є безбожністю.

— Кажіть – Ваша Честь! – заверещав магістрат.

Ого, скоріше нерішуче, виступив уперед та сказав:

— Ваша Честь, я підданий Логри. Я тут народився і…

Магістрат подивився на нього презирливо.

— О, так? Ти прийшов сюди одягнений у варварський Скаррзький одяг і кажеш мені це! Очевидно, ти один з тих великих високих дикунів, яких вони розводять там.

Обличчя Ого стало рожевим. Він був, я бачила, вище усіх у кімнаті. Він мав рости дуже швидко останнім часом. Він почав говорити знову, а магістрат обірвав його:

— Зараз ти збираєшся бекати мені, що ти насправді принц, як цей хлопець. – Він вказав на Івара.

Івар сказав:

— Але я і є!

Ого почав:

— Ну,…

— О, відведіть їх геть! – завив магістрат. – Замкніть їх із іншими в'язнями допоки у Регента не з'явиться час зайнятися ними. – Він кинув свою чашку на бік крісла та замахав обома руками, які шльопнули. Чашка перевернулася та розбилася об підлогу. – Дивіться, що ви змусили мене зробити! – сказав він.

Я ледве утрималася, щоб не розсміятися, незважаючи на наші неприємності. Ріаннан розсміялась, прикривши рот рукою. Але Івар кипів. Ого дихав важко і було схоже, що він може розплакатися. Коли солдати виштовхали нас з кімнати, Івар виплеснув свої почуття на Ого, кажучи:

— Не хвилюйся. Ми всі знаємо, що ти Орг з Логри.

Різ виразив його почуття, кажучи:

— Що за дуже низький рівень офіційної особи. Хіба вони не можуть надати посаду комусь кращому? Якби цей чоловік був священиком на Галлісі, він би прислужував на Сіноні.

— Або у Дроковому Кінці, — погодилася Ріаннан.

— Це дуже низькі посади? – запитала я. – Дуже на це сподіваюся.

Тітонька Бек вразила мене, сказавши:

— Він мав би прибирати навіз за великою рогатою худобою.

Золоте-пальто та інші солдати нічого з цього не заперечували. У мене було відчуття, що вони погодилися із нами, але причина, з якої вони

нічого не сказали можливо була у тому, що ми почати підніматися довгими дерев'яними сходами. Солдати важко дихали та не виглядали задоволеними. Ми всі настільки звикли підніматися по пагорбам, що не спіткали жодних проблем із підніманням. Ми спустилися у коридор, а тоді піднялися якимись довгими кам'яними сходами, а Різ розмовляв усю дорогу, описуючи Сінон а тоді Дроковий Кінець, а також докладно повідомляв, що за жалюгідні місця вони собою являли. Я сказала йому, що відчула полегшення від того, що існували частини Галлісу, які не були ідилічно гарними.

— О, так, — сказав він, коли ми почали наступний кам'яний проліт, — є куточки Галлісу, які жоден бард не відвідає, тож вони стають гірше і гірше.

До цього часу ми вже видерлися на стільки сходів, що я очікувала, що нас ув'язнять у високій вежі. Я була немало здивована, коли ми крутонули у бік та загупали по великому вестибюлю, що пахнув, радше смачно, теплим деревом. Логра, як я починала розуміти, була теплішою за будь-яку країну в якій я вже побувала. На ту мить вже мала пройти половина ранку і сонце яскраво світило крізь дюжину високих вікон.

За вестибюлем ми промарширували у темний коридор, що йшов з ліва на право. У ньому була ціла низка дверей, всі зачинені та на засувах. Нас зупинили біля найближчих дверей, які мали більше засувів ніж будь-які з інших. Поки ми стояли та чекали, коли солдати відімкнуть усі засуви, я могла поклястися, що хтось висунувся з дверей на засуві, що були далеко з ліва та поспішно заховався, побачивши нас.

Потім двері відчинилися у великий добре освітлений простір. Солдати проштовхнули нас уперед, в той час як Золоте-пальто крикнув:

— Декілька друзів відвідати Вас, Принце.

Ми з'юрмилися, витріщаючись на величезний зал, із рядом порожніх арок напроти нас, відкритий небу, та на маленький натовп, розсипаних по ньому, людей. Принц Аласдаір був першим, кого я побачила. Він був блідий наче привід, лежав на дивані десь біля середини залу. На його ногах були вкриті кіркою, скривавлені пов'язки, одна з яких була жовта від інфекції. Це виглядало жахливо. Я знала, що він був поранений, але не наскільки серйозно.

Він витріщався на нас і так само робив натовп його послідовників. Вони всі були одягнені у опорядження для полювання, у якому вони були, коли їх захопили, тепер дуже зношеному, але досить чистому. Всі оглядали один одного протягом довгої хвилини, яка, знадобилася солдатам, щоб зачинити двері ззовні, а тоді ще довшу хвилину, допоки не стало чутно, як вони пішли геть.

Тоді всі прийшли до життя.

— Фінне, ти старий негідник! – вигукнув хтось. – Ти приніс нам зеленого птаха! – На це Грін Гріт знявся з Фіннового плеча та летів від чоловіка до чоловіка, вигукуючи радісне пронизливе клекотіння. Фінн почав сміятися.

Принц Аласдаір витягнув тканину з-за своєї кушетки та жваво протер нею своє обличчя. Його голова якусь мить була захована у хмарі білої пудри. Тоді він кинув униз тканину, обережно витягнув ноги з жахливих пов'язок та скочив на ноги. І ось він ступив до нас, у відмінному стані, із здоровим кольором обличчя, хоча, я могла бачити, дбайливо зашитий розрив у його картатих штанях*, де його було поранено.

---

* Тутзнову йде мова про штани в обтяжку та у клітинку, яку носили шотландські солдати

— Бек! – вигукнув він. – Бек, всі боги…!

До мого надзвичайного здивування, моя тітонька побігла до нього і вони обнялися як закохані, вона казала:

— О, Аллі, я думала моє серце розбите, коли вони забрали тебе! – а Принц Аласдаір просто казав:

— Моя кохана, моя кохана!

"Так, так!", думала я. Я немала жодної гадки, що Тітонька Бек жила із розбитим серцем весь цей час. Я навіть не знала, що вона та Принц Аласдаір були знайомі. Але, ось вона, не лише стала собою звичною, але виглядає на багато років молодшою, із повністю рожевим обличчям та захоплена, а її волосся все ще розтріпане через вітер. Мені прийшло у голову, що через це Тітонька Бек не відмовилася відверто від цієї рятувальної місії – до якої, як я знала, коли думала про це, вона була цілком здатна – і чому вона її продовжувала, коли ми висадилися на Берниці без грошей. Так, так.

До цього часу, усі інші в'язні з'юрмилися навколо нас, тож я взяла себе у руки та почала представлення. Було зрозуміло, що Фінн цього не потребує. Оссен, придворний, що кричав до Фінна, дуже швидко висмикнув його у місце для сидіння, біля арок, куди приніс керамічні* пляшки та декілька великих кухлів. Я боялася, що перш ніж закінчиться ранок, Фінн буде ганебно п'яним! Натомість я представила Івара. Хтось сказав:

— Син моєї кузини Мевенне? – і Івар майже одразу був висмикнутий у бік, щоб повідомити про родинні новини.

_____

* Можливо мається наувазі не керамічна пляшка, а пляшка вагою1 стоун – 6,4 кг.

Наступним я представила Ого. Я відчувала він заслуговує трохи уваги. Я пояснила як його залишили на Скаррі. Принц Аласдаір казав, а рука його була навколо Тітоньки Бек:

— Ти казав їм, що ти з Логри, хлопче?

Ого сказав, з сарказмом:

— Я намагався.

— Я розберуся із цим, для тебе, — пообіцяв Принц Аласдаір. – Нічого не бійся.

— А це, — сказала я, — Різ та Ріаннан з Панді у Галлісі. Це винахід Різа приніс нас сюди.

— Панді? – сказав хтось. Ладний великий чоловік з найблагороднішою бородою проштовхався до нас. – Діти Брана? – Він був одягнутий у вилиняле бардівське синє. Мене осінило, що це має бути мій батько. Мене подолала сором'язливість та я вирішила промовчати.

Тітонька Бек зупинила нетерплячі пояснення, щодо повітряної кулі, та як саме Бран почав винаходити пливучі сані, коли вказала на мене.

— Вона та, про кого ти маєш питати, Гарет. Вона твоя власна дочка.

— Що, Ейлін? – сказав мій батько, витріщаючись на мене. – Але вона була крихітним дитям!

— У неї був час, щоб вирости, — сказала моя тітонька, — і стати Мудрою Жінкою.

Я розуміла, що мій батько не знав, що сказати. Незабаром він сказав обережно:

— А твоя мати, Ейлін?

— Мертва, — сказала Тітонька Бек та кинула на мене погляд, щоб попередити, щоб я не казала нічого про Кілканнонського Священика. Ніби я збиралась казати. Я втратила мову, так само як і мій батько, але я гадала, ми зможемо поговорити один із одним коли усі закінчать балачки про нашу подорож.

Але здавалося, на це не було часу. Принц Аласдаір сказав:

— Рорі, тобі зараз краще сходити та принеси фрукти, які обіцяла Люсія. І скажи нам також потрібне вино. Можеш сказати їй чому.

Чоловік, який кивнув та пішов, я була певна, був тим самим чоловіком, якого я бачила раніше, коли він заховався за закиненими дверима. Цього разу він пішов до інших дверей, які відчинилися досить легко.

— Вони усі не зачинені, — сказав мій батько, бачачи, що я витріщаюся, — окрім тих, якими ми зайшли. Ми тут приймаємо участь у фарсі.

— Якого нам краще дотримуватися, — сказав Принц Аласдаір. – Міністри прийдуть сюди з хвилини на хвилину. – Він підійшов до своєї кушетки та моторно заліз у жахливі пов'язки. Один з інших в'язнів приніс йому велику коробку із пудрою, яку Аласдаір пучечком пір'я наклав на своє обличчя. За мить він знову став блідим, пораненим інвалідом. – Вам,

новоприбулим, краще сісти та виглядати похмурими через те, що вас ув'язнили, розумієте.

Ніхто з нас не знав, як це робити, але ми розійшлися по великій кімнаті, щосили намагаючись виглядати нещасними. Івар, Ріаннан та Різ всілися разом на підлогу, схрестивши ноги та повні скорботи. Тітонька Бек пішла та сіла поруч із Фінном, де вона спопеляла його поглядом, допоки він винувато не сховав свій кухоль під сидінням. Грін Гріт примостився, зігнувшись, на спинці стільця Фінна. Ого та я, із природною цікавістю, пішли до арок, щоб подивитися, що там за ними.

За ними не було нічого окрім тераси із декількома стільцями. На краю тераси була низька огорожа і, за нею, величезна глибочінь до двору, де ми заходили. З нашої висоти він виглядав таким маленьким, наче цей аркуш паперу. Це місце було ідеальною в'язницею. Простора, повна повітря, ідеальна в'язниця. Якщо всі двері зачинені, звичайно ж.

Мій батько пішов із нами. Він все ще виглядав збентеженим. Ого сказав йому:

— Припускаю, ви усі зайняті, потайки роблячи мотузки?

Мій батько розсміявся.

— Ми могли б. Але що це дасть? Ми можемо дістатися до землі доволі легко, так чи інакше, але ми все ще будемо на Логрі, за бар'єром.

В той час як він казав, здавалося, з'явився низький, зростаючий рев, що йшов з міста з-за двору. Ми побачили, як ворота двору відчинилися, із грюкотом, і двоє коней прогалопували у двір та зупинилися, ніби вони вже не могли пересуватися далі. Навіть звідси, згори, я бачила, що тварини вкриті піною. Чоловіки на їхніх спинах, які були одягнені у щось типу розвиваючихся пурпурних шат, зіскочили з коней та похитнулися, очевидно такі ж стомлені як і коні. Люди побігли від воріт та з

навколишніх будівель, схвильовано викрикуючи. Тим часом, рев з міста ріс та ріс.

— Цікаво, що відбувається, — сказав мій батько. – Вони виглядають як…

Його перервало зелене дзижчання. Грін Гріт вискочив з-за арки прямо біля мого вуха та помчав за огорожу.

— …чаклуни, — закінчив мій батько, схиляючись, щоб побачити як Грін Гріт знижався, допоки не перетворився на крихітну зелену пляму, тоді випростав свої крила та плив туди і сюди навколо двору. – І часто він так робить?

— Ні, — сказала я. – Він скоріше твереза пташка, дійсно.

Втомленим чаклунам нетерплячий натовп допоміг дістатися палацу. Коли вони зникли з поля зору, мій батько повернувся назад, до широкої в'язниці, кажучи:

— Тоді, краще взятися за нашу виставу. – Та зітхнув.

А Грін Гріт був знову тут, він літав над терасою, на широких крилах.

— Бар'єр впав! – репетував він. – Бар'єр впав!

— Можливо, — запропонував Ого, — зараз нам слід почати робити мотузки.

Глава 14.

Грін Гріт ледь встиг повернутися на Фіннове плече, коли забрязкали засувки на зачинених дверях. Це був корисний гомін. У нас був час

всістися на підлозі із відповідним сумним виглядом. Але Тітонька Бек залишилася там де і була, сидячи дуже прямо на дивані поряд із Фінном, і виглядало на те, що вона стала справжньою собою. Насправді, я думаю, вона виглядала краще ніж коли-небудь. На її обличчі з'явився колір і вона майже посміхалася.

Двері відкинулися і солдати промарширували у середину, їх супроводжував Золоте-пальто, який грізно оголосив:

— Міністри Регента, для співбесіди із Принцем. Явіть повагу.

Явити повагу? Чому? Я обмірковувала, коли група щедро одягнених осіб, у супроводі Золотого-пальто, увійшла в кімнату. Там були: бліді, пихаті особистості, трохи хитрі особистості, і доволі неотесані особистості, і декілька, які були просто відверто пересічні. І мені вистачило одного погляду, щоб зрозуміти, що кожен з них був дурнем із порожньою головою. Вони велично озирнулися навколо, і солдати поспішили принести їм крісла, тож, вони могли сидіти обличчя до обличчя із Принцем Аласдаіром. Поки вони влаштовувалися, одна з дверей, трохи далі – одна з тих, що виглядала зачиненою, але очевидно не була такою – відчинилася і чоловік, якого відіслали попросити фруктів, висунув з-за неї голову. Він побачив Міністрів та швидко заховався.

— Ми прийняли закони, які ти порадив нам прийняти, — повідомив блідий, пихатий Міністр, — але ми не бачимо ще жодної користі від них.

— Ну, такі речі потребують трохи часу, — сказав Принц Аласдаір слабким хворим голосом.

— Ви не повинні виснажувати Принца, — грізно сказала Тітонька Бек. – Коли ви прийняли ці закони?

Вони втупилися на неї так, як люди витріщаються на Грін Гріта, коли він каже розумні речі. Мій батько сказав мелодійно та співуче:

— Ця пані — Мудра Жінка зі Скарру. Будь-ласка, прислухайтеся до кожного її слова.

— О, — сказав Міністр. – Гаразд. Ми прийняли закони вчора, пані.

— Немає нічого дивного, що ще нічого не трапилося, — сказала моя тітонька. – Вам потрібно зачекати хоча б місяць.

— Так, пані, — сказали вони.

Тоді, один з клочкуватих, почав вищебечувати щось про офіційні роз'яснення у місті, а мені стало занадто нудно слухати. Натомість, я думала про те як раптово та таємничо впав бар'єр. Можливо, треба було щоб хтось ззовні Логри пересік його. Чи впав він як тільки наша повітряна куля пройшла над ним? Ті чарівники, чи ким вони були, очевидно приїхали з далечини, можливо з берега, переміщуючись набагато повільніше ніж наша повітряна куля. І я пам'ятала, що нас вдарив раптовий дивний порив вітру, коли ми проникли на Логру. Це має бути сила від того, що бар'єр упав. Тоді, пізніше, коли ті інші пориви вдаряли по нам, вони мали бути від інших частин бар'єру, сили, що гнали в середину острову, та зійшлися у місці де ми летіли. Я подумала, що нам пощастило, що ми вижили.

Розмірковуючи над цим, я пропустила велику частину бесіди-гудіння. Коли я знову стала прислуховуватися, Принц Аласдаір казав своїм слабким, хворим голосом:

— Очевидно, це через те, що ціна на їжу дуже висока. Хіба я не казав вам, щоб купці віддали свої запаси уряду? Я знаю, що у їхніх амбарах повно зерна.

— Але ж купці будуть дуже розлючені, якщо ми так вчинимо, — здригнувся Міністр.

— Заспокойте їх, — зітхнув Принц Аласдаір. – Тепер, коли закінчені та працюють іригаційні канали, що ми розробили для вас, на наступний рік має бути небувалий урожай. Тоді вони зможуть отримати величезні прибутки – а ви зможете оподаткувати їх, звичайно ж, тож…

Зачинені двері із грюкотом відчинилися. Чоловік у офіційних шатах проштовхався крізь солдат, що охороняли їх та поспішив до пихатого Міністра. Він нахилився та швидко почав шепотіти Міністрові на вухо. Міністр скочив на ноги, кажучи:

— Вже час? Тоді… — Він люто поманив інших Міністрів. – Щось трапилося, — сказав він . – Ми повинні залишити Вас, Принце.

Вони усі хаотично та поспіхом вийшли за двері, а солдати поспішили за ними.

— А, — сказав мій батько. Він всівся у одне з кільця пустих крісел, посміхаючись. – Вони щойно почули, що бар'єр впав, так?

— І вони виявлять чимало нових проблем для турбування, — сказав Принц Аласдаір, — щасливо витягуючи руки. Він знімав пов'язки із ніг, кажучи, — На Логрі були засухи та повені та майже громадянська війна, з тих пір як здійнявся бар'єр та Регент Вальдо почав правити. Вальдо дуже поганий у керуванні. Чесно кажучи, я не знаю, щоб вони робили без наших порад.

— Отже, ти таємно правиш Логрою, так? – запитала моя тітонька. Принц Аласдаір кивнув та посміхнувся їй як вередливий хлопчисько. – І, — запитала моя тітонька, — як ти додумався до іригаційних каналів? На Скаррі ніколи не було нічого подібного.

— Звичайно не було, — сказав Принц. – На Скаррі постійно дощить. Я знаю про канали, тому що я відвідував бібліотеку палацу та читав про них.

— Як? – запитала Тітонька Бек.

— Я стягнув чаклунську мантію і ніхто не озирався на мене, — сказав він. – Хтось повинен був зробити щось для бідолашних тутешніх людей. Погляди Вальдо обмежується стратою будь-кого, хто з ним не згоден – що, маєш погодитися, зовсім не приносить користі.

— Твоя правда, — сказала моя тітонька. – А ти виглядаєш таким упевненим, що твої накази виконуються. Ти бачив, як вони будують твої канали?

Принц Аласдаір кивнув.

— Ми всі бачили. Оссен роздобув нам коней, а Гарет знайшов цілу купу чаклунських мантій і ми майже щодня їздили, підтримувати чоловіків за їх працею. Хоча платити їм було складно. Гарет і я декілька разів здійснювали наліт на скарбницю Регента Вальдо.

Мій батько кашлянув.

— Я співав, щоб усипити охорону, звичайно ж. Ніхто не постраждав.

Моя тітонька сказала, майже обурено:

— Отже, коли я думала, що ти лежиш поранений у темниці, такого не було.

— Загоєння рани дійсно потребувало деякого часу, — визнав Принц. – Достатньо довгого, щоб я виявив наскільки вона корисна.

У цю мить ми всі почали сміятися. Ого прошепотів мені:

— Це найзаповзятливіший принц, якого я міг коли-небудь уявити. Думаєш, він прийме мене у придворні?

— Чому ти не запитаєш? – сказала я.

Коли я це вимовила, всі двері у кімнаті відчинилися. Люди заходили дюжинами, вони несли вази із фруктами, таці із маленькими хлібцями та великі блюда із м'ясом. У деяких були пляшки із вином, у інших склянки та тарілки, а ще інші несли крісла, естакади та дошки, все це досить швидко та ефективно було зібрано у стіл, із банкетом на ньому.

— Здорово! – сказав Івар.

— Люб'язність з боку покоївки палацу, — сказав мій батько. – Ось вона йде, красуня Люселла.

Найяскравіша маленька пані слідувала за заклопотаними слугами. Вона була дуже темна, і її волосся і її шкіра, а її обличчя було гарне кирпатою вродою, яку я ніколи раніше не бачила. Вона була найскромніше вдягнена у білий атлас із синіми смугами на ньому, який, хоча, очевидно і був уніформою, здавалося прикрашав її. Мій батько пізніше сказав мені, що вона була Ровен, з півдня Логри, де кожен так виглядає. Якби там не було, для мене було цілком ясно, що мій батько, щонайменше, наполовину закоханий у неї. Чому це так, думала ображено, кожен кого я люблю, здається кохає ще когось? Але Люселла була настільки чарівною, що я виявила, що дуже важко звинувачувати мого батька.

Вона сказала:

— Будь-ласка, пробачте затримку. Ми повинні були зачекати допоки Міністри не підуть. Але… — Вона підняла свій смугастий фартух та нерішуче скрутила його. — Але насправді я прийшла, бо один з в'язнів стверджує, що він уродженець Логри.

— Я, — сказав Ого. Він витріщався на неї. – Я народився тут, але мій дядько залишив мене на Скаррі.

Люселла витріщалася на Ого так само пронизливо, як він витріщався на неї. Вона сказала:

— Чи можливо, що ти…

Ого сказав:

— Ти – Люсі? Моя няня була Люсі.

А вона закричала:

— О, це ти, це ти! Ти – мій маленький Хьюго! – Вона кинулася до Ого, розкинувши руки настільки, щоб обхопити його якомога більше. Він височів над нею. Він був змушений нахилитися, щоб обійняти її.

Хьюго, подумала я. Ну звичайно, насправді його ім'я було Хьюго. Це лише його Логранський акцент змусив всіх нас думати, що його звати Ого.

Люселла все ще тримала його та стояла осторонь, посміхаючись. Ого посміхався навіть ширше.

— Ти постійно співала мені та розповідала найчудовіші історії, — сказав він.

— Я любила тебе як свого власного, — сказала Люселла. – Боже, ти виріс таким великим! – Тоді вона повернулася до Принца Аласдаіра та сказала, дуже серйозно, — Ви повинні приховати це від Регента Вальдо. Він вб'є його, якщо дізнається. – Всі одразу перестали посміхатися, але я

майже розреготалася, від вигляду приголомшеного обличчя Івара, коли вона продовжила, — Розумієте, Хьюго королівський син.

Наступне, що я відчула був Плаг-Аглі, який натискав на мене настільки сильно, що я впала, так, ніби величезний вітер шмагнув через кімнату. Він розгромив їжу на столах, жбурляючи банки та пляшки у повітря та закручуючи людей у вирою, ніби вони ляльки, та виштовхуючи за двері, які грюкотіли, відкриваючись та захлопуючись. Він прокотив мене по підлозі у протилежному напрямку із сильним поривом, що викинув мене на терасу та майже виштовхав на самий край. Я чула голос мого батька, що співав сильну чисту ноту, а вітер, здалося, зніяковів від звуку. Це врятувало мене, тому що дало час, щоб схопитися за огорожу. Але, коли я обернулася, всі зникли. Кімната була порожня, окрім меблі, що літала та билася о стіни.

Тоді я побачила Ого, який чіплявся за ручку однієї з дверей, яка цокала то відкриваючись то зачиняючись, ніби намагаючись струсити його з себе.

— Ого! – закричала я.

Вітер наповнив мій рот та висушив слова з мого горла. Зараз він також і завив, тож мій голос потонув у ньому. Але він почув мене. Я бачила, як він кивнув. Я поповзла до нього, б'ючись із вітром. Він був настільки сильний та було настільки важно рухатися, що я почувалася так, ніби мої руки та коліна були приклеєні до підлоги. Виноград, інжир та сливи свистіли у повітрі над моєю головою і я весь час пірнала. Я майже досягла Ого, коли диван Принца Аласдаіра помчав на мене, вставши дибки, із безліччю маленьких хлібців, що шмигали коло нього. Я притулилася до підлоги і відчула я він погладив моє волосся, перш ніж я почула як він грюкнувся об арку позаду мене та розпався на шматки, тоді я поповзла, і вітер верещав мені у вуха.

Ого вставив своє плече у двері замість клину, і вони зачинилися на ньому як лещата, намагаючись вижати його з кімнати. Мабуть йому сильно боліло, але він залишався достатньо довго, що я змогла доповзти до просвіту, повз його ноги та у коридор. Тоді він кинувся на підлогу за мною і двері з ляскання зачинилися. Засуви захлопнулися, ключі повернулися. Вони вважали що замкнули нас усередині чи назовні?

Ми сиділи на підлозі, важко дихаючи від зусиль, і я зуміла видихнути йому подяку за те що врятував мене. Думка про те, що я могла залишитися зачиненою у кімнаті із тим вбивчим вітром була моторошною. Я була цілком певна, що то був той самий вітер, який поривом гасив вогонь у нашій повітряній кулі. Зараз було очевидно, що його наслали, саме із такою метою. І я здогадувалася, що вітер, що ніс нас над Логрою також був надісланий за допомогою чарів. Він виник не тому що бар'єр впав, як я раніше думала, і він не випадково приніс нас до столиці. Він мав на меті принести нас саме сюди.

Я почала говорити про це і Ого знову кивнув. Він вже здогадався про це. Ми могли чути як він все ще б'ється з того боку дверей. Тоді ми почули що він перестав. Ми чули тріск меблі та брязкіт столових приборів, коли зламані частинки падали на підлогу. Тоді настала тиша. Це був розлючений вид тиші.

— Він зрозумів, що не спіймав нас, — прошепотіла я. – Побігли!

Ми побігли з усіх сил униз, нескінченними коридорами та сходами. Ми не мали жодної уяви куди ми біжимо чи куди поділися інші, ми просто бігли. Я боялася, що цокання наших ніг о дерев'яні сходи видасть нас, але здавалося, що вітер згубив нас або здався. Я майже засміялася з Ого, який біг поруч. Вітер жбурнув пиріг у його волосся і він був заляпаний кондитерськими пластівцями. Він зовсім не був схожим на принца. Він побачив мою посмішку та взяв мене за руку та, маю сказати, ми побігли вдвічі скоріше, бо його довгі ноги розтягувалися на повну.

Ми побачили пір'я одночасно. Воно лежало на підлозі перед нами: одна з зелених пір'їнок Грін Гріта лежала назовні за здоровенними дерев'яними дверми.

— Мабуть, їх усіх здуло сюди, через ці двері, — пропихтів Ого.

Думаю, я очікувала знайти їх усіх там, за дверима, у іншій великій кімнаті, чи навіть у підземеллі. Натомість, ми виявили, що опинилися у гарному маленькому мощеному дворику, оточеному білими стінами палацу. На нього виходило декілька вікон на горі, але вони були щільно зачинені віконницями. У центрі був видовжений прямокутник із водою, що дзюрчала, у кожному куті були розміщені кипариси, як темні олівці. У дальньому кінці був свого роду фонтан — високий скульптурний кам'яний блок – який живив каскад води, що дзюрчала миролюбно.

Там було настільки несподівано спокійно, а ми були настільки захекані та налякані та вкриті кондитерськими наповнювачами, що я почувалася наче порушник у сакральному місці. Думаю, Ого почувався так само, бо повернувся, щоб іти геть. Тоді я помітила смугу сонячного світла на поверхні.

— Благословення! – видихнула я. – Тут інші Грін Грітові пір'я. – Сонце освітило їх, плаваючих та гойдаючихся, на тому місці, з якого починала падати вода.

Ми побігли до того місця де починала текти вода та подивилися на пір'я, що гойдалося майже під водограєм, який височів над нами – чудове переплетіння гнучких, рухливих істот. Вище нагорі, були гігантські морські коники, що підтримували фігури: пташки, дракона, великого кота та крилатого бика – чотирьох хранителів нашого світу. Вода виливалася униз з отвору у роті величезної рибини, яку вони усі тримали. Але пір'я, що падало майже униз на глибину, взагалі не було забризкане бризками, що було дивним.

— Що тут відбувається? – запитав Ого. Я не знала. Ми обійшли фонтан ззаду, ніби там могла бути відповідь. Але там відповіді не було і ми прослідкували назад. Тепер я починала дуже хвилюватися за Тітоньку Бек і мого батька та за всіх інших. Я також була нещасна, бо починала думати, що ми можемо ніколи не знайти їх.

Тиск на задню частину моїх ніг та жилаве крутіння біля моїх колін одразу ж підбадьорило мене.

— О, Плаг-Аглі! – закричала я. – Я думала той жахливий вітер добрався до тебе! – Пульсуюче, муркочуче муркотіння, "ще чого!" свого роду плювок, замість відповіді. І раптом я стала почуватися значно безпечніше. – Здається, він хоче щоби ми хлюпнулися, — сказала я Ого, коли Плаг-Аглі легесенько підштовхнув мене до краю води.

Ого стрибнув усередину та допоміг мені спуститися. Вода лише покривала його щиколотки, але мені була по гомілки. Ми побрели до пір'я і Ого встромив його до свого пояса. Тепер їх у нього було чотири. Але що ми повинні робити далі? Це була загадка. Ми подивилися назад вздовж води, що дзюрчала.

— Їх не могло усіх занести сюди, — сказав Ого. — Тоді б тут залишилося більше їхніх слідів. – Він посміхнувся. – Як фруктове желе, що розмазане по твоєму платтю, ззаду.

Як він міг сміятися, коли ми були у такій халепі, що скоряла мене. Я майже нагадала йому, що Регент вб'є його, якщо дізнається, що він тут. Натомість, я сердито сказала, що йому слід засунути його велику кондитерську голову під водограй.

— Тьху! – сказав він, коли помацав своє волосся, та послухався мене.

— Ш-ш! – сказала я йому, коли він заорав від крижаного холоду.

Він докірливо подивився на велику рибину.

— Вам не здається, що лосось Вашого розміру міг би зробити нам ласку, підігрівши воду.

— Звідки ти знаєш, що це лосось? – запитала я, але насправді не хотіла чути відповідь, тому що те, що він сказав, смикнуло щось на задвірках моєї пам'яті і змусило подумати про пір'я з зовсім іншого боку. А що, як вони впали не випадково? Міг Грін Гріт залишити їх навмисно? Я дивилася як вода падає каскадами з рота рибини, ніби маленький водопад. – Гадаю, ці пір'я є напрямками, — сказала я.— Грін Гріт вказує нам шлях.

Ого витріщився на мене.

— Шлях до чого?

— Звідки я знаю? – зітхнула я. – Я лише Мудра Жінка – що навчається. Але я збираюся вибратися на водопад. Підсади мене. – І він допоміг мені видертися на зайця, що біг.

Шлях нагору був слизьким – висота була розміром зо три Ого. Фонтан, можливо виглядав гарним, але усе було вкрите товстим шаром слизу, що утворився від води. Це було трохи схоже на сходження по горі з жаб'ячої ікри. Вода весь час ляпала по верхів'ю моєї голови, але припускаю, що вона змила фруктове желе. Я підтягувалася нагору за допомогою кам'яних хвостів та грив, ратиць та оленячих рогів. На горі я обвила рукою котячу шию та подивилася навкруги. Не було нічого окрім іншого куту зору на те саме. Що я робила нагорі, наскрізь промокла і нічого не вимальовувалося?

Я подивилася у обличчя коту і – я більше не знаю чи це правда – я могла поклястися, що Сонце спалахнуло у його вологих, кам'яних очах і перетворило їх у точнісінько зелено-блакитні очі Плаг-Аглі, і вони

обернулися, щоб зазирнути позаду мене, у великий рот рибини. За водою, що текла гладенько, наче атлас, понад її губами, були сходи, що йшли униз у темряву.

Я помахала Ого та жестом вказала на рибину, щоб показати йому, що я роблю, тоді я вповзла у рот. Я могла стояти майже у повний зріст. Вода, що забиралася через край, займала там майже весь простір. Я повинна була стискатися повз неї, по вузькому слизькому простору. Я просувалася повільно: було дуже легко перехилитися разом із водою через край. Пробравшись повз, спускатися униз сходами стало легко. Вони йшли за спіраллю униз та униз та униз. Я повинна була бути набагато глибше ніж висота фонтана, але я могла бачити шлях досить ясно у сіруватій темряві. Це повинно було бути попередженням. Що за світло могло бути тут, так глибоко унизу?

Тоді така сильна, наполеглива туга за Скарром та домом прокотилася по мені, що я мала зупинитися на хвильку і опертися о холодні стіни. Я могла відчувати запах моря: солоний, водоростяно-молюсковий різкий запах моря, яке ніколи не було занадто далеко, де б ти не знаходився на Скаррі. Я стряхнулася, щоб звільнитися від туги за домівкою і пішла униз. Я, мабуть, не могла відчувати запах моря так глибоко всередині острова.

Зовсім скоро після цього, сходи закінчилися. Світло прояснилося так швидко, що я осліпла на хвилину і могла ледве бачити кімнату, схожу на печеру, в якій я знаходилася, або чоловіка, що сидів посередині. Якусь божевільну мить я думала, що то був Ого. Щось у його обличчі було схожим на Огове. Але потім я побачила, що він був значно старший за Ого і, ще гірший, я бачила його дивну, пульсуючу ауру, що була схожа на ореол отрути. Він мені щось нагадував. Медузу? Ні. Він був як губка – шукаюча, досліджуюча губка – що всмоктує усе що їй потрібно.

— Здрастуй, — сказав він м'яким голосом, що міг задушити ваші надії.

Але вже не на нього я дивилась. На скелястій підлозі біля нього лежало малесеньке телятко, настільки жорстко зв'язане та пов'язане у пучки, що мені важко було навіть виявити, як воно виглядає. Широкі, гірчичного кольору стрічки з водоростей стелилися поперек його виснаженої спини, але, все ж таки були видимі, крізь сплетіння темної магії, що прив'язувала теля до підлоги, його маленькі сині крила.

Воно дивилося на мене, і я могла бачити у його очах жагу до смерті. Я подумала: Будь-ласка, ти не повинен цього робити. Тоді я побачила щось навіть жахливіше у цьому погляді. Телятко знало, що наскільки б воно не страждало, воно не могло померти, і я здогадалася, що це крихітне безпомічне створіння було Великим Хранителем Сходу, синьокрилим биком. Як він опинився у такому стані?

Тепер чоловік посміхався. Він був одягнений у чудові пурпурові шати та на кожному пальці рук мав по діамантовому персню. Щодо його шиї, на ній було навішано достатньо золота, щоб викликати заздрість у Іварового брата, Донала.

— Дивіться, що заніс сюди вітер, — сказав він, так само м'яко, і я зрозуміла, що це він надсилав вітер, щоб вбити нас. Нудотна енергія, що просочувалася з його смокчучої присутності лякала мене. Він був могутній. У мене була підозра, що вітер, якого він начаклував, був лише дитячою забавкою для нього. Я ніколи в своєму житті не зустрічала настільки могутнього чаклуна.

— Але ми вже раніше зустрічалися, Ейлін, — сказав він так, ніби читав мої думки. – На Скаррі, під час твоєї та твоєї тітки наради з Верховним Королем Фарланом. Пам'ятаєш? У замку твого кузена Короля Кеніга.

Я похитала головою. Яким чином він міг бути на тій зустрічі? Я знала усіх у кімнаті. Окрім, звичайно ж, свити Верховного короля, за його кріслом. Пізніше, один з його свити дав нам гаманець, що виявився наповненим камінням.

— Хто ви, — запитала я. Я була здивована наскільки рішуче це прозвучало. Не вийшов назовні переляк, що трусив мене всередині.

— Я Вальдо, — відповів він. – Регент Вальдо.

Позаду мене з'явився звук поспішаючих кроків і Ого увійшов у величезну кімнату.

— Ти в порядку? – стривожено запитав він.

Я сказала швидко, щоб попередити його:

— Регент Вальдо, це слуга Принца Івара, Ого.

Глава 15.

Вальдо розповів нам усе, що ми би хотіли дізнатися. Він розказував так докорінно, що ми знали – у нього немає наміру залишити нас у живих достатньо довго, щоб встигнути розповісти про це ще комусь. Весь час, поки він розповідав, теля тремтіло від холоду – або від того, про що я подумала спочатку.

— Розумієте, мої любі, — сказав він так, ніби розповідав маленьким діточкам казку на ніч, — ми, бідні древні Логранці повинні були припинити війни Халдейських Островів проти нас. Ми були небезпечно близькі до поразки. Я звернувся до нашого великого захисника, Володаря Сходу, синьокрилого бика, і, після недовгого переконування, він погодився, що ми маємо зробити бар'єр, щоб тримати вас подалі.

— І що ж то було за переконування? – запитала я.

— Ну, ми сказали йому правду, — невинно сказав Вальдо. – Ми, Логранці, програвали війну, тому що інші три Хранителі Заходу, Півдня та Півночі допомагали Скарру, Берніці та Галлісу у боротьбі.

— У цьому немає й краплини правди, — сказала я. Ого легесенько штовхнув мене ліктем, ніби кажучи: "обережно, не треба сердити Вальдо", але я не могла стриматися: мені було шкода теля і я продовжила, — Щоб переконати хранителя зробити такі речі, треба було вжити збочену магію.

Він зробив вигляд, що шокований.

— Ейлін, дитино! Як ти можеш казати таке? Я чув про тебе: підозріла аж до нахабства. – Він майже впіймав мене, майже відволік на думки про те, від кого він чув це, і чи слід мені заперечувати. Але із таким могутнім чаклуном я мала зосереджуватися щосекунди, якщо ми й далі хотіли вибратися живими.

Тоді Ого тягнув розмову далі:

— А король також погодився поставити бар'єр? – різко запитав він.

Вальдо гостро глянув.

— Король програвав війну.

— Ви маєте на увазі, що ви програвали війну, навмисно? – запитала я.

Це була лише здогадка, але я могла сказати, що була права, з того, як Вальдо мотнув, прикрашений коштовностями, палець у мій бік та сказав:

— Яка злісна думка, Ейлін! Зрадити мого власного брата? Ні, війна знищувала Логру і король благав мене допомогти. Як його лояльного брата, — він зробив паузу, щоб посміхнутися мені усмішкою, від якої у вас на тиждень пропало би бажання їсти, а потім вів далі, — Я закінчив війну, установивши бар'єр. Але, на жаль, король захворів, і був вбитий горем від втрати сина настільки, щоб правити розумно. – Він зітхнув – справді огидне зітхання, яке він навіть не спробував зробити щирим – і додав, — Неохоче, я мусив втрутитися та зайняти посаду.

Рот Ого став тією прямою лінією, як у ті миті, коли він стримує слова та почуття.

Я сказала:

— Ви також мали бути засмучені. Ви – дядько його сина. Ви відповідали за нього, коли він залишився там, на Скаррі, так?

— Жахлива трагедія! – Вальдо торкався мого питання ніби змащеної води. – Король сказав, що ми повинні встановити бар'єр лише як останній засіб і він відіслав мене на Скарр, провести останні переговори щодо миру. До мого вічного жалю, я взяв маленького принца із собою, як знак доброї волі.

Клянуся, Вальдо майже мружився, коли казав це, і на мене обрушилося усвідомлення того, що він залишив Ого на Скаррі обмірковано. Залишення його за бар'єром назавжди, було частиною плану Вальдо щодо знищення батька Ого, короля, і отримання Логри. Не дивно, що Люселла попереджала нас, що Вальдо не повинен з'ясувати, що Ого тут. Ого був законним спадкоємцем. Вальдо скоріше вб'є його ніж віддасть Логру, або те, що для нього цінне.

Вальдо знову огидно зітхнув.

— Такий впертий хлопчик! Він втік від мене якраз, коли Халдейці відкинули мої пропозиції щодо миру, от я і загубив його. Я був змушений встановити бар'єр і залишити його там. – Він сумовито знизав плечима. — Що ще я міг зробити?

— Ви чаклун, — сказала я. – Ви не могли впоратися із простим заклинанням пошуку? Воно б знайшло його за мить. – На це Ого ледь посміхнувся, що мене потішило. Він виглядав таким похмурим.

Вальдо сумовито похитав головою.

— Отакої, Ейлін! Ти починаєш звучати як твоя Тітка Бек. Самі лише різкі слова.

— Добре! – сказала я. Але думка про Тітоньку Бек краяла моє серце. Вона набагато краще ніж я, знала що робити із цим чоловіком. Я не сміла питати що він зробив із нею та іншими, страхаючись його відповіді. Він посміхнувся. Я ненавиділа його манеру посміхатися — ніби він випробовує вас. Він настільки перелякав мене, що я не могла думати правильно, і я змусила себе заспокоїтися. Я думала про запах моря, який я відчувала і про водорості, які огортали теля, і жахлива думка прийшла до мене. – Як ви зробили бар'єр? – запитала я. – Вам була б потрібна велика сила. Ви зробили його за допомогою сили синьокрилого теля?

Вальдо заплескав в долоні.

— Розумниця Ейлін! – Він удав, що аплодує мені. – Саме це я і зробив. Він погодився стати бар'єром, що зробило його непроникним. Навіть більше, він погодився залишатися бар'єром допоки я не надішлю йому звістку про те, що війна закінчилася і Логра захищена від атак Халдейців та їх хранителів. Ми думали, що це займе лише десь тиждень, але час йшов. Життя було гарним. Народ був на моєму боці. Так чи інакше, вони чомусь вирішили, що Халдейці узяли малого принца Хьюго у заручники, а

тоді встановили бар'єр. — Він знизав плечима і його золоті намиста задзвеніли. – Навіщо щось змінювати?

Моє серце боліло через біднесенького теля. Я уявила його похованого під горами води, тримаючого велику стіну, бранця його власного угоди із Вальдо.

Вальдо шльопнув телятко по флангу і той здригнувся.

— Здається, це знівелювало його як старого друга, так? – Його кругле обличчя раптово почервоніло від люті. – Він би однаково залишився бар'єром, якби не втручання інших трьох хранителів. Вони не могли подолати бар'єр. Жоден з хранителів не може використовувати свою силу напряму проти іншого хранителя, але втрьох вони могли втрутитися, за умови коли Мудра Жінка та чоловік з кожного острова перетнуть його. Я був роздратований спочатку, але все обернулося, радше добре. Зараз коли ви тут, я можу позбутися вас усіх, хто створює клопіт, одним махом.

Коли він говорив, хвастаючись та смокчучи, я виявила, що якщо наполовину заплющу очі, то можу бачити як він вбирає силу. Я бачила як вона витікає з теля, як кров, у Вальдо. А теля зменшувалося. Воно дійсно було менше, ніж тоді, коли я його вперше побачила, так, ніби він поїдав маленьке створіння живцем. Вальдо використовував наймогутнішу магію у нашому світі, що позбутися нас. Немає нічого могутнішого ніж сила хранителя. Я була готова закричати.

Ого запитав про тунель у повітрі, за допомогою якого викрали Аласдаіра та мого батька. Вальдо вже був готовий піти і піднявся. Пурпурові шати не могли приховати його приземкувату слабкість коли він стояв, хоча вони цілком прикривали дурнуватий трон на якому він сидів, високо завалений подушками, щоб підвищити його.

— Ми знали, що на Скаррі є особлива магія, — сказав він жваво.

— Тітонька Бек, — погодилася я.

Він швидко глянув на мене – майже так, ніби йому було мене шкода.

— Не Бек, хтось ще, — туманно сказав він. – Я мав запобігти їхнім намаганням якимось чином вплинути на бар'єр. Щоб зробити це, я потребував безцінного заручника, оскільки Логранці вірили, що Скарр тримає нашого улюбленого Принца Хьюго. – Він надіслав Ого презирливу легесеньку посмішку і моє серце впало. Усмішка цілком ясно давала зрозуміти, що він знав ким саме був Ого. – Це була кропітка робота але, між нами кажучи, Мевенне та я добре впоралися із цим тунелем.

Я не була здивована, що Мевенне була пов'язана із цією справою. Все збігалося. Ого також не був здивований. Він виглядав навіть ще похмуріше.

— Припускаю, вона допомогла викрасти Аласдаіра тому що хотіла, щоб її син Донал став Верховним Королем Халдейців після смерті Фарлана?

Раптом Вальдо опинився на іншому боці великої кімнати.

— Або до, — сказав він. – А принесення у жертву того іншого їх сина, ідіота Івара, виказувало непорушну лояльність його матері та батька справам Халдейців. Поза підозрами. Я наполягав на цьому, в обмін на те, що зроблю Донала Верховним Королем. Але звичайно ж, справжнім правителем всіх Халдейців буду я. – Він доторкнувся золотих смуг на його шиї. – Ну й повеселюся ж я.

В вигляду його обличчя, із жорсткими очима, я знала, що Вальдо збирається вбити нас зараз.

— Пробачте мені, мої любі, — сказав він. – Я маю відвідати декілька страт. Публічних. – Він кивнув, так, ніби запрошував нас піти з ним. Але

він не запрошував. Ділянка скелястої стіни, розміром з двері, слухняно відкотилася до нього. Він вступив у отвір, і ділянка зачинилася за ним.

— Швидко! –крикнула я. Але Ого вже тупотів по сходах, якими ми зайшли. За хвилину він повернувся.

— Він зачинив рот рибині, — сказав він мені. – Ми не можемо вибратися.

Я всілася на дурнуватий трон, оскільки мої ноги тремтіли настільки сильно, що я більше не могла стояти. Ми були у пастці, залишені вмирати. Ого впевнено сказав:

— Бек знайде нас, і твій батько; серед них багато людей з магічними здібностями. Вони прийдуть. – Його обличчя стало навіть ще похмурішим, коли я пояснила що вони не можуть звільнитися самі або звільнити нас. Величезна сила теля, віддана Вальдо, легко поглине їхню магію. Їх стратять, і вони навіть не дізнаються що трапилося із нами.

Тоді Ого спробував розв'язати теля, але жоден з вузлів не роз'єднувався, навіть коли він ударяв по ним своїм мечем. Бідне створіння було заплутане у своє власне джерело сили. Лише Вальдо міг звільнити його, а він цього ніколи не робить.

— Принаймні він не залишив нас у темряві, — сказала я, намагаючись виглядати бадьоро. – І я впевнена, ми щось таки придумаємо. – Це не звучало переконливо. Хіба могло воно так звучати? У мене в голові не було жодної ідеї, що робити.

Ого ввічливо посміхнувся мені, тож я зрозуміла, що він здогадався про мою безпорадність. Він підійшов та сів біля мене на підлозі, обережно, щоб не вигнути чотири пір'їни Грін Гріта у його поясі для меча, і сказав, втішаючи:

— Я знаю, ти придумаєш.

Я подумала про дороговкази Грін Гріта, що завели нас сюди.

— Звичайно, Грін Гріт не завів нас сюди, щоб ми були поховані заживо, — сказала я. – І чому тут все ще є світло? Вальдо не зробив би нам таку послугу. Хтось ще тримає світло для нас.

— На що ти дивишся?— питання Ого ніби надійшло з далечини. Я дивилася на потік сили, що рухався по підлозі, від тремтячого теля, і крізь скелю, там де зник Вальдо. Якщо я дивилася на нього дійсно наполегливо, з напівприкритими очима, крихітні мерехтливі фрагменти піднімалися угору і ламалися у ще крихітніші пушинки світла, що пливло у темряві та освітлювало кімнату.

— Це телятко, — сказала я. – Воно дає нам світло. Не дивлячись на те, що воно знесилене, воно все одно допомагає нам.

Ого схвильовано підскочив.

— О, тепер я розумію, — сказав він. – Вальдо видав себе, коли сказав, що жоден з хранителів не може використати свою силу напряму проти іншого хранителя. Це означає, що інші хранителі не можуть протистояти йому, щоб звільнити крилатого бика, тому що Вальдо наповнений силою цього хранителя, але вони роблять усе що можуть, щоби допомогти тобі зробити це.

— Мені! – крикнула я. – Як я можу…

— О, не починай всі ці свої "я бездарна малюсінька істота". – Він був дійсно сердитий. – Подумай наскільки задоволений був Плаг-Аглі побачивши тебе, коли ми були на Землі Самотності. І пам'ятаєш як Леді сказала, що тебе видатні здібності? А Вальдо щойно хіба не казав, що на Скаррі є особлива магія, яку він мав відвертати від доступу до бар'єру?

Він мав на увазі тебе! Це не про Аласдаіра він казав, що схопив безцінного заручника; це твій батько, щоб ти нічого не намагалася зробити. Добре, що ти цього не зрозуміла, бо ми би ніколи сюди не потрапили. — Ого нахмурився. – Що мене бентежить, це чому Вальдо залишив мене на Скаррі. Чому він просто не вбив мене щоб позбавитися назавжди?

— Бик, — глухо сказала я. – Він захищав тебе, але зараз не може.

Ого виглядав тріумфуючи.

— Ось, розумієш. Ти вже знаєш про це значно більше, ніж ти думаєш. – Він схрестив руки та став перед мною. – Давай, владнай це, сказав він рішуче. – Звільни бика перш ніж Вальдо всіх повбиває. Я зроблю все що ти накажеш.

Думаю, я почувалася найдурніше ніж будь-коли. Щоб зайняти час, я підійшла та стала біля потоку сили і спостерігала як він піднімається над моїм взуттям як в'язка рідина чи найтоншій шовк, який коли-небудь робили. Я також могла його чути. Він видавав слабкий тринькаючий звук ніби рій бджіл або далека гроза. Це нагадало мені гімн Мудрих Жінок: "Я грім бика, що бодає" І це змусило мене подумати про інші частини гімну.

Ого каже, що я стояла дибки і думала декілька хвилин. Мій розум перестрибував від однієї частини гімну до іншої: "Я лосось, що стрибає в падінні…Я співанка птиці…Істинно хитрість кота у мені… Вогонь є у мені, що дає дракону крила і це є використаю коли досягну заслуг "

Я опустилася на коліна біля теля та підняла пасма водоростей з його промоклої спини.

— Золоте, — сказала я. – Володарю Сходу, дозвольте виправити Вашу магію. Я не хранитель, але, десь у мені є сила. Допоможіть мені, якщо можете.

Спочатку зовсім нічого не виходило і я майже дозволила собі повірити, що ніколи і не вийде. Ого весь час казав:

— Продовжуй. Продовжуй. Що ти робиш? – Було неймовірно важко одночасно зосереджуватися та пояснювати що я намагаюся направити потік сили у зворотному напрямку: затягти його від Вальдо у теля. Це звучало занадто примарно, щоб бути дійсно ймовірним. Я продовжувала внутрішнім зором переміщувати, але сила розтягувалася як добре тісто, але утікала крізь мої пальці.

Замість пояснень я запитала:

— А ти знав, що ти королівський син та спадкоємець трону Логри?

— Спочатку, так. Але через деякий час, я вирішив що то була лише історія, яку я вигадав, щоб заспокоювати себе, коли усі називали мене Орг з Логри. Але все-таки я хотів, щоб то була правда. Один з дітей у замку сказав мені, що колодязь замку був колодязем бажань і якщо загадати бажання при повному місяці…

— Благослови тебе, Ого, — перервала я. – Ось що треба робити!

— Немає за що. Робити що?

Внутрішнім зором я зробила лебідку – з тих, що тримають мотузку яка опускає та піднімає відро у колодязі – та встановила її у потік сили. Він жадібно огорнув лебідку, просто так, як це зробив би Вальдо. Я його піймала, закрутила, щоб закріпити, тоді повернула ручку, так, ніби витягаю відро з колодязною водою. Він спирався, але я продовжувала крутити. Було так важко, ніби я витягаю відро з камінням, але я крутила й крутила ручку, допоки не почала обливатися потом.

Я почула, як Ого шепоче моє ім'я. Він вказував на теля. Воно перестало тремтіти, а плетіння темної магії, що тримало його унизу,

зморщувалося, як палаюча вовна. Раптом, воно зробило зусилля, зібрало та підібрало під себе копита, та, наполегливим зусиллям, підвелося на тремтячи ноги. Я продовжувала крутити силу скоріше та наполегливіше, а маленька зірочка золотих кучерів з'явилася на лобі телятки, тоді дві грудочки чорних як смола рогів проштовхалися між його вух. Воно повільно покрутив головою, щоб подивитися на мене із такою жагою до життя, що я посміхнулася, і запрацювала наполегливіше. Маленькі крила випросталися, а їх колір поглибився до небесно-блакитного – вони не були ні з пір'я, ані з луски, а з якогось поєднання обох. Я крутила та крутила свою уявну ручку, а теля підростало.

Воно виросло удвічі більшим, коли силу відрізало. Ручка вислизнула з моїх рук, ніби почала розмотуватися у теля, кружляючи скоріше та скоріше, а воно росло й росло.

Ого поставив мене на ноги та плеснув по спині. Я не спиняючись посміхалась — настільки була задоволена. Ми майже танцювали від нашого успіху, коли я побачила, що вода поширюється по підлозі до нас, від сходів якими ми прийшли. Коли ми дивилися, вона почала заливати. Мабуть, фонтан був перекритий, коли Вальдо закрив рибині рота. У води просто не було іншого виходу ніж протікати по сходах униз та сюди. Зараз вона проливалась. Ми б потонули.

Я була настільки розлючена, що уся наша робота та зусилля будуть задарма, що відчувала силу у собі, яка майже пробивалась крізь мої ребра. Я метнулася до стіни, де зник Вальдо та кричала на неї, щоб та зрушила у бік. І вона зрушила. Я була настільки здивована, що із хлюпанням сіла на підлогу, а Ого був змушений накричати на мене, щоб я йшла. Я думала, що він піде зі мною, але, коли у стінному проломі я повернулася до нього, він все ще стояв поряд із биком, який вже виріс йому до грудей.

Він відгукнувся:

— Я залишаюся тут із хранителем Логри. Ми наглянемо один за іншим. – Вода вже покривала його взуття, але він посміхнувся та помахав мені. – Крім того, ти створила не зовсім ті двері, через які ми ходимо, Ейлін.

Мені було дуже важко залишати їх там. Якби мене не вела моя злість, я би не витримала. Я зрозуміла, що він мав на увазі щодо дверей, які я зробила, коли пройшла крізь розлам і вляпалася у землю. Вона була холодна, але добра і вона піддавалася, коли я проштовхувалася крізь неї. Це було як залазити по розсипчастій драбині. Потім я вдарилася головою о стелю. Моя злість розламала її із тріскотом. Я зрозуміла, що то підлога, а не стеля, коли ступила у темну королівську опочивальню в якій не було нічого окрім ліжка з пологом на чотирьох стовпчиках. У ньому був худорлявий, лагідний, загорнутий у шалі, чоловік, якого підпирали подушки, а сам він намагався читати у світлі слабкої лампи. Він глянув на мене із здивуванням.

— Вибачте, — запихалася я. Це все що я могла вигадати, коли він вдивлявся у мене, у напівтемряві. Я мабуть була прекрасним видовищем із вологим платтям, вкритим землею, і волоссям, що стирчало у різні боки та було заляпане грязюкою.

— Саме так, зазвичай, прибуває мій брат Вальдо, — сказав він. – Але Ви, певна річ, не він. Хто Ви?

— О! Ви – король? – видихнула я.

— Я був королем, — лагідно відповів він мені. – Але зараз я занадто хворий.

— Ні, Ви не хворі, — відрізала я. Можливо, я дійсно ставала схожою на Тітоньку Бек. – Ви просто думаєте, що Ви хворі. Давайте як слід глянемо на Вас. – Я підбігла до вікон та відкидала віконниці, одну за одною.

— Будь-ласка, не треба! – закричав він. – Вальдо каже, що світло вб'є мене.

— Він бреше, — заперечила я та відкинула останню віконницю. Король трохи поблимав, коли плинуло світло. – Бачите, — запирхалася я. – Сонячне світло! А Ви все ще живий, наче блоха. Але погляньте у якому Ви стані! Ви обтяжені хворобливою магією. – Я примчала до балдахіна над ліжком та вчепилася у нього. Він був обвішаний закляттями, які звисали з нього коричневими, грудкуватими рядками, як брудна, погано прядена вовна.

— Яка Ви могутня особа, — сказав король, коли балдахін впав біля його ліжка.

— Вибачте, — сказала я. – До мене це прийшло лише сьогодні – я маю на увазі могутність – і я ще не певна у своїх власних силах.

Він ледь посміхнувся.

— Вона здається суттєвою.

Я лише могла надіятися, що вона буде досить суттєвою.

— Піднімайтеся, Ваша Величносте, — наказала я і він піднявся у ліжку, дещо хитко. – Перестрибуйте через балдахін.

— Перестрибнути? – запитав він, із сумнівом оглядаючи балдахін з краю ліжка.

— О! Давайте, — сказала я підбадьорливо та взяла його за лікоть. Не слід було цього робити. Він моторно стрибнув над мерзенною магією, але вона здійнялася та вдарила мою праву руку шиплячим опіком, від якого моя плоть задиміла. Навіть без сили бика, Вальдо був чаклуном, із яким

слід було рахуватися. Я вимовила вгамовуюче заклинання Різа і палання затухло в ущипливій парі. Моя злість подвоїлася.

Король пропонував мені одну зі своїх шалей, щоб перев'язати руку, але часу було замало.

— Де відбуваються публічні страти? – нагально запитала я.

— Їх більше немає, але колись їх робили у місці біля входу у двір.

Я помчала до дверей, потім завагалася, уявляючи Ого, який зараз стоїть по пояс у воді. Його батько виглядав таким сумним та розбитим, що я ризикнула і дала йому надію.

— Хьюго тут, — сказала йому я. Його обличчя освітилося і я побігла.

Здається, я бігла величезними зігзагами, від яких я почувалася трохи очманілою і також, радше, дурною, допоки не виявила, що у них був сенс. Я уникала натовпи людей, які скупчилися унизу сходів, щоб поглянути на страти у дворі. Тож, я все-таки встигла.

Коли я туди дібралася, моїм очам постало жахливе видовище. Їх всіх поставили у ряд із зв'язаними позаду руками: Тітонька Бек, Івар і Принц Аласдаір, Різ, нянька Ого — Люселла, і всі решта. Бідолаха Фінн плакав через утрату Грін Гріта, якого ніде не було видно. Мій батько та Ріаннан були з кляпами у ротах. Припускаю, це було зроблено на випадок якщо вони вирішать заспівати заклинання щодо ката у чорному капюшоні. Він стояв зі своєю сокирою на помості, у центрі двору, біля брили для екзекуцій. Два солдати якраз прилаштовували дерев'яні сходи до помосту, щоб в'язні могли піднятися по ним. Ряди з більшої кількості солдатів стояли біля них.

В дальньому кінці був більший поміст, де сидів Вальдо із кількома заможними чоловіками та їхніми, позбавленими смаку, дружинами. Багаті

торговці зерном, домислила я. Прямо під ними була зграя чарівників у пурпурних шатах і, перед ними, пустоголові міністри, що сиділи у своїх кріслах. Зараз я могла бачити їх правильно, завдяки моїй могутності, як її назвав король, і я зрозуміла, що магія, як сплутана вовна, на верхів'ї їхніх голів, видавлювала з них розум.

Я заховалася за грубою колоною біля дверей та думала що ж робити. Було так мало часу. Ворота вже майже зачинили за останніми обірваними юрбами глядачів, які розливалися щоб стати у найкращому для спостереження місці.

— Смерть шпигунам, — скандували деякі з них. Вигляд обличчя Вальдо був єдиною моєю надією: він виглядав занепокоєним. Смокчуче почуття, що йшло від нього все ще було сильним, але не спрямованим. Я пірнула, коли воно швидко йшло на мене і воно мляво пройшло над моєю головою. Вальдо повинен був виявити, що втратив управління над крилатим биком і смоктання скрізь шукало інші джерела сили.

Ну, мою ти не отримаєш, люто подумала я. Я лише щойно знайшла її і потребую кожну її крупицю.

Тепер Вальдо виглядав абсолютно стривоженим і очевидно хотів скоріше покінчити із убивствами. Він підняв руку і солдати почали тягти Івара до драбини, щоб передати кату.

Мені потрібна армія, думала я у відчаї. Ніщо крім армії не зможе це зупинити зараз. Мені потрібна армія. Думка промайнула у моїй голові і я почула як мій голос гуде:

— Мені потрібна армія! – Всі озиралися у пошуках винуватця; дехто навіть виявив мою колону та рушив до мене. Величезний стукіт у ворота двору зупинив їх, а ворота розчинилися ззовні. Благословення! подумала я. Можливо я не здатна рухати людьми як Тітонька Бек, але я можу рухати каміння.

Це марширувала моя армія – всі статуї з Королівського Проспекту. Важко ступаючи, із хрусткітом, вони пересувалися у двір: королі, чаклуни, королеви та боги. Були навіть самі лише благородні голови на постаментах, які рухалися підстрибуючи на обрубках своїх колон. Вони всі наносили удари у різні сторони, по Вальдових людях, стукаючи та ударяючи кам'яними руками та скіпетрами та чарівними паличками та блискавками. Солдати падали наче кеглі, а репетуючий натовп розбігався у різні боки, щоб моя армія не могла його достати. Дурнуваті міністри повзали за своїми кріслами та отримували відчутні удари. Пурпурові чарівники, які відчайдушно намагалися поставити залізну завісу між моєю армією та ними, звичайно отримували стусани. Я бачила як Вальдо використовував свою ослаблену силу, щоб загорнутися у камінь, тож він виглядав як одна зі статуй.

Ми перемагали, але тоді щось з'явилося у повітрі. Спочатку воно підстрибувало та звивалося як кінець шкіряної труби, коли вода хлине крізь неї, і вода лине спочатку у один бік тоді переходить струменем в інший напрямок. Потім воно зміцнилося та розширилося та стало отвором у повітрі достатньо великим, щоб Мевенне виступила з нього на Вальдовий поміст. За нею слідував Донал, мальовничий, у золотих браслетах, а тоді його батько Король Кеніг.

— Мамо! – закричав Івар. – Допоможи мені. А Мевенне, кружляючи у своїй темній аурі, засміялася та простягла свою руку. Статуї почали розщеплюватися та тріскатися та падати. Вони стогнали та розсипалися. Мевенне навіть прийняла Вальдо за одну з них. Він присідаючи виринув з хмари свого власного каміння, у синцях та лютий. Дехто з натовпу вітав оплесками, коли вона розтрощувала мою армію на шматки.

Тоді Донал вказав на Івара та щось сказав Мевенне, яка кивнула. Бідолаха Івар був повністю приголомшений – Тітонька Бек не розповідала йому, що його мати вже одного разу намагалася його вбити, але було зрозуміла, що саме це вона збирається зробити зараз — і він був нажаханий нею. Навіть таким, він був найхоробрішим ніж я коли-небудь

його бачила. Коли Мевенне простягла руку до нього, він повернувся до Ріаннан та спробував посміхнутися.

— Ні! – закричала я. – Не вбивай його.

Двір наповнився криваво-червоним – криваво-червоними завитками з луски та кігтів та полум'я. Простирадла полум'я вистрілили поперек простору та загорнули Мевенне у сліпуче білій спеці, та вона, певним чином, випарувалась. Кеніг та Донал також. Одинокий золотий браслет покотився, як маленький обруч, через обвуглений поміст, де вони щойно стояли.

Я побачила, що Вальдо захоплює частку полум'я. Не дозволяй йому, Блодред, думала я, тому що знала, що це полум'я – вона. Не дозволяй йому використовувати твою силу проти тебе. Але Вальдо не мав часу. Натовп верещав та розбігався. Кат був скинутий з платформи. Двір перетинали тріщини. Я бачила як Тітонька Бек рухала весь ланцюг в'язнів подалі від центру. В мене був час подумати: О! Ось як вона це робить, — перш ніж великі шматки каміння та бруківки метнулися у повітря і воістину славетний золотий бик піднявся з-під землі на блакитних крилах. Ого їхав верхи на його спині – справжнісінький принц. Пізніше він сказав, що не знає чому його череп не тріснув. Земля плавно затягнулася під ними і Ого зіскочив та побіг звільняти в'язнів.

Вальдо спробував втекти. Він був схожий на обвислого безхребетного, що біжить на місці, лупцюючи повітря, коли з'явився Грін Гріт, із вереском та плесканням, перед його обличчям, щоб зупинити. Бик опустив голову і вдарив. Я бачила, як він закатав Вальдо, із шаленим муканням, на роги, і з Вальдо було покінчено.

Повітря над двором зараз було наповнене золотом та блакиттю бика, та червоним Блодред та зеленим Грін Гріта. Я роздивлялася та роздивлялася, але не бачила Плаг-Аглі і моє серце майже зупинилося від страху за нього. Тоді я відчула його хутро біля тильної сторони моєї руки

та холод його носа, який доторкався ніби кажучи "до побачення", перш ніж він також піднявся угору: сірі смуги та плями Звіра Півночі.

Хранителі були самі собою, такими як ми їх знали, але, у той самий час, вони були могутніші версії себе. Вони затьмарили двір своїми величезними формами, коли пританцьовували та колихалися над нами, а тоді зібралися разом з одним оглушливим ревом радості. Ще довго, після того як вони зникли, ми могли чути як цей крик летів та загасав на півночі та сході та далі на півдні та заході. Тоді наступила повна тиша.

Мій батько та Ріаннан почали співати. Я не пам'ятаю що саме, але пам'ятаю, що спів приніс кожному спокій. Насправді, я не пам'ятаю всього детально. Пам'ятаю, що всі обнімалися один з одним, і король поспішав з палацу, одягнений у мантію, щоб привітати натовп, та як скромно Ого опустився на одне коліно перед ним, і пам'ятаю що світіння у мені, коли Тітонька Бек сказала, що гордиться мною, майже вибухнуло.

Шматочки статуй поз'єднувалися – шати, корсажі та мочки вух, уламки та осколки зібралися – і вони відкотилися. Одна чи дві кинули задумливий погляд назад, так, ніби вони бажали приєднатися до святкування, що починалося, і яке тривало протягом кількох днів.

Я пам'ятаю, що обняла Ого, і він обійняв мене, і сказав:

— Хіба це не збіг, Ейлін? Ми, Логранські королі маємо такий самий звичай, як і Мудрі Жінки Скарру.

— Дійсно, — сказала я, знаючи, з його посмішки від вуха до вуха, що він бреше.

— О, так, — збрехав він. — Ви, Мудрі Жінки не єдині. Так само як ти раніше вибрала собі чоловіка, — посміхнувся він мені , — ми, королі, також можемо вибирати королеву.

— І це правда? – сказала я, посміхаючись йому назворот, досить широко, розколюючи обличчя щастям. Я пам'ятаю, як підійшов Фінн, із сльозами у бороді, і сказав, що то безсумнівно правда, а мій батько засміявся. Він поцілував мою маківку, від чого я почувалася наче вже коронована королева, і сказав, що так, то найвиразніша правда.

І я пам'ятаю, коли я це пишу, прогулянку болотом, через тижні по тому, у перші морози Скарра. Місяць піднімався, а я поспішала у сутінках додому — збирати речі. Тітонька Бек і я переїжджали до Дромрею, щоб приєднатися до Принца Аласдаіра та його батька, Верховного Короля Фарлана. Що це було за возз'єднання! Мій батько та Люселла вже були там. Ого мав приїхати пізніше та мав вчитися на короля, хоча я не думаю, що він потребує довгої підготовки.

Коли я проходила повз Місце, я застигла. З того місця, де я стояла, я могла бачити замок мого кузена Кеніга, унизу, в береговій смузі. Зараз він був Іваровий, та був порожній, тому що Івар був в Панді з Ріаннан. Але у видінні, що я мала під час мого посвячення, замка там взагалі не було. Думаю, моє видіння казало мені, що ця потворна магія скоро буде знищена назавжди. Значно пізніше, я зрозуміла, що наша халупа з'явилася темною, тому що я маю бути Мудрою Жінкою не лише Скарра, але всіх Халдейських Островів – і Логри також, коли Ого і я будемо коронувані. Ми, остров'яни будемо ділитися нашою мудрістю, з цього часу.

І, коли все це здійснилося, мене іноді тягне взяти маленьку вітрильну шлюпку. Я іду під вітрилом і шукаю внутрішнім зором, допоки не знаходжу Землю Самотності. Я виходжу на берег, вибираюся на маленьку скелю, перетинаю простір затоплення, поспішно проходжу маленьких істот та йду через зруйнований храм. Я чую його крики наді мною, і Самотній Кіт, найпотворніший кіт, якого я коли-небудь бачила, радісно стрибає з колони на колону до мене. Ми залишаємось який час один з одним, а потім розходимося.

ПІСЛЯМОВА

Коли я вперше читала цей прекрасний, допитливий, останній роман моєї сестри, Діани Уінн Джонс, він закінчувався там, де вона стала занадто хворою, щоб продовжувати. Це був шок: було схоже як бути розбудженим під час лунатизму або майже пробігти по краю скелі. У ньому також були елементи значно щасливіших часів нашого дитинства.

Діана написала свій перший повноформатний роман, коли їй було чотирнадцять. Ним було заповнено низку зошитів, і вона читала найновішу порцію нам, її двом молодшим сестрам, у ліжку вночі. Коли вона раптово переставала читати ми волали:

— Продовжуй, продовжуй. Що трапиться далі? А вона відповідала:

— Хіба ви не розумієте? Я поки ще більше нічого не написала. – І ми мали засинати, в напруженому очікуванні наступної порції. Вона завжди, в належний час, з'являлася наступної ночі, ось чим сьогодення відрізняється, на превеликий жаль, від нашого дитинства. Цього разу, наступна порція не могла з'явитися. Її книга закінчилася без закінчення.

Діана Уінн Джонс була такою талановитою казкаркою, що було неможливо уявити що у неї було у планах. Вона не залишила нотаток: вона ніколи у житті не робила їх. Її книги завжди з'являлися прямо з її дивовижного розуму на сторінку, і вона ніколи не обговорювала її роботу, допоки не закінчувала книгу. Не було нічого подібного до натяку, що вона збиралася робити, і здавалося "Халдейські Острови" були втрачені для читачів.

Тоді родина запропонувала, що можливо я зможу закінчити твір. Я нервувала. Діана була моєю старшою сестрою, а старші сестри, як загальновідомо, не люблять коли молодші сестри наводять безлад у їх справах. Особливо, коли розглянута старша сестра є дуже вправна у своїй справі. Як би там не було, її родина та друзі зустрілися, щоб обмінятися своїми думками про те, як повинна була розвиватися історія. Ми всі занурилися у її працю. Ми всі добре її знали. Кожний був певен, що

наприкінці дня, ми до чогось додумаємося. Ми не змогли: вона всіх нас загнала у глухий кут. Зрештою, син Діани закрив засідання зі словами:

— Ну, Урсуло, ти просто повинна скласти це докупи.

Це зайняло місяці. Я прочісувала текст у пошуках тих ключів до розгадки, які Діана завжди давала своїм читачам там, де велася розповідь, і які я завжди незмінно випускала з уваги, допоки не дочитувала до кінця. Я не змінилася. Я нічого не знайшла.

Спочатку, також я працювала у Національному Театрі в Лондоні (я займаюся ще однією справою: я — актриса), і п'єса, де я грала, була наповнена моторошними подіями та ясновидінням. Після вистави, повертаючись додому, я сідала на автобус, що їхав через річку і мені снилися чудернацькі і часто моторошні сни, як я намагалася пробитися у міркування моєї сестри. Я вірю, що в цей момент стала до неї навіть ближче, ніж за її життя. Але хоча я полювала та роздумувала, нічого не приходило мені у голову. Тоді, якраз коли я починала почуватися помічником Шеф-кухаря, нескінченно готуючи суфле під трохи несхвальним поглядом Шефа, я знайшла один з її ключів. Я знайшла його раніше у її рукописі. І ми рушили!

Коли я почала писати, все пішло легко. Було майже так, ніби Діана була у мого ліктя, спонукаючи, підштовхуючи, розвертаючи пропозиції, працюючи поруч – і тоді твір було закінчено і вона знову пішла. Це було жахливе викручування. Але її книга була тут — закінчена.

Досі ніхто, хто читав "Острови Халдеї" вперше, не виявив де саме Діана Уінн Джонс закінчила, а я почала. Можливо, Ви зможете виявити, можливо ні. Це не має значення. Це насправді і цілком її книга, і я маю надію, що Ви і всі читачі роману полюблять його так само як і я.

Урсула Джонс, Ітзак. Листопад 2013.